

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

An illustration of a woman from behind, wearing a blue halter-neck dress with a full skirt. Her dark hair is styled in an updo with a blue ribbon. The background is dark with wisps of smoke and large, stylized flowers in shades of blue and grey.

COLETTERRHODES

INVIDIA

SHADES OF SIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Invidia

Shades of Sin 5

Colette Rhodes

Copyright © 2024 Colette Rhodes

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Colette

"Hasarlısın, kırılmışsın ve akli dengeni yitirmişsin. Ama kayan yıldızlar ve kuyruklu yıldızlar da öyle."

- *Nikita Gill*

Adanmışlık:

Bizi kıran durumlara ve bizi yapan büyük aşklara.

Author's Note

Invidia, bir insan ve onun pek de insan olmayan partneri arasında geçen, 18 yaşı üstü okurlar için uygun bir canavar romantizmidir.

CW: cinsel içerik, hamilelik.

Bölüm 1

TALLULAH

B İyi olmak yorucuydu.

Gülümsemekten yanaklarım acıyordu, topuklarım ayak parmaklarımı sıkıştırıyordu ve bu balodan en az bir saat önce ayrılmaya hazırdım, ama tüm bunlar benim ve buraya gölge diyarına taşınan diğer bekâr Avcıların - eski Avcıların- yararına düzenlenmişken erken bir kaçış yaparak kaba görünmek istemedim.

Bazı kişiliklerimize diğerlerinden daha iyi uyuyordu.

Verity yüksek sesle güldü, sandalyesinde zarif bir şekilde uzanıyordu, etrafı hayranlarıyla çevriliydi ve kadehini doldurmak için uzatıyordu. Onun parlak, rahat tavrını taklit etmeye çalışarak kirpiklerimi kırptım ve kendi şarabımı doldurmayı teklif eden Gölge'ye nazıkçe gülümsedim, Verity gibi zahmetsiz bir zarafet sergileyip sergilemediğimi merak ediyordum.

Başarana kadar numara yap. Başarana kadar numara yap.

"Seni gölgeler içinde görmek utanç verici," diye mırıldandı yanımdaki bir Gölge, pençesi Phileas'ın benim için hazırladığı gölge elbisenin üzerinde gezinirken. "Sen renklerin içinde bir hayal gibiyken. Her zaman çok güzel giysiler giyiyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim ciddiyetle, hem iltifat için hem de gerçekten aşına olduğum bir şey hakkında konuşma fırsatı bulduğum için minnettarım. "Onları kendim yapıyorum. Dikiş dikmeyi seviyorum."

"Bunları kendin mi yapıyorsun?" diye sordu, sesi oldukça etkilenmiş gibiydi ve ben de oturduğum yerde hafifçe kabardım. Gölge'nin altında muhteşem bir straplez zümrüt yeşili elbise giyiyordum ve korsajdaki kemerin bana çektiği acıya değmesi için bir noktada gösterme şansı bulacağımı umuyordum. "Böyle bir beceriyi nereden öğrendin?"

"Büyükanne'min bana öğrettiği bir şeydi." Bu konu hakkında sohbet ederken sert boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azaldı, sohbet beni küçükken büyükanne'm ve büyükbabamın büyük evini ziyaret ettiğim birkaç güzel anıya geri götürdü.

Sonunda, benimle cesurca flört etmeye çalışan Gölge'nin hiçbir hatası olmadan sohbet sona erdi. Aşırı uyarılmışım, aşırı yorgundum ve herkesin benim olduğumu varsaydığı boğucu, komik, cana yakın eski Avcı gibi görünme çabalarımda bocalıyordum.

Onlara yalan söylemekte mi iyiydim yoksa kokumun herhangi bir rahatsızlık belirtisi vermediği konusunda kendime yalan mı söylüyordum bilmiyordum. Belki de ikisinden de biraz vardı.

"Bana biraz izin verir misiniz?" En neşeli gülümsememle ayağa kalktım ve her adımda topuklarım taş zemine vurarak kalabalık odaya doğru ilerledim. Birisi genellikle kapalı olan yan kapıyı açmış, havasız odaya biraz hava girmesini ve konukların spiral şeklindeki sarayın ortasındaki aşırı büyümüş dairesel avluya erişmesini sağlamıştı.

Belki de çok fazla büyümüş olduğu için -ve biraz da ürkütücü olduğu için- avlu bereket versin ki boştu ve sadece Shades'in gölgesinin içine girmesini engelleyecek kadar aydınlatılmıştı. Ya da belki de havadaki hafif soğuk, herkesi yemek salonunun etrafındaki yüksek metal meşalelerde bulunan açık alevlerin sıcak parıltısının yakınında tutuyordu.

Üzerimdeki gölgeler, Phileas'la aramdaki büyülü mesafenin dışına çıktığım anda kayboldu ve elbisemi göstermek istememe rağmen, omuzlarım ve kollarımın sergilendiği gece havasında birden kendimi aşırı pozlanmış hissettim.

En azından burada beni görecekt kimse yoktu. Topun sesini arkamda bırakarak çalılıkların arasına doğru ilerledim. Karanlığı her zaman sevmişimdir. Domates kırmızısı yanaklarımı ve gösterişli elbisemi gizleyerek etrafımı sarmasına izin verdim.

Saçmalıyorsun, diye hatırlattı kafamın arkasındaki dırdırcı ses bana. Bu etkinlik eski Avcılar için. Senin için. Onlar çaba sarf etti, sen de aynısını yapmalısın. Gölgeler'i tanımanız, bağlantılar kurmanız gerekiyordu. Hatta belki de "O" kişiyi bulmalısın.

Ama ya aradığım kişiyi bulamazsam? O kişi neye benzeyecekti ki? Ne aradığımı bile bilmiyordum. Kültürü, tarihi ya da sorgulanmamış gibi görünen katı sınıf yapısını anlamıyordum. Shade'in özellikleri ilgimi çekmişti ve onları estetik anlamda güzel bulmuştum ama buraya taşınan diğer bazılarının yaptığı **g i b i** canavarlarla sikişmeyi hiç hayal etmemiştim. Aramızdaki fiziksel farklılıklardan *hoşlanmıyordum* ama onlardan korkmadığımı da iddia edemezdim. Henüz kimseye karşı anında göbeğimi hoplatan, külotumu ıslatan bir tepki vermemiştim. Peki ya hiç olmazsa? Ya kimseye karşı bir çekim hissedemezsem? Dürüst olmak gerekirse, insanlar âleminde de bu konuda pek iyi bir sicilim yoktu. Bir erkeğe göz ucuyla bile olsa bakan her erkek hakkında en kötüsünü düşünmüştüm.

Bana.

Burada tek başına saklanarak hiçbir şey düzelmeyecek, dedim kendime sertçe. Kendini ortaya koymalısın. Daha çok flört et. Bakalım bir bağ oluşacak mı?

Avlunun ortasında bel yüksekliğinde dairesel bir taş duvar vardı ve duvarı neredeyse tamamen gizleyen, eşit aralıklarla dikilmiş, aşırı büyümüş, gelişigüzel çalılar vardı.

Ayaklarımı topuklu ayakkabılarımdan çıkardım, ağrıyan ayaklarımın altındaki pürüzsüz taşın serin hissiyle neredeyse inliyordum ve kendimi dikkatlice yere indirdim, duvara yaslanmak için iki çalının arasına geri dönerken kıyafetimi takmamaya çalıştım. Elbise vücuda oturan bir numaraydı ve kıvrılmak için çok rahat değildi ama kollarımı dizlerimin etrafına sarmak için fazladan çaba harcamaya değecek kadar üşümüştüm.

İdeal değildi - kıvrılıp kendimle konuşmak için biraz daha kapalı ve çok daha sıcak bir yer tercih ederdim, ama dilenciler seçilemezdi.

Beş dakika. Kendimi toparlamak için sadece beş dakikaya ihtiyacım vardı ve sonra içeri girip *daha* çekici, daha flörtöz ve *daha* canlı olacaktım. Ama şu an için, kokumun görüldüğüm kadar kendime güvenmediğimi göstermesine ihtiyacım yoktu.

"Böldüğüm için özür dilerim ama burada olmanız gerekiyor mu?" diye sordu alçak, yatıştırıcı bir ses ve öyle bir irkildim ki, eğer önümde takılan dallar olmasaydı kafamı taş duvara çarpabilirdim.

Kalbimi fiziksel olarak tutup bu kadar endişe verici bir hızda atmasını durdurabilecekmişim gibi göğsümü kavradım, yaprakların arasından gözlerimi kısarak önümdeki avlunun görebildiğim kadarını taradım.

"Kimsin sen? Neredesin?" Kendi patavatsızlığımdan dolayı biraz irkildim. Görünüşe göre bu akşamki amacım mümkün olduğunca çok kötü ilk izlenim bırakmaktı. Zaten bir çalılığın içinde oturuyordum. Bu noktada birkaç cilasız kelimenin ne önemi vardı ki?

"Solunda."

Sesin yanımdan geldiğini fark ederek irkildim. Yanında oturduğum yapraklı, kömür renkli çalının arasından baktığımda, bir çift parlayan lacivert gözün bana doğru baktığını gördüm. Şaşırtıcı bir şekilde, hemen çığlık atıp kaçmadım, ki muhtemelen mantıklı bir insan çalıların arasından kendisine dikkatle bakan bir çift parlayan canavar gözü bulduğunda bunu yapardı.

Belki de gölgeler âlemindeki yaşama sandığımdan daha iyi alışıyordum.

"Burada olman gerekiyor mu?" diye tekrarladı, kendimizi içinde bulduğumuz garip durumdan tuhaf bir şekilde eğlenmiş gibiydi.

"Yapmalı mısın?" Ben de karşı çıktım. Yani, *evet*, bir çalılıkta saklanıyordum. Ama saklanmasaydım muhtemelen sinirlerim beni kusturacaktı. Onun bahanesi neydi?

"Şüpheli," diye cevap verdi kolayca. "Ama kalabalıkları sevmem, kalabalıklar da beni sevmez. Sizi rahatsız ediyorsam giderim - eğer yardımı olacaksa, ben bir Muhafız üyesiyim. Eğer sizi en ufak bir sıkıntıya sokarsam, yüzbaşı beni tüm sarayın önünde idam eder."

"Buna gerek yok," dedim aceleyle, acaba Kaptan Soren konusunda biraz daha temkinli mi davranmalıyım diye düşünerek. "Sıkıntılı değilim. Bu arada benim adım Tallulah."

"Ben Evrin." Uzun bir süre durakladı. "Peki, neden çalılıklarda oturuyorsun?"

"Önce sen."

Eğlenceli olabilecek sevimli bir ses çıkardı. "Genelde böyle şeylere katılmam. Onlara alışık değilim. Onlar da benim burada olmama alışkın değiller. Senin sıran."

Ona sıcak oda ve temiz hava hakkında genel bir cevap vermek niyetiyle ağzımı açtım, ama ağzımdan çıkan bu değildi. Belki de sesinde bir kırılganlık vardı ve bu kırılganlık, kafamın içinde dönüp duran birçok kırılganlığı çekmek için uzanmıştı.

"Bazen, çok iyi tanımadığım insanlarla konuşurken, derim vücuduma göre çok dar geliyor ve başım bulanıklaşıyor ve kusmak istiyorum ama kimsenin bunu *görmesini* istemiyorum çünkü bu küçük düşürücü olur. Gülümsemekten yüzüm ağrıyor ve herkes numara yaptığımı anlayabilirmiş gibi hissediyorum. Ama hepsi benim çok mutlu ve özgüvenli olduğumu düşünüyor, o yüzden belki de anlayamıyorlar. Artık bilemiyorum. Bu yüzden buraya kendimi toparlamak için bir dakikalığına geldim, böylece bir dahaki sefere daha inandırıcı olabilirim."

Biraz oksijen emdim, ne kadar çok şeyi yüksek sesle söylediğimin farkına yavaş yavaş varırken yüzüm giderek ısınıyordu. Aman Tanrım, gecenin bir yarısı karanlık bir bahçede hiç tanımadığım birine tam anlamıyla travma yaşatmışım. Belki de bu tutuk gelişimle ilgili bir şeydi. Üniversitede hiç partilere gitmemiş, maden suyuyla sarhoş olmamış ve tüm duygusal hasarlarımı yabancıların üzerine boşaltmamışım. Görünüşe göre şimdiki zaman gibisi yok.

Yüzüm sıcaktı ama geri kalan her yerim soğuktu ve uzun süren sessizlikte dişlerim takırdıyor, nefesim garip bir şekilde yüksek sesle titreyerek çıkıyordu.

"Soğukluğunuz son derece dikkat dağıtıcı."

Bir hışırtı duydum ve kocaman bir Gölge aniden çalılarının arasından sürünerek bana doğru gelirken, bir dal hafifçe uzamış, sarkık saçlarına takılırken nefesinin altından küfrederken şaşkınlıkla ciyakladım. Bu diyardaki başka hiçbir Gölge'de bu tür bir saç modeli görmediğim için iki kez baktım.

"Ne yapıyorsun?!"

"Dişlerin çok... çingiraklı," dedi Evrin dalgın dalgın, sağ tarafımdaki küçük boşluğa sıkışarak, bana dokunmamaya özen göstererek. "Seni rüzgârdan koruyorum."

"Oh. Tamam."

Objektif olarak, bu çok kaba bir davranıştı. Ve kişisel alanıma bir tecavüzdü. Ve özellikle de boş avlu ve kendimi sıkıştırdığım gizli yer düşünüldüğünde, yabancı bir erkeğin -gölge ya da insan- *hemen* yanımda sıkışması beni derinden rahatsız etmeliydi.

Özellikle de benim doğaçlama günah çıkarmamdan sonra.

Bu itirazların dilimde oluşmasını bekledim ama hiç gelmediler. Muhtemelen kokum da rahatsız edici bir şey yapmıyordu. Evrin'in burnu bile seğirmede.

"Teşekkür ederim."

Bir dal saçına dolanmıştı ve aramızdaki boşluğa uzanıp onu çekiştirdim. Evrin eğilip bana şaşkınlıkla bakınca yüzüm yeniden ısındı ve ona mahcup bir gülümseme gönderdim.

"Özür dilerim. Bir dal var..." Nazik bir çekişle serbest kaldı ve ben de kollarımı belime doladım, ellerimi dirseklerimin altına soktum, elleri dolaşıp onu tekrar korkutmadan önce.

"Sorun değil," dedi huysuzca. "Başka bir şeye baktığımı sanıyordum."

Anlıyormuş gibi başımı salladım ama kesinlikle anlamamıştım. Yine de esintiyi beklediğimden daha fazla engelliyordu, bu çok hoştu. Dürüst olmak gerekirse, biraz vücut ısısı çalabilir miyim diye görmek için daha da yaklaşmak istedim. Bana bakmaktan çok saçındaki sarmaşık ve yaprakları koparmakla ilgilenmesi de muhtemelen buna yardımcı oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, varlığım konusunda oldukça kararsız görünüyordu.

"Biraz daha yaklaşabilir miyim?" Geçici olarak sordum. "Isınmak için mi?"

Hah. Garip bir şekilde, gölge âlemine geldiğimden beri yaptığım tüm flört girişimlerinde, bu tür bir öz-bilinçli, kıkırdayan, *utangaç* flört enerjisi hissettiğim tek zamandı. Tarihsel olarak bu, burada yaptığım cesur, kirpiklere vuran, nazlı gülümseyen flörtten daha otantikti, ama otantik olmaktan da hoşlanmıyordum, bu yüzden tam olarak bir kazanç değildi.

İnsanların kendimi toparladığımı düşünmesi
hoşuma gidiyordu. "Elbette."

Çıplak kolum onun sağlam koluna değene kadar hafifçe eğildim, gizlendiği gölgeler tenimi gıdıklıyordu. Kolunu *iri* ve kaya gibi sert hissediyordum ve bunun özellikle ilgimi çeken bir şey olduğunu *düşünmesem de*, temas sırasında karnımda hafif bir çarpıntı oldu.

Evrin yanımda hafifçe gevşeyerek, "Titremen durdu," dedi.

"Öyle mi?" Fark etmemiştim bile, gerçi soğuk birkaç dakika önceki kadar acı hissettirmiyordu. "Teşekkür ederim. Çalıların arasında bulduğun tuhaf kadına acıdığın için gerçekten minnettarım."

Evrin homurdandı. "Gecenin nasıl geçeceğini hayal ettiğime göre büyük bir gelişme."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, bu da bana göz kapaklarıma takma kirpik taktırdığımı hatırlattı - başa çıkmam gereken bir başka aşırı uyarılma katmanı. "Neden geldin? Zorunlu muydu?"

"Hem evet hem hayır. Muhafızların pek çok üyesi misafir olarak katılmak istedi.

-Eski avcılar etkillemek için sanırım, nöbetçi muhafız sıkıntısı çektiklerini söylediler. Genelde kendi bölgem dışında devriye gezmem ama bu gece için kabul ettim. Teğmeni gecenin çoğunu burada geçireceğim konusunda uyarmıştım."

Kolunu hafifçe dürterek, "Çalıların arasında gizleniyor," diye takıldım.

Güldü - paslı ama bir şekilde sevimli bir ses. "Onun gibi bir şey, evet."

"Muhafızlar'da oldukça fazla özgürlüğünüz var gibi görünüyor?" Anlamlandırmaya çalışarak lafı dolandırdım. Muhafızların Yüzbaşı Soren ve Teğmen Selene'nin altında çok fazla olduğunu sanıyordum. Belki de düşündüğümünden daha fazla bir hiyerarşi vardı.

"Sanırım. Benim onlara ihtiyacım olduğundan daha çok onların bana ihtiyacı var," diye yanıtladı Evrin basitçe.

Kendinden emin, ama kibirli değil.

Tüm bu kapalı alan durumunu sonsuz derecede daha tehlikeli hale getiriyordu - en çok da benim özdenetimim için. Evrin'de hayatımda sadece birkaç kez karşılaştığım bir rahatlık vardı; ortaokulda kollarımızı birleştirip beni oyun parkında Céline Dion'u avazı çıktığı kadar söyleyerek sürükleyen kız. Adı neydi? Ya da lisedeyken, henüz havalı bir şey değilken anime karakterleri gibi giyinen ve olumsuz fikirlerin sırtından su gibi akıp gitmesine izin veren Kaia. Evrin'de de onların sahip olduğu rahatsız edilmeyen enerji vardı ve ben her zaman bu tür insanlara yönelmiş, bu özgüvenin bir kısmının bana da geçmesini ummuştum.

"Bu gece eski Hunter'larla flört etmeye hevesli değil miydin?" Ona havalı ve komik olabildiğimi ve muhtemelen kaygılı konuşmamın işaret ettiği gibi yürüyen, konuşan bir nevroz yumağı olmadığımı göstermek için şaka yaptım.

"Flört genelde benimle bağdaştırılan bir kelime değildir," diye cevap verdi, sesinde öyle mükemmel bir kuruluk vardı ki gülmekten kendimi alamadım. "Yine de hepinizi merak ediyordum. Bunu kabul ediyorum."

"Biz eski Avcılar hakkında mı? Bu merak etmek için çok makul bir şey." Biraz daha yerleştim, Evrin'in kolu sıcak ve sağlam bir şekilde koluma değiyordu. Birdenbire bu konuşmayı sürüklemek için çaresiz kalmıştım.

Burada benimle biraz daha kalmasını sağlamak için. "Herhangi bir sorunuz varsa, sizin için cevaplayabilirim."

Evrin bir süre durakladıktan sonra, "Çok nazıksınız," dedi ve başını duvara yaslamadan önce yanındaki çalıya hafifçe birkaç sarmaşık sıkıştırdı. Boyu benden o kadar uzundu ki başımın tepesi a n c a k omzuna değiyordu. "Sanırım içeri girip balo için hevesli numarası yapmaya devam etmek için acele etmiyorsun."

Görünüşe göre benim saçmalıklarına dikkat etmiş.

"Acelem yok, hayır," diye utanarak kabul ettim, Hunter'ın utancının Shades'e nasıl koktuğunu merak ediyordum, çünkü görünüşe göre tüm duygularımızın kokusunu alabiliyorlardı ve olumsuz olanlar sözde nahoş bir kokuydu.

Kişisel olarak bir aşağılama sapkınlığım yoktu, ama aklım yan bir arayışa daldı, aşağılanmaktan zevk almanın ve sonra eylemin ortasında ekşimiş süt gibi kokmaya başlamanın ne kadar berbat olacağını düşündüm. "Sizi orada izlerken bütün avcıların sosyal yaratıklar."

"Tüm Avcılar -*eski* Avcılar- tek bir şey değildir, eminim tüm Gölgeler de öyle değildir," diye cevap verdim ve her zaman istediğim kadar sıcak davranmadığımı bildiğim için sözlerimi bir gülümsemeye yumuşattım.

"Çok makul bir nokta," diye cevap verdi Evrin, sesinde bir parça eğlence vardı. En azından düzeltmemden alınmamış ve bana züppe dememişti. "Hm, konu avcılara geldiğinde neyi merak ediyordum? İtiraf edeyim, tüm bu etkileşim beni biraz şaşırttı. Şimdiden aklımdaki imajı değiştiriyorsun."

"Umarım iyi bir şekilde?" Türlerimiz arasındaki tarih aklımdan hiç çıkmıyordu. Avcılar yüzyıllar boyunca Gölgeler'i aktif bir şekilde öldürmüştü ve türlerimiz arasında eskiden var olan, birlikte yaşadığımız eski dinamiğin yeniden keşfedilmesi yeni ve kırılıyordu. Sarayda gitmemi isteyen kimseyle karşılaşmamış olsam da, o Gölgeler vardı ve bunun için onları suçlamıyordum.

Sevdiklerini benim türümün ellerinde kaybetmiş olma ihtimalleri çok yüksekti.

"Evet. İyi anlamda." Tekrar konuşmadan önce bir an sessiz kaldı. "Türünüzle sadece Gölgeler'in savunmasız olduğu *sizin* diyarınızda karşılaştım. Bu diyarda ne kadar daha... kırılğan görüneceğiniz aklıma gelmemiştir."

Bu düşünce buraya taşındığımdan beri neredeyse her saat aklıma geliyordu ama avludayken aklıma gelmiyordu. "Gergin olmalı mıyım?"

"Sana zarar vermeyeceğim."

Ona inanmak için gerçek bir nedenim yoktu ama yine de inandım. Belki de sadece onun hakkında böyle sakin bir varlığı vardı. Belki de kendini sarmaşıklardan ve dallardan ne kadar dikkatli bir şekilde kurtardığı, onları kırmadan nazikçe çalının içine geri soktuğu içindi.

Bu bir yeşil bayrak olmalı, değil mi?

"Bana inanıyor musun?" diye sordu, bana bakmak için hafifçe döndü. "Seni rahatsız ediyorsam giderim."

"Hayır, hayır, sana inanıyorum. Gergin olsaydım kokumu alırdın. Ya da başka herhangi bir yüksek duygunun. Kötü kokuyor muyum?"

Gerçek bir soru olmasına rağmen sanki iltifat bekliyor gibiydim. Duygularımızın Gölge için belirgin bir şekilde kokmasını sağlayan kimyasallar her neyse, insan burnu tarafından algılanamıyordu.

"Hayır. İyi kokuyorsun."

Tamam, iltifat peşinde koşmuyordum ama bir tane de benim yoluma düşürseydi şikayet *etmezdim*. Belki de gölgeler âleminde yaşamak aklıma başımdan alıyordu; sırf var olduğum için günün her saniyesinde iltifat almaya çok alışmıştım. Bu farklıydı. Buraya geldiğimden beri ilk kez bir Gölge'nin benimle flört etmesini *istiyordum*.

Belki de sadece sahip olamadığım şeyi istedim.

"Gölgeler diyarına neden geldin?" Evrin hemen ilerleyerek sordu.

Omuz silktim, onun kayıtsızlığını yansıttım. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Bir süredir Avcıların bir parçası değildim. Benim açımdan orada kaybedilmiş bir aşk yoktu. Sanırım buraya gelerek onlardan bir adım öne geçtiğimi hissettim."

Belki yakın ailem dışında kimsenin umursadığından şüpheliydim ama o ilişkiler bile son aylarda gerilmişti.

Buraya gelmemin diğer nedeni -hayatımda hiçbir şey yolunda gitmiyordu ve umutsuzca kendi derimden ve ona dokunan her şeyden sürünerek çıkmak istiyordum- daha az sevimliydi, bu yüzden bunu kendime sakladım.

"Annen baban yok mu?" Evrin açık açık sordu. "Var. Onlar önce avcı. İkinci olarak ebeveynler."

"Ah." Belli ki zor bir konuyu gündeme getirdiği için özür dilemedi. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim, ağzınızdan çıkan her kelimeyi ikinci kez tahmin etmeden hayatta yürümek ve

istemedenden de olsa birine karşı saldırgan davranmışlardı. "Sorularınıza cevap vermeyi teklif ederdim ama sanırım bunu sizin için yapacak bir tür Gölgele karşılama komiteniz var."

"Pek sayılmaz. Ophelia var - ki kendisi harika biri elbette - ama soruları insan bakış açısıyla yanıtlıyor." Dürüst olmak gerekirse, özel olarak konuşabileceğimiz bir Gölge'nin olması gerçekten çok yardımcı olurdu ama sanırım kral, Elverston Evi'nde tek bir Gölge bile olsa çok fazla baskı hissedip ayrılacağımızdan endişeleniyordu.

"Bana sorabilirsin," diye teklif etti Evrin, başını duvara yaslamış, bir bacağını bükmüş ve kolunu dizinin üzerine atmıştı. Durgun bir rahatlığın resmiydi ve ben onun kucağına sürünmek ve bu sakinlik hissini gözeneklerimden emmek istiyordum.

Kokum yakında işleri garipleştirmeye başlayabilirdi, çünkü kesinlikle fiziksel bir tepki vermeye başlamıştım. Evrin ne kadar rahatsız olmuyorsa, ben de onunla o kadar kuduz, pis bir seks yapmayı düşünüyordum.

Gölgele âleminde terapist olmamasına sevindim, böylece gitmediğim için kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmadım.

Onu baştan çıkarmaya çalışmalı mıyım?

Bu fikir daha önce hiç aklıma gelmemişti. Açıkçası içimde böyle bir şey olduğundan emin değildim. Verity, Shades'i kahvaltı niyetine yemişti ama kimle konuşursa konuşsun göz kamaştırıcı bir güzelliğe ve güneş ışığına sahipti.

Yine de deneyebilirim. Değil mi? Evrin beni reddederse etrafta aşağılanmama şahit olacak kimse yoktu. Genelde böyle şeylere katılmadığını söylemişti, yani onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Bunu yapabilirim.

İçimdeki Afrodit'i yönlendirip bu avluda sevişmeye çalışabilirim.

Ya da en azından numarasını almak için Shade eşdeğerini yap.

Sadece... seksi ol. O kadar zor olamaz. Değil mi?

"Sorularımın yabancılar için uygun olup olmadığını bilmiyorum," dedim zamanında bastıramadığım hafif histerik bir kıkırdamayla.

Tanrım, bu işte çok kötüydüm.

Evrin bana daha iyi bakmak için kendini eğdi ve ben de kendimi cesur olmaya zorlayarak bakışlarını tuttum, yanaklarının keskin hatlarına ve insanların uğruna iyi para ödediği türden bir çene hattına hayran kaldım. Dürüst olmak gerekirse, yüzler konusunda hiçbir zaman iyi bir hafızam olmamıştı ve Gölgele'in yüz hatları insana benziyordu ama aynı zamanda pek de benzemiyordu.

Koyu mavi gözleri -ki sarayda pek sık rastlanan bir renk değildir- ve sarkık saçları dışında, sarayda karşılaştığımda bu adamın yüzünü hatırlamamı sağlayacak herhangi bir şey olduğundan emin değildim.

"Hmm, yabancılar için uygun değil... Anatomimizle ilgili olmaz, değil mi?" diye sordu tembelce. "Eminim hepimiz seninkini ve aramızdaki bu sözde uyumu merak ediyoruzdur."

Pekala, bu doğru yönde ilerliyordu. Belki de bu işte sandığım kadar kötü değildim.

"Bunu merak etmemek elde değil," diye itiraf ettim, pençelerine bakarak. "Size kıyasla biz çok... kırılıyoruz."

"Her yerde mi?"

Bakışlarını çıplak bacaklarımda *hissettim*.

"Her yerde," diye onayladım. "Pençelerin bizi parçalardı. Bilirsin işte. Aşağıya."

"Tabii ki. Bunları dişi Gölgeleler üzerinde de kullanmıyoruz. Aşağıda."

Oh. Bunu bilmek rahatlatıcıydı. Dişi Gölgelelerin kadınlık organlarının daha dayanıklı şeylerden yapıldığını varsaymışım ve bunun beni ne kadar narin olduğumu anlayamayacak bir Gölge partner karşısında savunmasız bırakacağından endişelenmişim.

Burada insan doktor yoktu ve kendi vajinama dikiş atmak zorunda kalmak istemiyordum.

"Düğüm atabildiğin doğru mu?" Evrin sonunda sordu.

"Bir düğümün olduğu doğru mu?"

Güldü, zengin, sıcak bir ses vücudumun her tarafına yayıldı. "Öyle."

Görebilir miyim?

Bunu ben söylemedim elbette. Sadece düşündüm. Konuşmayı bu yönde doğal, çapkın bir şekilde yürütmek zorundaydım ve bu kesinlikle ikimizin de bu çalılıkta soyunmamızı içeriyordu.

Aklımın bir köşesinde küçük bir ses cesurca bana a) teşhirci olmadığımı ve b) muhtemelen sadece yumurtlama döneminde olduğumu hatırlatmaya çalışıyordu. Ama o küçük haini acımasızca susturdum çünkü onu duymak istemiyordum.

Evrin utanmazca derin bir nefes çekti içine. "Bu koku neye işaret ediyor? Eğer sadece meraksa... kesinlikle baştan çıkarıcı."

"Meraktan biraz daha fazlası," diye hışımla itiraf ettim. "Ama o da var. Tüm bunların lojistiği konusunda gergin değilmişim gibi davranmayacağım. Her şeyin nasıl işlediğini merak ediyorum."

Evrin'in göğsünün derinliklerinden geliyormuş gibi görünen alçak, gürleyen bir kahkaha daha duyuldu. "Bu ikimiz için de geçerli. Bu muhtemelen son derece uygunsuz bir öneri ama görmek istersen, sadece keşif amacıyla-"

"Evet."

Sakin ol, Tallulah.

Yeni arkadaşım -bana aletini gösterdiğine göre arkadaş olduğumuz kesindi- perdeleri açar gibi gölgelerini kenara itti ve kalçasına yaslanmış kalın, yarı sert penisini ortaya çıkardı. Evrin'i korkutmak istemediğimden tepkimi bastırmak için elimden geleni yaptım ama ben her zaman *görsel* bir insan olmuşumdur.

Ve o kadar *pürüzsüzdü ki*, sadece dilimle izlemek istediğim kabarık damarlarla bozulmuştu.

Hayatımda gördüğüm en güzel sikti.

"Düğüm burada oluşuyor," dedi Evrin, bir pençesini aletin dibinde nazikçe dolaştırarak. "Tamamlanmaya ulaştığımızda şişer. Gölge partnerlerimizle, yeterli hazırlık olmadan onlara acı vereceği için düğüm dışarıda kalacak şekilde geri çekiliriz. Ancak Avcıların anatomimizin bu kısmına uyum sağlayabildiğine dair söylentiler var."

"Sanırım biraz esneğiz," diye cevap verdim dalgınca, hâlâ aletine hayranlıkla bakıyordum. Buraya geldiğim andan beri tüm bu abartının ne hakkında olduğunu görmek için çaresizdim, sadece bunu gerçekleştirmek için bana kur yapan Shades'lerden herhangi biriyle gerçekten soyunacak kadar çaresiz değildim.

Kontrollü külotum endişe verici bir şekilde nemleniyordu, ancak Ophelia bizi Shades'in etrafında onlara uyum sağlamak için ekstra kayganlaştırıcı ürettiğimiz konusunda uarmıştı. Beynim hâlâ kendini toparlamaya çalışırken, vajinam ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Evrin dondu kaldı, siki gözlerimin önünde sertleşti. Bu kez nefesini içine çektiğinde, o durgun oyunbazlık yoktu ama onun yerini alan yoğunluk da benim için aynı derecede işe yarıyor gibiydi. "Kokun..."

"Artık 'iyi'den biraz daha fazlası mı?" Soluk soluğa bir kahkaha attım.

Çıkardığı ses tam olarak bir hırlama değildi ama kesinlikle yakındı. Başka bir uyarılma seli külotumun köşebentini doyurmadan önce hafif bir kramp hissine neden oldu.

"Yaklaşabilir miyim Tallulah?"

Siktir. Ben.

Adımı söyleyiş şekli bile yumurtalıklarına garip şeyler yapıyordu.

"Evet."

Evrin başımın üstündeki yeşillikleri itti, vücudunu hafifçe benimkine doğru eğdi ve burnu boynumun kıvrımına yerleşebilsin diye benimkini geriye yatırırken başını aşağı eğdi. Saçları çeneme sürtündü; derimdeki kösele dokusu garip bir şekilde erotikti. Bu onun ne kadar *insan dışı* olduğunu hatırlatıyordu.

"Yani..." Evrin uzun bir günün sonunda en sevdiği yemeğe oturur gibi kokumdan uzun bir nefes daha çekti. "...enfes. Bu, sorularımın çoğunu tek başına cevaplıyor."

Nefes nefese güldüm, artık onunkine bu kadar yakın olduğu için vücudumun aşırı farkındaydım. Elbisemin dar kemikleri, meme uçlarımın aniden ağırması, külotumun giderek yapışkanlaşan kumaşı. Seks yapmayalı ne kadar olmuştu? Cinsel ya da başka türlü biri bana *dokunmayalı*?

Kafamdaki sürekli düşünme vızıltısı çok şükür ki sustu.

Bacaklarımı hafifçe ayırdım, ne yaptığımın tamamen farkında olarak her yere feromon yaydım. Azmıştım, Evrin'in şakaya gelmez tavrından etkilenmişim ve bu kadar derine inmem gerekiyordu.

Evrin inleyerek biraz daha yaklaştı. Çıplak bacağımda gölge olabilecek bir şeyin hafif bir gıdıklaması vardı ve kendimi daha fazlası için çaresizce ona doğru eğilirken buldum.

"Bu... gerçekten bir şey," diye mırıldandı, elleri elbisemin kumaşı üzerinde geziniyor, daha ileri gitmesine izin verilip verilmediğinden emin değilmiş gibi vücudumun kıvrımlarını takip ediyordu.

"Bekarsın, değil mi?" Soğuk, sert duvara karşı hafifçe kıpırdanarak sordum. Muhtemelen bu soruyla başlamalıydım.

"Evet. Çok."

"O zaman *lütfen* aklımı kaçırmadan bana dokun."

Küçük bir kadın değildim. Hiçbir zaman da olmamıştım ve bu konuda hiçbir sıkıntım yoktu. Ama Evrin'in bir kolunu belime dolması ve sanki hiçbir şey *değilmişim* gibi beni kucağına alıp yüzüme bakması içimde bir şeylerin harekete geçmesine neden oldu. O ana kadar oradan oraya savrulmanın istediğim bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Evrin dikkatle bana baktı, ben sarmaşıkları başımızdan uzaklaştırırken pençeli ellerim hafifçe kalçalarımın duruyordu. "Bundan emin misin?"

Bunu *sorması* onu daha *çok istememe neden oldu*.

"Evet. Sen merak ediyorsun, ben de merak ediyorum. Senden bir şey beklemiyorum..." Ben daha konuşmamı bitirmeden Evrin'in elleri elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı doğru itiyordu ve beynim nadiren vakit geçirdiğim o mutluluk verici sessiz alana gitti. Pençeleri kalçalarımı nazikçe sıyıyırken, düz siyah pamuklu külotumu dikkatlice yana çekerken, bir parmak eklemi kalçalarım başlayana kadar klitorisimin yakınında fırçalarken düşünmek için yer yoktu.

onu doğru yöne yönlendiriyor.

Sanki biri mahremiyet için gölgelerden bir perde çekmiş gibi etrafımıza çöken karanlığın belli belirsiz farkındaydım. Rahatlamak için her zaman küçük, karanlık yerler arayan beynim için mini bir orgazm gibiydi.

"Bu bana karşı inanılmaz bir saygısızlık," diye mırıldandı Evrin, bu konuda pek de üzgün görünmüyordu. "Tüm mahkemenin sadece birkaç metre uzağındayız. Halkın içinde. Soğuk, sert bir zeminde."

"Biraz saygısızlığa uğramak umurumda değil," diye nefes aldım, elbisemin dar dikişleri her hareketimde tehlikeli bir şekilde geriliyordu.

Evrin onaylar gibi bir ses çıkardı, parmak eklemlerini keşfederken tepkilerimi yakından izliyordu. Genelde yatakta ne istediğimi söyleyecek kadar kendime güvenmem için biriyle birkaç kez birlikte olmam gerekirdi. Ama Evrin'le sanki o ilk adımı bir şekilde atmış gibiydim. Cesaretle bileğini kavradım ve onu ihtiyacım olan yere yönlendirdim, klitorisime dokunduğu anda gözlerim hafifçe geri yuvarlandı.

"Tam orası," diye soludum, ritmimi bulurken kalçalarımı döndürdüm, onu kendi zevkim için açıkça kullandığının belli belirsiz farkındaydım. "Biraz daha sert."

Tam olarak istediğimi yaptı, yüzünde beni üzerinde kıvranan bir tanrıça gibi hissettiren ateşli bir merak ifadesiyle beni izliyordu. Diğer elinin neredeyse umutsuzca kalçamı yoğurması, pürüzsüz, koyu renkli sikinin aramızda hazırda durması, şişman başının gümüşü bir precum ile parlaması yardımcı oldu.

Sanki benim kokumdan daha tatmin edici bir şey yokmuş gibi o da derin derin içine çekmeye devam etti.

Vücut diliyle ilgili her şey beni istediğini haykırıyordu ve bu her şeyi çok kolay hissettiriyordu.

"Çok ıslandım," diye fısıldadım, bunu biraz seksi bir şekilde söylemeyi başarsaydım edepsiz bir konuşma olabilirdi. Bunun yerine sesim şaşkın ve biraz da endişeli çıkmıştı çünkü Ophelia'nın "ekstra kayganlaştırıcı" uyarısı, kalçalarımın arasında oluşmakta olan şelale durumunun hakkını verememişti. Parmak eklemlerinin üzerinden *kayıyordu*.

"Bu senin kayganlığın," dedi Evrin hayretle, elinin çalışmasını izlemek için başını eğerek. "İnsanların bunu ürettiğini bilmiyordum."

Başını kaldırıp baktı, yüzümdeki ifadeyi görünce tavrı saplantılı bir azgınlıktan güven verici bir hale dönüştü.

"Bu iyi, Tallulah." Sesi alçak ve yatıştırıcıydı ve adımı söyleyiş şekli midemde bir çarpıntıya neden oldu. "Bu beni alabileceğin anlamına geliyor. Belki de bu küçük tatlı amcık düğümümün etrafını sarar."

Umutsuzca ihtiyaç duyduğumu bilmediğim bir orgazm üzerime çökerken inlemelerimi bastırmak için dudağımı ısırdım ve kısa süreliğine görüşümü beyazlattım. Soğuk, sert zemin ve saçlarıma inatla dolanan sarmaşıklar yoktu. Sadece Evrin, ben ve zevk vardı. O kadar çok zevk vardı ki, bu zevkten ölebileceğimi düşündüm.

"Senin içinde olmak istiyorum, Tallulah."

Boğuk bir anlaşma sesi çıkardım, elbisemin kumaşını beceriksizce kalçalarımın üzerine çektim -iç çamaşırımın bu elbisenin altında her şeyi yumuşatmak için kaburgalarıma kadar çıktığının farkındaydım- ve kendimi dizlerimin üzerine kaldırdım, böylece girişime doğru hizalanabildi. Evrin hâlâ külotumu kenarda tutuyordu, pençeleri hassas etime tehlikeli bir şekilde yakındı.

Daha önce hiç yatak dışında bir yerde, ışıklar kapalı, uygun bir şekilde soyunmuş ve tamamen rahat bir şekilde seks yapmamıştım. Bununla ilgili her şey çok... *asi* hissettirdi.

Evrin beni biraz aşağı çekerek sikinin ucunu içime doğru kaydırды. Bu bile endişe verici olmak için yeterliydi. O kadar insan dışı, o kadar *kalındı ki*.

"Sakin ol," diye mırıldandı, bir eli kıçımı kavramak için hareket etti, beni yerçekiminin işi yapmasına izin vermeye teşvik etti ve sesindeki pürüzsüz sakinlikle kendimi tekrar rahatladığımı hissettim. "Acele etme. Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun. Benim için çok kaygansın. Beni çok iyi alıyorsun."

Hareket ettiğim her çeyrek santim için başka bir iltifat vardı ve her birini hatırlayacağımı umarak hepsini açgözlülükle biriktirdim.

Sonunda onun tamamını aldığım da görüşüm bulanıklaştı, gerilme hissi *sadece* acı-zevk ikileminin sağ tarafında.

Evrin inledi, altımda hafifçe kıvranıyordu. "Senden gelen güç... Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sen çok... *çökmüşsün*."

Çok fazla iltifat sınırındaydı. Bu seksle ilgiliydi, bayılmaya başlamam gerekmiyordu.

Hareket etmeye başladığımda parmaklarım omuzlarında sıkılaştı ve dar alanda kalçalarımı döndürmekten başka bir şey yapmam için yeterli alan yoktu, her hareketle klitorisimi pelvisine sürtüyordum. Evrin'in elleri her yerdeydi, pençelerinin hafif sıyrıkları beni hareketlerine karşı uyarıyordu. Övgü dolu sözleri ne kadar bağımlılık yapıcıysa, sessiz kalmak için yaptığım düzensiz, umutsuz girişimler de bir o kadar seksiydi.

"Seni burada düğümlememeliydim," diye fısıldadı kırık bir sesle, ancak kış yanaklarımı kavrayışı sözlerini yalanlıyordu. "Biri dışarı çıkabilir. Seni duyabilirler. Onları öldürebilirim. Öldürmek zorunda kalırım."

Sahiplenme gösterisi karşısında ona sarıldım. Bu beni neden etkiliyordu? Daha önce eli yüksek erkeklerden hiç hoşlanmamıştım.

"Çekip gitme," diye nefes aldım, kör tırnaklarımı omuzlarına batırarak. "Beni düğümlemeni istiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. *Lütfen*."

Evrin tanımadığım bir dilde bir şeyler söyledi, ancak ses tonundan bunun bir küfür olduğundan oldukça emindim.

"Sessiz ol," diye homurdandı, tüm gürültüyü çıkaran kendisi olmasına rağmen sözlerini pençelerinin en küçük iğnesiyle noktaladı.

Yine de bana söyleneni yaptım, serbest bırakmadığım inlemeleri bastırmak için alt dudağımı sertçe ısırdım.

Bir elimi aramıza soktum, kendimi sınırın ötesine itmek için klitorisimin etrafında pratik bir kolaylıkla dolaştım. Etrafında kenetlendiğim anda Evrin tekrar küfretti, yukarı doğru iterken beni kabaca aşağı çekti ve düğümünü yerine yerleştirdi. İlk başta *çok* fark edilmedi ve tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Ama sonra büyümeye devam etti.

Bir alarm sesi çıkardım ama Evrin tamamen rahatlamıştı, beni öne doğru çekerek göğsüne yasladı, başımı omzuna yasladım.

"Çok iyi," diye mırıldandı. "Çok iyisin. Sakin ol. Seninle ilgileneceğim. Rahatla."

Kararsızlığıma rağmen, Evrin'in bedeninin sıcaklığına ve gücüne gömülebildiğimi fark ettim.

Ve sonra hemen tekrar gerildi, çünkü en ufak bir hareket durdurmak için çaresiz olduğum bir orgazm zincirini başlatıyor gibiydi. Kalın,

Katı düğüm aşırı hassas iç duvarlarıma o kadar mükemmel sürtünüyordu ki sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Diğerleri Shade seksiyle akıllarının başlarından gittiğini söylediğinde daha önce *anlamamıştım*.

Şimdi anladım.

Tamamen anladım.

Göz kapaklarımın her biri bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordum ama Evrin'in dinlenmekte olan yüzüne bakabilmek için onları zorla açtım. Tanrım, muhteşemdi. Ve aramızdaki kimya gerçek dışıydı. Ve o kadar rahatlatıcı bir varlığı vardı ki, her zaman yaptığım gibi saklamak için neredeyse hiç çaba sarf etmemiş olmama rağmen, sinirli yapımdan tamamen rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Belki ben de Ophelia kadar şanslıydım ve eşimle -eşim olacak Gölge'yle- hemen tanışmıştım. Bu, ummayı hayal ettiğimden bile daha fazlasıydı.

Bölüm 2

TALLULAH

"O Aman Tanrım, kadınlık organlarım için bir buz banyosuna ihtiyacım var," diye iç geçirdim ve bacaklarım biraz hantal bir şekilde sarkana kadar kanepeden aşağı kayarak ağrıyan kısımlarımın ağırlığını hafiflettim. "Biz asla

insan alemine dönüyoruz, değil mi? Anlaşma falan yapabilir miyiz? Wi-Fi'yi özlüyorum ve biraz tavuk nugget ve buzlu soda için böbreğimi satarım ama *seks*. Bundan sonra normal sekse geri dönmeyeceğim."

Ophelia, Verity ve Meera'dan aldığım şaşkın bakışlardan biraz keyif alarak yüzümü dramatik bir şekilde yelpazeledim. Astrid her zamanki gibi bir yerlere kaybolmuş, ne zaman sosyal etkileşim içinde olsa soğuk bir ev kedisi gibi sıvışıp gidiyordu.

"Ah!" Ophelia hızlıca toparlanmaya çalışarak, "Ah!" dedi. "Birinin dikkatinizi çektiğini fark etmemiştim-"

"Kimi siktin?" Verity açık açık araya girdi, koyu renk gözleri ilgiyle parlıyordu. Açıkça "İçinde olduğunu sanmıyordum" demedi ama ifadesi bu duyguyu açıkça yansıtıyordu. Bana ya da Meera'ya doymak bilmez iştahına ayak uydurmamız için baskı yaptığından falan değil.

gibi. Daha çok Verity'nin kafası, neden sadece sunulan tüm ürünleri tatmak *istemediğimiz konusunda* biraz karışmış gibiydi.

Ve şimdi Shade'le seks yaptığıma göre, nedenini anlayabiliyordum. Dün gece inanılmazdı. Evrin'le aramızda kopyalanamayacak türden bir kimya vardı.

Hayalperest ve sorumsuz davranıp hemen çiftleşme ısırtığı gibi kalıcı bir şey ummak bana göre değildi ama dün gece rüyalarım bunun görüntüleriyle doluydu.

"Öpüp söylemeyeceğim," diye cevap verdim, ama Evrin'in mahremiyetine gösterdiğimden biraz daha az saygılıydım. Çoğunlukla onu kendime saklamak istiyordum. Sarayda gündeme gelen bir isim değildi ve yemek salonunda etrafımızda pervaneler gibi toplanan Gölge'lerden biri de değildi.

O benimdi ve öyle kalmasını istiyordum.

Verity bana aynı şakanın içindeymişiz gibi sırttı ve Ophelia benim için o kadar heyecanlı görünüyordu ki gururla kızarmaktan kendimi alamadım.

Ben de *onlardan* biriydim. Uyum sağlıyordum. Birbirimize bağlanmıştık.

"Yeterince adil." Verity sırttı. "Belki onu bu akşam yemekte görürsün?"

"Kesinlikle." Ben de gülümsedim, içim güvenle dolmuştu. O kadar sert boşalmıştı ki, dün gece avludaki küçük gizli yerimizden ayrılmamız bir saate yakın sürmüştü ve sonrasında neredeyse güç sarhoşu gibi görünüyordu.

benden besleniyor.

Evrin bana geldiğimden çok daha özenli bir gölge örtüsü yapmış ve sadece Muhafızların kullandığı bir çıkıştan gizlice saraydan çıkıp Elverston Evi'ne dönmeme yardım etmişti. Vedalaşmak konusunda çok isteksiz görünüyordu. Sarılmak için yanına gittiğimde karnıma çok sert ve istekli bir şeyin bastırıldığını hissettim.

Tabii ki, onu bu akşam yemekte göreceğim.

Aklımın bir köşesinde, onun hakkında aslında o kadar da çok şey bilmediğimi hatırlatan, hafifçe rahatsız edici bir his vardı. Muhafızlar'daydı ve orada benzersiz bir rolü olduğunu belirtmişti ama ne olduğunu söylememişti. Ve onu yemek salonunda ya da sarayın herhangi bir yerinde hiç görmemiştim.

Ama bunların hepsi dün gece gölgelerini sökmekle meşgul olduğum için fırsat bulamadığımız sıradan tanışma konuşmalarıydı. Bu konuşmalar için daha sonra vaktimiz olacaktı.

"Peki ya sen?" Verity koltuğunda öne doğru eğilerek Meera'ya sordu. "Gözüne çarpan biri oldu mu?"

"Hayır." Meera'nın yüzünün biraz kızardığına yemin edebilirdim ama kimse daha fazla bilgi vermesi için onu zorlamadı. Tanıştığımız andan itibaren Meera'nın son derece özel biri olduğu açıktı ve hazır olduğunda bize daha fazla sır vereceğine güveniyordum. Çoğu zaman ortadan kaybolan Astrid'e kıyasla Meera neredeyse açık bir kitap gibiydi.

Etrafta uzanıp dün gecenin muhasebesini yaptığımız ve Verity'nin artık otuzunu geçtiği için bir seferde birden fazla kadeh şarap içmenin tuzaklarından yakındığı tembel bir gündü. Sonunda hava karardı ve akşam yemeği için hazırlanmak üzere kendi yollarımıza giderken bütün gün düşük ısıda kaynayan gergin sinirler yüzeye çıktı.

Ne kadar çaba çok fazla çabaydı? Aşırı giyinip kendimi utandırmak istemiyordum ama *güzel* görünmek de istiyordum.

Sonunda, yüzümü çerçevelemek ve dikkati boynuma çekmek için saçımı kabarık bir şekilde şekillendirmeyi tercih ettim, birkaç gevşek dal bıraktım. Seçtiğim kabarık ipek etek dün gece giydiğim elbiseyle aynı renkteydi ve onu pratik olmayan ışıltılı topuklu ayakkabılar ve daha fazla boyun vurgusu için soluk bir üstle eşleştirdim.

Tamamen abartılı giyinmiştim. Makyajımı daha sade tutmaya çalıştım, ancak bunu başardığımdan bile emin değildim.

Fazlaydı, *fazlaydım* ama sadece her şeyin *mükemmel* olmasını istiyordum. İlk defa gerçekten *hoşlandığım* birini bulmuştum. Bunu mahvetmemek için üzerimdeki baskı on bire kadar çıkmıştı.

"Şu haline bak." Tepeden tırnağa soluk pembe tüller içinde, uzun, seksi bir bardak çırpılmış lokum gibi görünerek merdivenlerden inerken Verity ıslık çaldı. "Muhteşem görünüyorsun."

"Sen de öyle," diye cevap verdim hemen çünkü her zaman olduğu gibi o da öyle yapmıştı. "Meera nerede?"

"Dışarıda bekliyorum."

"Ah, doğru." Neden sorduğumu bile bilmiyordum. Meera dışarıda içeriden daha çok vakit geçirirdi. Astrid'in nerede olduğunu sorma zahmetine bile girmedim - burada olmak isteseydi olurdu.

Saraya giderken Meera'yı yakaladık, kalabalık yemek salonuna girdik ve hep birlikte odanın önündeki yerimizi aldık.

Verity bana sırtarak, "Sanırım kıyafetin tam bir hit," diye fısıldadı.

"Kesinlikle dikkat çekiyor," diye mırıldandım, yüzüm sıcacıktı. Neden o ışıltılı topukluları giymiştim ki? Artık bunu kabul etmekten başka çarem yoktu ama içimdeki pişmanlık güçlüydü.

Masalar uzundu, her iki tarafta da banklar vardı ve her gece üçümüze yakın oturmak için yarışan Gölgeler'in düzenli bir rotasyonu vardı. Bunun bir mantığı ya da nedeni yok gibiydi ama bazı iç politikalar olduğunu hayal ediyordum. Sanki ailenizin kim olduğu ve ne kadar güçlü olduğunuz bir tür fark yaratıyormuş gibi, sanki bunlar *bizim* önemseydiğimiz şeylermiş gibi.

Shades kimin en iyi yeri alacağını tartışırken etrafımızda itiş kakışlar oluyordu ve ben kirpiklerimin arasından gizlice Evrin'i arıyordum. Onun yanımda oturma ayrıcalığı için biriyle tartıştığını hayal edemiyordum, dün gece sergilediği soğukkanlı özgüvenle değil.

Hak ettiği yeri talep eder ve daha sonra mümkün olan en seksi şekilde benim için sorun olup olmadığını kontrol ederdi.

Ama o bunu yapmıyordu. Çünkü burada değildi.

Sadece geç kalmış olabilir. Spiral yapma.

Phileas yanıma otururken hiç umurumda değilmiş gibi gülümsedim, elbiseme ve saçlarımın bu şekilde ne kadar güzel görüldüğüne iltifat etmek için kendini parçaladı ve makyajımla ilgili farklı bir şey yapmış mıydım? Bana bakışlarına bakılırsa Verity ve Meera Phileas'ın dün geceki gizemli adam olduğunu düşünüyorlardı ve ben onları düzeltmek için yanıp tutuşsam da dilimi tuttum.

En etkileyici olanı, reddedilmenin sinsisi ürpertisini o kadar iyi bastırdım ki, orada bulunan hiçbir Gölge kokumda ekşi bir nota olduğunu ima bile etmedi.

Yemeğin ortasında Meera'ya döndüm, gülümsememi sabit tutmak için harcadığım çabadan dolayı yanaklarım ağrıyordu. "Kaçıp gitsem çok mu kaba olur sence? Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Oh! Hayır, eminim sorun olmaz. İşte, seni geri götüreyim-"

"Hayır, hayır, buna gerek yok, söz veriyorum. Sen kal. Yemeğin tadını çıkar. Sadece başım ağrıyor. Sanırım biraz uzanmam gerek."

"Sen de dün gece şarabı fazla mı kaçırdın?" Verity masanın karşısından sordu. Gözlerindeki bilmiş parıltı, bana bilerek kolay bir çıkış yolu sunduğunu düşündürdü ama nedenini bildiğini sanmıyordum. Muhtemelen Phileas hakkındaki fikrimi değiştirdiğimi düşünüyordu.

"Evet, ondan olmalı," diye güldüm ve özür diledim. Phileas banktan inebilmem için ayağa kalktı ve Shade'in tüm mobilyaları benden çok daha uzun boylu varlıklar için tasarlandığından beni sabitlemek için nazıkçe dirseğimi tuttu. "Böyle kaçıp gittiğim için çok özür dilerim. Hepinizle sonra görüşürüz."

Cevaplarını duymak için etrafta dolanmak yerine koşarak uzaklaştım. Zaten yemekhane boyunca utanç yürüyüşü yapmak zorunda kalacaktım. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyiydi.

Muhafızlardan biri sessizce, "İşte," dedi ve beni yan kapıya doğru yönlendirdi. "Bu taraftan çıkabilirsiniz. Seninle ön tarafa kadar yürüyeceğim."

Teşekkürler evren.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye ona güvence verdim, üzerimdeki tüm gözlerden kaçmak için neredeyse sıçradım ve bir koridora doğru kaydım.

Bir daha düşündüm de, bana çıkış yolunu göstermesi gerekebilirdi. Sarayın bu kısmını hiç tanıımıyordum.

"Öyle sayılır," dedi utangaç bir ifadeyle. "Bu koridora girmene kesinlikle izin verilmiyor ama eminim biri bunu sorgularsa kraliçe senin lehine tartışacaktır. Bu arada ben Verner. Beni takip eder misiniz?"

"Tamam, teşekkürler. Bana yardım ettiğin için gerçekten minnettarım."

Verner başını eğdi, koridorda ilerlemeye başlamadan önce küçük bir gülümsemeyle ağzını yukarı kaldırdı ve beni aptal, utanç verici ayakkabılarımla onun ardından yürümek zorunda bıraktı.

"Umarım dün geceki balo hoşunuza gitmiştir?" Verner kibarca sordu. "Evet, teşekkür ederim. Siz de katıldınız mı?"

Tanrım, umarım bu kısa bir yürüyüştür çünkü içimde çekici olmak için bir şey kaldığından emin değildim. Verner'e Muhafızlar'ın diğer üyesi Evrin'i tanıyıp tanımadığını sorma dürtüsü içimi kapladı ama saygınlığımın son birkaç kırıntısını korumak için bu dürtüyü bastırmayı başardım.

"Evet," diye cevap verdi Verner, dosdoğru önüne bakıyordu, ses tonu daha fazla konuşmaya davet etmiyordu, ki bu benim için gayet iyiydi.

Belki Evrin şu anda çalışıyordur. Muhafızların hepsi sarayda görev yapmıyordu ve onu buralarda hiç görmemiştim.

Belki de balodan sonra yorulmuştu ve bu kadar çabuk tekrar sosyalleşmek istemiyordu. Sosyal bir adam değildi, o kadarını söylemişti.

Ya da belki Tallulah, senden o kadar hoşlanmıyordur.

Ama kimse bunu kendine itiraf etmek istemez, değil mi? Bu düşünceyle birlikte gelen tamamen umutsuzluk verici reddedilme seviyesi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Özellikle de onunla daha *dün gece* tanıştığım için. Tanrım, tam anlamıyla yeni tanıştığım ve muhtemelen şimdiye kadar adımları unutmuş olan bir adama takılmak tam bana göreydi.

Bu sabah ne kadar ukala olduğumu hatırlayınca yüzüm alev alev yandı. Neden aptal çenemi kapalı tutmamıştım ki? Harika bir Shade'le ne kadar harika bir gece geçirdiğimi anlatmasaydım, diğerlerinin bundan haberi olmayacaktı. Her zaman olduğu gibi nazik davranacaklardı ama bu aşağılanma hayatımın geri kalanında sabahın erken saatlerinde peşimi bırakmayacaktı.

Verner saraya geri dönmeden önce beni Elverston Evi'nin sınırında bıraktı ve ben de evin altındaki termal havuzlara doğru yola çıkmadan önce yatak odamdan eşyalarımı aldım.

Burası, kenarlarındaki duvarların içine yerleştirilmiş özel su dolapları ve ortasında sadece mekânı aydınlatmaya yetecek kadar küre ışığı bulunan devasa buhar havuzlarıyla tam bir banyo kompleksi idi.

Bu kıyafeti üzerimden çıkarmak istedim. Yüzümdeki makyajı temizlemek ve bu aptal topuz hiç var olmamış gibi davranmak istedim. Sıcak havuzun ve utancımın içinde debelenmek istedim.

Belki ben de biraz ağlamak istedim.

Sadece yirmi dört saat önce tanıştığım bir adam için *değil*. Bu aptalca olurdu. Değil mi?

Doğru.

Başka, alakasız sebeplerden dolayı ağlıyordum. Muhtemelen.

Ben banyo odasından çıktığımda Verity çoktan yemekten dönmüş ve yıkanmak için aşağıya inmişti.

"İşte buradasın! Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ve beni sahanlıkta kucakladı.

"Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Belki de aşırı uyarılmış falan hissediyordum."

Bilgece başını salladı. "Dün geceki adam yemekte miydi? İlk başta Phileas olduğunu düşünmüştüm ama onunla konuşurken pek de heyecanlı görünmüyordun."

"Öyle değil mi?" Kahretsin, muhtemelen onu da gücendirmiştim ve Phileas son derece kibardı.

Verity telaşla, "Hayır, yani her zamanki neşeli halin vardı," dedi. "Sadece onunla *ilgilenmiyor* gibiydin."

Keşke. Keşke Phileas kadar açık sözlü ve kolay ulaşılabilir birini sevebilseydim.

"Maalesef gelmedi. Dün geceki adam orada değildi." Parlak bir kahkaha attım ve kirpiklerimi şakacı bir şekilde ona fırlattım. "Sanırım ona fazla geldim."

Meera benim kabadayılığımınla ikna olmazdı ama Verity üzerinde işe yaradı. Muhtemelen zeki, neşeli bir doğa gücü olduğu için ve şüphesiz hayatında birçok kez daha az ölümlüler tarafından başa çıkılamayacak kadar fazla görüldüğü için.

Ama o bunu zırh gibi giyerdi. Ben saç gömleği gibi giyiyordum.

Verity sıırttı. "O zaman büyük bir kayıp değil, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ettim, sesimin titrememesinden etkilenmişim.

"Büyük bir kayıp değil."

Bölüm 3

"H Balo nasıldı?" Caius piposunu uzatmadan önce bir duman halkası üfleyerek sordu, gösteriş budalası.

Dışarısı inanılmaz derecede soğuktu.

Ama hava ne kadar soğuk olursa olsun beni o küçük kulübeye hiç davet etmedi.

Bundan utandığından şüpheleniyordum. Krallığın soğuk, nemli ve sefil bir bölgesinde tek odalı bir ev, Caius'un geleceği için hayal ettiği şey değildi.

Muhtemelen benim için tasarladığı şey buydu.

"İyi idi." *Mükemmeldi. Hayatımın en iyi seksiydi.* Gerçi bunu kardeşime söylemiyordum. *Kimseye* söylemiyordum. Bu bilgi sadece benim içindi.

Gölgeler âleminde o kadar çok eski Avcı yoktu. O keyifli birkaç saati kiminle geçirdiğimi bulmak zor olmazdı ve Tallulah'ın itibarı bu yüzden zedelenirse kendimi tam bir hıyar gibi hissederdim. Özellikle de beni merakını gidermek için bu kadar cömertçe kullanmışken.

beni o kadar iyi beslediğinden bahsetti ki, dün gece titremeler kontrolden çıkmadan önce enerji depolarından sifon çekmek zorunda kaldım.

Ben pipomdan uzun bir nefes çekerken Caius bana baktı, akı yosununun onu tekrar görmek için duyduğum umutsuz arzusun kenarlarını köreltmesine izin verdim.

"İyi mi? Nasıl iyi olabilir ki? *Sarayda* bir balo değil miydi? Kendini içeride göstermediğine eminim. Konukların yarısını korkudan kaçırdın," diye alay ederek ekledi.

"Çoğunlukla dışarıdaydım, avluda nöbet tutuyordum."

"Pencereden uzun uzun bakmayı mı kastediyorsun?" Caius küçümseyerek sordu. Her zaman böyle değildi. Çocukluğumun Caius'u mesafeli ve soğuktu ama adildi. "Orada mıydı?"

"Bakmadım."

Özenle bakmamıştım. Ortanca kardeşimizin aile koltuğunu kazandığı için bu etkinliklere katılması beklenirdi ama ben ondan uzak durmak için elimden geleni yapardım. Daha önce yakın değildik ama yine de Roan'ın ne hale geldiğini görmek beni üzüyordu. Caius ve Roan arasındaki bir zamanlar iyi olan ilişkinin ne hale geldiğini görmek.

Kuşkusuz Roan bana ve Muhafızlar'da seçtiğim pozisyona acımıştı ama benim onların sahip olduğu seçim lüksüm hiç olmamıştı. Muhafızlar bana yaşayacak bir yer verdi, tüm ihtiyaçlarımı karşıladı.

Minnettar olmam gereken çok şey vardı.

"Siktir et onu," diye mırıldandı Caius nefesinin altından, bakışlarını orta mesafeye dikerek. İkimiz de otların etkisini göstermesini ve zihnini o mutsuz anılardan uzaklaştırmasını beklediğini biliyorduk. Reddedildiği hayattan uzağa.

Mırıldanarak onayladım çünkü bu daha kolaydı, sanki Caius'un Roan'la araları bozulmadan önce benimle vakit geçirmeye ilgisi varmış gibi.

"Şimdi de mahkeme işlerine mi başlayacaksın?" Caius, sesi şüpheyle karışık bir şekilde sordu. "Daha önce olaylarla hiç ilgilenmiyordun. Bunun sebebi buraya gelen o Avcılar mı? Hiçbirinin seni istemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Sen meraklısın, ben de meraklıyım. Senden bir şey beklemiyorum.

"Bunu söylemeye gerek yok." Her şeyi açıkça ortaya koymuştu ve ben de sahip olduklarım için minnettardım.

Minnettar ve biraz da suçluydum. Tallulah çalılarının örttüğü alçak ışıқта ne kadar biçimsiz olduğumu görememişti. Mükemmel vücuduna ne tür bir Gölge'nin dokunmasına izin verdiğini bilseydi

dehşete düştüm. Geriye dönüp baktığımda, neredeyse ona başka bir isim vermeyi dileyecektim, belki beni sorar da biri ona ne kadar itici olduğumu söyler diye. Ya da daha kötüsü, ona dokunmama izin verdiği için bir şekilde iğrenç olduğunu ima etti.

Öte yandan, bana başka bir isimle hitap etmesi düşüncesini hazmedemiyordum.

Caius dalgınca başını salladı, akı yosunu nihayet etkisini göstermeye başlamıştı. "Güzel. Açıkçası, bunu sana söylememe gerek yok ama hayatta hiçbir şey daha fazlasını istemekten kaynaklanmaz. Sahip olduklarıyla yetin, Evrin."

Caius'un sözlerini göz ardı etmesem de - bana verilen kaderle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden görmüştü - Tallulah'tan tamamen uzak durmaya kendimi ikna edemedim. Daha fazlasını ummuyordum. Elimdekiyle *yetiniyordum*.

Bazen Tallulah'ı görmeye ihtiyacım oluyordu. Başkalarının önünde nasıl hissettiğini bana -belki de amaçladığından daha ayrıntılı bir şekilde- anlattıktan sonra, yanında olmadığım neredeyse her saniye mücadele ediyor diye endişelenmekten kendimi alamadım.

Mantıken, desteğimi istemediğini anladım. Sadece merakını benim üzerimden gideriyordu.

Yine de uzak duramadım.

Tallulah'ın kahvaltıdan sonra Elverston Evi'ne dönmek için çıkacağı ön merdivenleri görebilmek için sarayın dışında olabildiğince uzakta oyalandım.

Ona olan yakınlığım, sadece yoksunluk olarak tanımlayabileceğim şeye yardımcı oluyor gibiydi. Daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu.

-Başkalarına bağımlı değildim. Ama aynı zamanda Tallulah'tan da inanılmaz derecede beslenmişim, belki de bu onun varlığına duyduğum güçlü *ihtiyacı* yaratmıştı. Ne de olsa güç sarhoş ediciydi.

Genellikle Tallulah diğerlerinden biriyle kol kola girer, yüksek sesle güler, mavi gözleri parlardı. Aynı anda hem narin hem de güçlü bir kahkahası vardı. Bütün gün onu dinleyebilirdim, ama bunun bir paravan olabileceğini asla unutmadım - baloda bu neşeli ifadenin altında ne kadar endişe sakladığını itiraf etmişti. Ama ben onun ne zaman

diğer Avcılarla birlikte, gülümsemeleri çoğunlukla samimiydi. Beklentilerim Gölge dostlarımdan geliyordu.

Bugün Tallulah diğerleriyle birlikte çıkmadı. Kahvaltı kalabalığı tamamen dağılana kadar hiç çıkmadı ve o zaman bile ayaklarını sürüyormuş gibi görünüyordu, koyu mor elbisesinin kumaşını büküyordu, sonra görünüşe göre kendini malzemeyi serbest bırakmaya ve onu yumuşatmaya zorluyordu.

Tallulah merdivenlerin başında durakladı, parmakları yanlarında huzursuzca esniyor, sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Zihnim, baloda içine sıkışmak için çalılıklarda keşfettiği küçük boşluğun görüntüsünü sağladı.

O zaman da böyle görünüyordu, ben onu yaprakların arasından izlerken avluya çıktığı an.

Onunla konuşmak için bilinçli bir karar bile veremedim ayaklarım hareket etmeye başlamıştı. Neyse ki kahvaltı kalabalığı dağıldığı için kimse ona yaklaştığını görmedi. Tallulah'ın zaten yeterince zor zamanlar geçirdiği, üstüne bir de *bu* rezilliği yaşamadığı belliydi.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Ona elimden geldiğince nazikçe sordum, yine de onu gördüğümde sıçradı. Reddetmesi için kendimi hazırladım - özellikle de beni güpegündüz gördüğünde- ama Tallulah bana gergin bir şekilde başını salladı, gözleri geniş ve biraz da telaşlıydı. Kokusu tam olarak alarm sinyali vermiyordu ama tamamen memnun da değildi.

Tallulah'ı merdivenlerden aşağı indirdim, onu sarayın önünde uzanan ve kışlalara doğru yayılan labirent gibi bahçelere götürmek niyetindeydim. Bahçeler mükemmel bir şekilde bakımlıydı ve bitkiler alçakta kesilmişti - dünyadan saklanmak isteyen bir Gölge için iyi değildi ama Tallulah çoğu Gölge'den çok daha kısaydı. Ona sıkışabileceği küçük bir yer bulabilirdim.

Tallulah dirseğimden tutup beni geçide doğru çekerek, "Hayır," diye homurdandı. "Buraya girebilir miyiz? Sadece bir dakikalığına?"

"Arada mı?"

Tallulah başını salladı. Karanlıkta olursak benimle görünmemesi onun için kesinlikle daha kolay olacaktı, yine de çoktan öldüğünü düşündüğüm bir egonun kalıntılarını sızlattı.

Ne olursa olsun, Tallulah'ın istediği buysa, ona vereceğim şey de buydu. Pozisyonlarımızı değiştirdim, böylece onun yerine nazikçe dirseğini tutuyordum ve bizi geçitten geçirerek karanlığa daldırdım. Bu onun fikri olmasına rağmen, hala derin derin nefes alıyor, korkuyu ya da

Karanlıkta göreceli bir yabancıyla yalnız kalmanın getireceğinden emin olduğum rahatsızlık, ama asla gelmedi.

Karanlık genişlikte kolaylıkla ilerledim ve bizi uzun vardiyalarım sırasında dinlendiğim bir noktaya götürdüm. Aradaki bölgeyi oluşturan caspita bana karşılık verdi, çoğu Gölge'nin baskıcı bulduğu ama benim alışkın olduğum bir şekilde yaklaştı.

Tallulah nefesini içine çekti ve ben de büyülenmiş bir halde, narin parmakları hiçbir şeyi kavramadan uzanışını izledim. Karanlığın içeri doğru bastırıldığını, doldurabileceği her boşluğa doğru genişlediğini *hissedebiliyordu* ama dokunacak kadar katı değildi.

"İşte," dedim, Tallulah'ın kolundan hafifçe çekiştirerek onu oturmaya teşvik ettim. Burası ana seyahat yolları üzerinde olmayan sakin bir bölgeydi. Burada hiç rahatsız edilmemiştim. Şok olmuşum, beklediğim gibi karşıma oturmak yerine, yere oturduğum anda Tallulah kucağıma süründü. Yine de, belki de şok olmamalıydım. Baloda bulunduğu yerin kapalı doğasını sevmişti ve aradaki yer kapalı olmaktan başka bir şey değildi.

Kollarım değildi ama.

Onu çaprazlamasına kucağıma çektim, kollarımın arasına aldım ve nasıl bu kadar mükemmel oturduğuna hayret ettim. Tallulah usulca mırıldandı, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi başını boynumun kıvrımına soktu, bizi kendi gölgelerimden oluşan bir katmanla koza gibi sardığımda mutlu bir şekilde iç geçirdi. İkimiz de gücümün onun çıplak tenine değdiğini hissedince ürperdik. Onun için nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ama benim için... sahiplenici bir his. Sanki Tallulah benimdi ve istediğim zaman onu gölgelerimle örtme hakkına sahiptim.

Ama karanlığın huzuru ve mahremiyetinde, Tallulah'ın insan görüşünden daha düşük görme yetisiyle, hasarlı bir üçüncü oğul olmamın ya da diyarın yarısının benden korkmasının bir önemi yoktu. Kollarım onu tutacak kadar güçlüydü ve gölgelerim onu çevreleyecek kadar yoğundu ve Tallulah bundan memnundu.

"Çok fazla değil mi?" Buranın ne kadar karanlık olduğunun farkında olarak sordum. Birçok Gölge bile burayı ürkütücü bulabilirdi.

"Hiç de değil." Tallulah huzurla içini çekti, kokusunun ekşi tarafı yavaş yavaş kayboldu.

"Karanlık yerlerde oturmayı hep sevdiniz mi?"

Tallulah güldü ve istemeden de olsa bana sürtündüğünde içimdeki arzu titremesini bastırdım. "Evet, aslında. Çok huzursuz bir zihnim var,

ve bir yere sıkıştığım da ve hiçbir şey göremediğimde... Bilmiyorum. Bunu açıklayamıyorum. Belki de sadece uyarıcı eksikliğidir. Kafamı dinlendiriyor. Üstüne tırmandığım için özür dilerim. Bunu yaptığımı farkında bile değildim."

"Özür dileme." Kollarım refleks olarak ona sarıldı. "Kapalı yerleri seviyorsun. Burası da kapalı. Kahvaltıda bir şey mi oldu?"

"Hayır. Pek sayılmaz mı?" Gülüşü bu kez biraz daha belirsizdi. "Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Bazen elle tutulur bir nedeni olmuyor."

"Sorun değil. Olmasına gerek yok."

Tallulah'ın kokusu anında tatlandı, karanlıkta bana bakarken yüzünü yumuşak bir gülümseme aydınlattı. O kadar güzeldi ki, ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

"Diğerleri seni aramayacak mı?" Diğer Avcıların isimlerini hatırlamaya çalışıp başaramayarak sordum.

"Sorun olmaz. Birbirimize hareketlerimiz hakkında rapor falan vermiyoruz."

"Belki de yapmalısın?" Hafifçe önerdim. "Ne de olsa yabancı bir ülkedesiniz. Kendinizi güvende tutmak için bazı güvenlik önlemleri almanız en iyi uygulama olacaktır."

Açıkçası, Kral'ın böyle bir şeyi kendisinin önermemiş olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı ama Avcıları burada tutmaya o kadar hevesliydi ki, onlara istediklerini yapmaları için istedikleri kadar serbestlik tanıyacağından şüpheleniyordum. Tallulah düşünceli bir ifadeyle,

"Muhtemelen en kötü fikir bu değil," dedi. "Yine de Sanırım hepimiz buradaki hayata alışırken birbirimizin işine karışmama konusunda çok bilinçliyiz."

İfadesi insani bir ifadeydi ama ana fikri anladım. Koşullardaki bu tuhaf değişikliği hep birlikte yaşadıkları düşünüldüğünde, birbirlerine karşı bile çekingen davranma ihtiyacı hissetmeleri ilginçti. Belki de hepsi de utanç verici bir şekilde istenmeyen Gölgelele kaynaşıyordu ve diğerlerinin bunu bilmesini istemiyorlardı.

"Kelimeler kolay, ama ne olursa olsun, benim yanımda her zaman güvendesin, Tallulah. Burada bile. Özellikle burada."

Yüzündeki ifadeyi ve kokusundaki nüansları anlamayı diledim - gerçi bugün o kadar bulanıktı ki ne yapacağımı bilemiyordum. Garip bir şekilde, arzusunun kokusuna benzemeyen bir şey vardı. Keşke onu diğer notaların ne olduğunu anlayacak kadar iyi tanısaydım.

"Biliyorum. *Nasıl* bildiğimi bilmiyorum ama buna inanıyorum. Çok sakinleştirici bir auranız falan var. Bunu açıklayamam. Senin varlığında kendimi güvende hissediyorum, kesinlikle."

Bu şimdiye kadar aldığım en büyük iltifatı.

"Neden *özellikle* burada dedin?" Tallulah bir anlık sessizliğin ardından sordu. Gevezeliğin de onun sakinleşme tekniklerinden biri olduğundan şüpheleniyordum ve doğuştan geveze olmasam da onun iyiliği için kendimi şımartabilirdim.

"Burası benim alanım. Arada devriye gezerim."

"Yalnız mı?"

"Tamamen değil. Ama çoğunlukla, evet."

"Vay canına. Kulağa... İşinizde gerçekten iyi olmalısınız."

"Öyleyim." Bu küstahlık değil, dürüstlüktü. Her zaman doğru yapamıyordum ama burada bu kadar uzun süre kalmaya dayanabilmem bile... Bu da başlı başına bir başarıydı.

Nedense, Tallulah'ın kokusunu tatlandırıran *şey buydu*. Ve sonra biraz daha tatlandı. Hareketsiz ve rahat bir şekilde yatmak yerine, aniden elimde hafifçe kıpırdanmaya başladı, ancak kaçmak yerine yaklaşmaya çalışıyor gibiydi.

Tallulah'ın kokusunu hafızama kazımak için bencilce derin derin içime çektim. Bunun fiziksel bir rahatlama arzusundan öte bir anlamı olduğuna kendimi inandıramıyordum ama Tallulah isterse ona istediği kadar verebilirdim.

Tallulah garip bir kahkaha atarak, "Sanırım bu konuda gizli olmaya çalışmanın bir anlamı yok, çünkü kokum muhtemelen onu ele veriyor," dedi. "Ama bir şey yapmak zorundaymışsın gibi hissetme. Görmezden gelebilirim. Ya da seni rahatsız ediyorsa beni geri götürebilirsin-"

"Beni rahatsız etmiyor," diye araya girdim, bunu düşünmesi bile beni dehşete düşürmüştü. "Tekrar... keşfetmek ister misin?"

O güzel mor elbisenin altına girmeyi hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum ama Tallulah'ın hızlanmasını istiyordum.

"Bu benimle tekrar yapmak istediğin bir şey mi? Keşfetmek?" diye sordu yavaşça. İhtiyatla, hatta.

Soru karşısında gözümü kıptım. Bu açık değil miydi? "Her şeyden çok."

Tallulah mırıldandı. "Ben de öyle. Sadece *keşiflerimizin* seni olumsuz etkilemesini istemiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Sana engel olmak istemiyorum."

"Neyin yolunda?" Soru bir tuzak gibiydi ama yayın nerede olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Kimsenin beni istemediğini yüksek sesle söylememi mi istiyordu? Gerçek buydu ama biraz da gururum vardı. Yine de bu, tatlı Tallulah'ın yapacağı türden bir istek gibi görünmüyordu.

"Bilirsin işte. Bir ilişki ya da her neyse."

"Daha önce hiç ilişkim olmadı. Bunun değişeceğini de sanmıyorum," dedim ona dürüstçe. Shades'e göre ben bir ödül değildim. "Zaten işimle de uyumlu olmazdı."

Uzun bir duraklama oldu ve Tallulah'nın kokusu tekrar karıştı.

"Tamam," dedi sonunda, kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi yavaş konuşuyordu. "Ama benimle birlikte *keşfetmek* istiyorsun."

"Eğer istediğin buysa, istediğin sürece senin için hazır olacağım."

Tallulah bana yaslanmadan önce mırıldandı, bu olumlu bir şey olmalıydı, değil mi? Rahatlıyordu. Rahatlamak iyiydi.

Kendimi rahatlamış hissetmek isterdim ama omuzlarımda tam olarak kurtulamadığım bir ağırlık vardı.

"Pekâlâ," dedi Tallulah yenilenmiş bir güvenle. "Çıkarları olan arkadaşlar gibi olabiliriz, sanırım?"

"Elbette. Bu şekilde, şüphesiz yolunuza çıkan tüm Gölgeleeri tanımaya devam ederken bana olan güveninizi geliştirebilirsiniz."

Diyardaki en iyi Gölgeleer tarafından kur yapılan bir kadından hiçbir şekilde ayrıcalık beklemiyordum. Onun varlığından ne kadar faydalanabilirsem o kadar faydalanacaktım. Merakını gidermek için *beni* uzaktan da olsa düşünmesini sağlayacak durumun nasıl ortaya çıktığından bile emin değildim.

Bunun tek sebebinin, benden daha fazlasını bekleme riskinin olmadığını bilmesi olduğunu varsaymak zorundaydım, çünkü ben onun gözünde çok değersizdim. Belki de bu yüzden benimleyken o ani panikleri yaşamıyordu.

Hiç beklemediğim bir şekilde, onun için *güvendedim*.

"Tamam..." Boğazını temizlemeden önce bir an tereddüt etti, birdenbire cinsel bir özgüven patlaması yaşadı. Buna tanık olmak inanılmazdı. "Sanırım arada hiç yatak yoktur?"

Kahretsin.

Onu kışlaya geri götüremezdim. Diğer tüm Muhafızların kapısının önünden geçerek uzun bir koridordan gitmemiz gerekirdi. Bu onun için felaket olurdu.

Tallulah'ın ünü.

"Ne yazık ki hayır, yine de sizi burada rahat ettirmek için elimden geleni yapabilirim?" Tallulah'ın soğuk yüzeyden kurtulması için yere uzanmadan önce bizi gölgelerle daha sıkı örtmek için biraz daha enerji harcayarak söyledim. Hafifçe gülmeden önce irkildi, bacakları kalçalarımına degecek şekilde pozisyonunu ayarladı, ellerini göğsüme koydu.

"Seni ezmiyor muyum?" diye sordu. Bu soruyu gücüne yönelik kişisel bir hakaret olarak algılamamak için elimden geleni yaptım. Diğer Gölge'lerin sahip olduğu tüm özelliklere sahip olmayabilirdim ama yine de onu taşıyabilecek güçteydim.

"Tabii ki hayır."

Mırıldandı, parmak uçları kendinden emin bir şekilde göğsümü keşfediyordu, burada ışık olsaydı bunu yapacağından emin değildim.

"Burada kimse bizi görmeyecek mi? Burası aslında bir otoyol değil mi?"

"Seni güvende tutma becerimden yüzde yüz emin olmasaydım bunu önermezdim," diye ona güvence verdim. "Arada kalan bölgede bu diyardaki herkesten daha fazla zaman geçiriyorum. Bunu benden daha iyi kimse bilemez."

Bu özel yer, adı dışında tamamen benimdi. Buraya benden başka kimse gelmezdi. Ben de buraya başka kimseyi getirmemiştim.

"Şey, eğer kesinlikle yalnızsak..." Tallulah eğildi, dudakları yukarı çıkmadan önce çenemin kenarını izledi ve ağzımın köşesine kadar yumuşak bir öpücük izi bıraktı. "Gölgelerin insanlar gibi öpüşüp öpüşmediğini merak ediyorum."

Dudakları benim ince, sert dudaklarıma kıyasla yumuşak ve dolgun olan ağzımın üzerinde hareket ederken kendimi tamamen hareketsiz tuttum.

"Tallulah..." Mırıldandım. "Dişlerim."

"Dikkatli olacağım," diye fısıldadı bana karşı, kör ve zararsız dişleriyle hafifçe ısırmadan önce alt dudağımı hafifçe ağzına aldı. Ellerimle kalçalarını kavrayarak ona doğru hamle yaptım, bu onun savrulmasını engelleyen tek şeydi.

Tallulah baştan çıkarıcı bir sesle, "Bana dilini ver," dedi. Emrettiği her şeyi yaptım -dili benimkine sürtünürken gölgelerim hevesle yükseliyordu. Bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik deneyimdi.

Mutluluğumdan, Tallulah'ın elleri yüzümün yanlarından geçip saçlarıma doğru kayarken fark etmedim. Ancak başparmakları boynuzlarımdan uzamadığı kütüklere dokunduğunda neler olup bittiğini anladım.

Aynı anda donup kaldık ve birbirimizden ayrıldık. Tallulah'ın gözleri karanlıkta büyürken ellerini yavaşça omuzlarıma doğru indirdi.

"Özür dilerim," dedi Tallulah beceriksizce. İnsan kafalarının tamamen pürüzsüz olduğu şekilde saçlarımın altında hiçbir şey olmadığını varsaymış olmalıydı. "Merak etme," diye mırıldandım, saçlarımı yoğurarak dikkatini dağıttım.

başparmağımın eklemleriyle sırtındaki sıkı kasları.

"Oh, bu çok güzel bir his," diye inledi, dokunuşumla sırtını kamburlaştırdı. "Bu konuda çok iyisin."

Her hareketimde elbisesini biraz daha yukarı çekiştiriyordum, ta ki pençelerim nefis kışını sımsıkı saran külotun narin kumaşına takılana kadar.

Onu boynuzlarımın yarattığı felaketten uzaklaştırmak, birbirimizden zevk almaya geri döndürmek istemiştım ve işe yarıyor gibi görünüyordu.

Ama artık rol yapmanın bir anlamı yoktu. Tallulah ne kadar kırıldığını biliyordu.

Bölüm 4

TALLULAH

I Evrin'in ellerinin bu kadar iyi hissettirmesi, *dilinin*

Bu kadar iyi hissedebileceğini, vücudunun benimkini sarmak için yaratılmış gibi hissettiğini, ama o benim değildi ve onu tutamazdım.

Yani, bu hiç yoktan iyiydi, ama ellerinin kıcımdaki her yoğurucu kavrayışında, kalbimin kırılması için hızlı bir yolda olduğumun kesinlikle farkındaydım.

Yine de seks buna değebilir.

Arkama yaslandım, elbisemin fermuarını dikkatlice açtım ve elimden geldiğince zarafetle başımın üzerine çektim.

"Bu sefer seni tamamen çıplak istiyorum," diye homurdandı Evrin, soyunabilmem için beni nazıkçe üzerinden kaldırarak. Shades karanlıkta ne kadar iyi görebiliyordu? Külotumu çekip çıkarırken yerde yüzüstü yatarken en iyi açılarımı yakalayamadığını hissediyordum.

Ama Evrin'in sanki beni özlüyormuş gibi beni tutup kendine doğru çekmesi her şeyi unutturdu.

Sırılsıklam olmuşum ve hemen arzuladığım sürtünmeyi aradım, klitorisimi onun sert uzunluğuna sürtüyordum. Sıkı sınırlarından kurtulmuş

Sütyenim, göğüslerim öne doğru sallandı ve Evrin ayak parmaklarına kadar inen bir hırıltıyla onları yakaladı ve sert dilini kullanarak meme uçlarımla oynamak için eğildi.

Eğer boynuzları varsa bu açı zor olabilir, diye düşündüm dalgınca. Boynuzların şekline bağlı olarak, şu anda boğazıma saplanıyor olma ihtimali çok yüksekti.

Evrin'in neden boynuzları olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve istemeden de olsa dikkatleri onun açıkça utandığı bir şeye çektiğim için kendimi kötü hissediyordum ama boynuzlarının olmaması beni hiç rahatsız etmemişti.

Narin etime batan pençeler ve kazınan dişlerin verdiği çifte hisle nefesim kesildi ve Evrin'i bir kez daha kaygan bir sıvıyla kapladım.

"Amını yüzüme oturt, Tallulah."

Neredeyse bayılıyordum.

"Seni ezeceğim-"

Bahanelerimi bitirmeme bile izin vermedi. Beni kalçalarımın kavradı ve dizlerim başının üzerine gelene kadar vücudundan yukarı çekti.

Bir başka boynuzsuz avantaj.

Sonunda, onu ezmekten endişe edecek kadar kendimi alçaltmama gerek kalmadı, çünkü Evrin'in dili *o kadar* uzundu ki, tam olarak gitmesi gereken yere ulaşmakta sorun yaşamadı.

Göğüslerimi avuçladım, başımı arkaya eğerken saçlarım omurgamın ortasını gıdıklıyor, utanmadan Evrin'in diline sahipmişim gibi sürtünüyordum. Karanlık yardımcı oluyordu, ama çoğunlukla sadece Evrin'di. Onda kendimi gülünç derecede rahat hissettiren bir şey vardı.

Dilinin sert ve ısrarlı baskısı açıyla birleşince utanç verici derecede kısa bir süre içinde zirveye ulaştım. İçinde bulunduğumuz pozisyonla ilgili öz-bilincimi çoğunlukla aşmış olsam da, Evrin'in çenesini kayganlaştırırken tüm gücümle hayata geri döndü ve hemen ondan tırmandım, dizlerimin üzerinde vücudunu aşağı kaydırardım.

"İyi misin-"

"Bunu birkaç kez daha yapmanı istiyorum. Ama şu anda senin içinde olmalıyım."

Bana bir plan gibi geldi.

Bacaklarımı kalçalarının üzerine attım, kalçalarım zaten jöle gibiymiş üstte olma fikrinden hoşlanmıyordum ama aynı zamanda sert, soğuk zemine uzanmak da istemiyordum.

Neyse ki Evrin, pençelerini kalçalarımaya geçirip beni kolayca kaldırarak sikinin üzerinde aşağı kayarken bu işi yapmaya fazlasıyla istekli görünüyordu. Avuçlarımı onun göğsüne dayadım, tırnaklarım onun kalın derisini oymak için ellerinden geleni yapıyordu, ben de can havliyle ona sarıldım, kısır bir orgazm beni biraz daha uzak tutmak için elimden geleni yapmama rağmen beni altına çekmek için elinden geleni yapıyordu.

Bunun bitmesini istemedim. Sonsuza dek sürmesini istedim.

Ne yazık ki, Evrin'in alçak, erkeksi iniltisini duyduğum anda kendimi tutmam kesinlikle mümkün değildi. Aldığı zevkin sesi kulaklarımdan girip vücudumdan çıkarak beni aniden uçurumun kenarına itti.

Kısa bir an için, aradaki zifiri karanlık parlıyor gibiydi. Tenim bile aşırı yüklenmiş gibi hissediyordu; her şey aynı anda hem çok hassas hem de çok doğruydı. Evrin'in düğümü boşalırken şişti ve ben de bu hoş geldin gerginliği karşısında hafifçe hıçkırdım.

Kendimi çok dolu, ona her yönden çok bağlı hissediyordum.

Evrin beni öne doğru çekti, böylece vücuduna sarıldım ve bu hareket başka bir orgazm zincirini başlattı. Seks sonrası gariplik yoktu. Bize kim ve nerede olduğumuzu unutturan türden bir zevkten başka hiçbir şeye yer yoktu.

"Çok bağımlılık yapıyorsun," diye mırıldandım göğsüne, ağzımdan kaçırdığım için hemen utandım.

"Sen de öylesin," diye cevap verdi Evrin, pençeleri sırtımı gıdıklarken.

"İyi misin?" Altımda titrediğinde sordum, tekrar rahatlamadan önce bir an için çenesi gerildi.

"Öyleyim," diyerek beni temin etti ve tekrar omurgamı okşadı. "Senden beslenerek elde ettiğim güç... ezici. Gidip doğrudan sifon çekmem gerekecek."

"Canın acıyor mu?" Endişeyle sordum. "Ophelia böyle bir yan etkiden bahsetmemişti."

Evrin homurdandı. "İncitmek demezdim ama bu seviyede bir gücü içimde tutacak yerim yok. Kralın doldurması gereken benden çok daha derin bir kuyu var. Bu konuda endişelenmene gerek yok, Tallulah. Sifonu çektiğimde kendimi iyi hissedeceğim. Ve krallığın depoları bunun için çok daha sağlıklı olacak."

"Hizmet edebildiğime sevindim," diye güldüm. Evrin'i çıplak bırakma nedenim pek de fedakârca olmasa da bunu gerçekten kastetmiştim.

İkimizin de -muhtemelen farklı nedenlerle- oyalandığımızdan şüpheleniyordum ama Evrin'in sifon çekme ihtiyacı onu giderek daha fazla rahatsız ediyordu ve yakında vardiyasına başlayacaktı.

"Arkadaşların bir arama ekibi göndermeden önce seni gerçekten geri götürmeliyiz," diye mırıldanarak ayağa kalkmama yardım etti. Giysilerim ona yabancı gelse de -özellikle de endüstriyel boyuttaki minimize sütyenim- her şeyi dikkatlice sağ tarafa çekti ve giymem için bana vermeden önce düz bir şekilde salladı.

İç çamaşırım giydiğim anda mahvolmuş, kaygan ve dölle sıırıslıklam olmuştu. Elverston House'a döner dönmez gidip yıkanmam gerekecekti.

"Burası çok güzel," dedim elbisemin içine girip onu vücuduma çekerek. "Her şeyden uzakta küçük bir baloncuk gibi. Buna mutlaka *ihtiyacım olduğundan* değil," diye ekledim aceleyle, şikayet ediyordum gibi görünmek istemedim. "Gölgeler âleminde bir evim olduğu için çok minnettarım."

"Karşılığında ne verdiğinizi düşünürsek, en azından bir ev sağlayabiliriz gibi görünüyor," diye alay etti Evrin. "Elverston Evi de pek lüks bir yer sayılmaz, en azından benim dışarıdan gördüğüm kadarıyla. Sizi taşıyabilir miyim?"

Bu soru beni kamçılardı.

"Yapabilir misin?" Kuşkuyla sordum.

Yüzünü göremiyordum ama bu sorunun onu rahatsız ettiğini *hissede biliyordum*. Evrin ayaklarımı yerden kesercesine beni kollarının arasına aldı, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Şaşkınlık çığlığımı zar zor bastırarak kollarımı boynuna doladım ve sıkıca tutundum. Gerçi bizi karanlığın içinde yürütmeye başladığında beni taşımakta hiç zorlanmıyor *gibiydi*.

Kokum muhtemelen bundan ne kadar keyif aldığımı yüksek sesle ve gururla ilan ediyordu.

"Gerçekten çok güçlüsün."

"Evet," diye onayladı Evrin. İçinde ufacık bir kendini beğenmişlik olduğundan emindim, yine de bu konuda çok centilmen davranıyordu.

Sarayın önündeki geçide yaklaştığımızda beni nazikçe yere bıraktı, ellerini çekmeden önce biraz oyalandı. Akşam yemeğine gelmediğinde yaşadığım reddedilme acısını tam olarak yaşamadım ama içimde hoş olmayan bir *şeyler vardı*.

"Ben önden yürüyeceğim," dedi Evrin. "Bu senin takip etmen için yolu açacaktır."

"Neden?" Hafifçe telaşlanarak sordum. "Onları tehdit falan mı edeceksin?"

Evrin şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır, öyle aşırı bir şey değil. Gölge-
lerden uzak durma eğiliminde, hepsi bu."

Nedenini sormak çok kaba geldi, bu yüzden çenemi kapalı tuttum, ama kesinlikle biraz şaşırmıştım. Evrin biraz içe dönük olsa da yeterince arkadaş canlısı görünüyordu. Burada, sarayda karşılaştığım pek çok Gölge'den çok daha sakin olduğu kesindi.

"Yani, bir dahaki sefere kadar, sanırım?" En parlak, en çekici kahkahamı attım.

"Beni ne zaman istersen," diye basitçe kabul etti Evrin, portaldan kaybolmadan önce.

Birkaç saniye bekledim, kendimi toparlamak için yeterli bir süre.
-Evrin'in tahmin ettiği gibi patikayı tamamen boş bulmadan önce. Elverston Evi'ne geri dönerken utanç yürüyüşü gibi hissetmiyordum çünkü utanmıyordum. Yine de belki biraz kırgındım.

Benimle dolaşmanın bu kadar korkunç olmasını gerektirecek neyim vardı ki? Harika bir güzel falan değildim ama saraydaki pek çok Gölge benimle ilgileniyordu. Tam bir köprü trolü değildim.

Evrin'i istiyordum. Aramızdaki kimyayı, onun yanında yaşadığım huzur duygusunu ve yaptığımız filtresiz sohbetleri istiyordum.

Ama onun da *beni* aynı şekilde istemesini istiyordum ve münhasır olmayan, sadece sekse dayalı bir anlaşmayı ne kadar kolay kabul ettiğini düşününce...

Kesinlikle kalbim kırılacaktı ve bunu durduracak kadar güçlü değildim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Austin buradaydı.

Kuzenim sarhoş ve biraz da aptal bir şekilde gölge diyarına girmişti.
-Ve Kraliyet Gölge-leri'nin önünde onun kariyeri ve aile ilişkimiz hakkında açıklama yaparken çok kötü bir izlenim bırakmıştım. Ayrıca, bazen biraz aceleci ve düşüncesiz olsa da bunu hak etmeyen Austin'i muhtemelen kırmıştım.

"İyi misin?" Meera koluma hafifçe dokunarak sordu. Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirmeden önce irkildim.

"Tabii ki." Zorla bir kahkaha attım. "Austin'in buraya bu şekilde gelmesi çok yerinde bir davranış. Şaşırdığıma inanamıyorum. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Meera başını salladı, görmesini istediğimden fazlasını görmüştü. "Neden yürüyüşe çıkmıyorsun? Bu her zaman kafanı toparlar."

Neredeyse her gün yaptığım "yürüyüşleri" hatırlayınca yüzüm kıpkırmızı olduysa da Meera kibarca beni bu konuda uyarmadı. Bunun yerine sadece başımı salladım ve bahçeye doğru kaçtım, bahçede endişelenecek küçük bir köşe bulursam Evrin'in yolunu bulup bana geleceğini biliyordum. Her zaman öyle yapardı. Beni sandığımdan daha yakından izlediğinden şüpheleniyordum ama her zaman kimsenin bizi birlikte görmeyeceği kadar uzakta olurdu.

Birlikteyken her şey yolundaydı. Sadece ikimiz varken Evrin'den başka bir şey düşünmüyordum.

Tek başımayken kafamda soru işaretleri oluşmaya başladı. Belki de kirli küçük bir sır olmayı tamamen *sevmiyordum*. Belki de Evrin'le yemeğe kral ve kraliçenin yaptığı gibi el ele girebilmek güzel olurdu. Ya da Soren ve Astrid'in yaptığı gibi sadece yan yana yürüyüp göz göze sevişmek bile.

Ancak bu tür şeyler benim için söz konusu değildi ve bunların üzerinde durmak aptallık olurdu.

Belli belirsiz küçük bir söğüt ağacına benzeyen bir şeyin altına sokuldum, bu bana istediğim karanlık hapsedilme hissini vermedi, ama güvenlik amacıyla her zaman iyi korunan saray bahçelerinde olabileceği kadar iyiydi.

"Hey." Evrin sarkan dalların arasından başını uzatıp bana şaşkın bir bakış atınca rahatlayarak nefes verdim. Saçları öne doğru dökülmüş, boynuzlarının olması gereken yerde şimdi kütük olduğunu bildiğim şeyleri gizliyordu. Belli ki bu konuda utangaçtı ve kafasına dokunmadan önce boynuzlarının olmadığını fark etmemiş olmam geriye dönüp baktığımda biraz çılgınca görünse de, yine de bu gerçeğe dikkat etmek için mücadele ettim.

Olduğu gibi çok çekici görünüyordu. Boynuzları olmasa kimin umurundaydı?

"Bu senin için işe yaramıyor olmalı," dedi Evrin, sesi kalbimi eriten yumuşak bir şefkatle doluydu, içinde ayrışmaya çalıştığım fazlasıyla açık alanı işaret ederken.

"Azıcık bile değil."

"Hadi o zaman. Sizinle barakaların yanındaki giriş odasında buluşuruz."

Evrin'e kavuşma ihtimalim karşısında ciyak ciyak bağırdım ve kendim de oraya gitmeden önce ona küçük bir avans verdim.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda Evrin üzerime atladı. Beni havaya kaldırıp sırtımı giriş odasının karanlık duvarına dayadığında ve burnunu boynuma dayayıp derin derin içine çektiğinde ciyak ciyak güldüm.

Belki de kontrolünü kaybedip beni ısıracağı an bu olur, diye umutla düşündüm, bu fikrin ne kadar dengesiz olduğunun biraz farkındaydım ama aklımdan çıkarmadım.

"Seni özledim," diye mırıldandı, beni duvardan çekip aralarına girmeden önce biraz daha sıkıca kavradı. Bacaklarımı olabildiğince sıkı bir şekilde beline doladım, sadece beni tuttuğu için külotumda kayganlık birikmeye başlamıştı bile.

Kelimelerden bahsetmiyorum bile. *Seni özledim.* Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Bunu herhangi birine söylemezdi.

"Ben de seni özledim," diye cevap verdim, yüzümü boynuna saklarken sesim boğuk çıkıyordu, umarım sesimdeki çaresizlik kafamın içinde olduğu kadar her şeyi tüketmiyordu. "Gelip beni bulacağını umuyordum."

Bu savunmasız bir itiraftı -her zaman bu şekilde hareket etmemize rağmen hiç yüksek sesle yapmadığım bir şeydi- ama kendimi bunu yapmaya zorladım. Ona karşı savunmasız olmak istiyordum. Ona duygusal olarak yatırım yaptığımı göstermek istedim ve umarım karşılığında o da bana duygusal olarak yatırım yaparken kendini güvende hissedirdi.

"Seni arayıp bulmamın bir sakıncası yok değil mi?"

diye sordu Evrin. "Hayır, asla."

Biraz nefes verdiğine yemin edebilirim.

Evrin bizi karanlığın içinde daha da ileriye götürürken, ben boynuzlarının kütüklerine yaklaşmamaya dikkat ederek başının arkasındaki saçlarla oynadım.

Aradığı yeri bulduğunda bana uyum sağlamam için bir saniye bile vermedi. Vardığımız anda beni sırtüstü yatırdı, hem elbisemi hem de dizlerimi omuzlarıma doğru itti.

Tanrım.

Bir dahaki sefere Evrin'i aradığımda, önce hamstringlerimi esnetecektim.

"Seni tatmam lazım," diye mırıldandı Evrin kabaca, külotumu dizlerime kadar itip bacaklarımı hafifçe bağlı bırakırken pençeleri kalçalarımı sıyrıyordu. Tarihsel olarak -Evrin'den önce- kendimi oldukça vanilya olarak görüyordum. Misyoner

Işıklar kapalıyken. Oda yeterince karanlıksa belki ellerimin ve dizlerimin üzerinde.

Şimdi, biraz daha sıkı bağlanmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Bacaklarımı açık tutmanın, bileklerimi başımın üzerinde bağlamanın ya da bacaklarımı sıkın külotu ağzına sokmanın nasıl bir his olacağını.

Belki de Evrin beni çok güvende hissettirdiği içindi. Başka biriyle olsam çok riskli ve kontrolsüz bulacağım şeyleri onunla denemekten çekinmezdim.

"Dizlerini tut," diye emretti sert bir sesle, kayganlığımı harekete geçirdi. "Onları yoldan uzak tut ki çalışabileyim."

Evet efendim, dedim içimden, karanlığa doğru göz kırparak.

Uzun, hafif sert dil klitorisime temas ettiği anda gözlerim yuvalarından fırladı, kayganlığımın çıkardığı sesler genel ahlaksızlık havasına katkıda bulundu. Evrin inledi, pençeleri kalçalarımın arkasına saplandı.

"Tadın... enfessin," diye homurdandı Evrin, ziyafetine devam etmeden önce. Son anda hatırlayıp geri çekilmeden önce kendimi otomatik olarak kafasına uzanırken buldum ve dizlerimin arkasına tutunmaya devam ettim.

Evrin sanki işiymiş gibi am yiyordu. Neredeyse mantıksız kıskançlık alarmımı çaldıracaktı, çünkü nasıl bu kadar iyi olabiliyordu? Daha önce hiç kimse beni tatlı gibi yememişti.

Belki de bu yüzden ona bu kadar çabuk saçma bir şekilde bağlanmışım. *Seks hayatımı değiştirdi.*

İlk orgazm uzun bir günün ardından sıcak bir banyoya girmek gibiydi, ama ikincisi neredeyse kıırdı - beni parçalara ayırıyor ve aynı anda tekrar bir araya getiriyordu.

"Lütfen," diye hıçkırdım, ne kadar çaresiz göründüğümü umursamadan çünkü tam da hissettiğim kadar çaresizdim. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Dilime bir tane daha," dedi Evrin klitorisimi hafifçe emmeden önce, dışlarının hınzır uçları en hassas etime kırmadan bastırıyordu.

Kendimi tamamen zevke kaptırmışım. Bir elimi ağzına kapatmadan önce biraz onursuz bir çığlık attım, bacaklarım külotum hala dizlerimdeyken ve Evrin'in elleri onları yerinde sabitlerken olabildiğince tekmeledi. Belki de zaten aşırı uyarılmış olduğum içindi, ama kısa bir an için ağlayacak kadar sert boşalacağımdan endişelendim.

"İşte bu, işte bu. İyisin, yanıdayım."

Beni kucağına çekerken Evrin'e yapıştım, siki kalçalarımın arasında kalın ve ağırdı, ama bu konuda hiçbir şey yapmak için harekete geçmedi.

Ama ben yaptım.

Sadece azmış değildim. Ona *ihtiyacım vardı*. Ona bağlanmaya ihtiyacım vardı. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Bu hayatımda yaşadığım en içgüdüsel, en yoğun arzuydu.

Benim. Evrin benimdi. Bunu iliklerime kadar hissettim.

Jöle gibi bacaklarımın üzerinde kendimi zar zor kaldırarak aramıza uzandım ve elimi sikinin etrafına sarıp hafifçe sıktım.

Çıkardığı sesler *çok* tatmin ediciydi. Evrin bir şey iyi hissettirdiğinde bunu bana söylemekten çekinmezdi.

Aletin üzerine çöktüğümde yerçekimi benim yerime iş gördü, gözlerim ani gerilme karşısında beynimin girintilerine doğru yuvarlandı. Kendimi sabit tutmak için bir kolumu boynuna doladım ama birkaç saniye önce sinirlerimin ne kadar aşırı uyarılmış olmasına rağmen diğer kolumu klitorisimden uzaklaştıramadım.

"Çok seksisin Tallulah," diye homurdandı Evrin, gözleri sürekli hareket eden elimin üzerinde belli belirsiz lacivert bir parıltı saçıyordu. "Seni bütün gün aınla oynarken izleyebilirim."

Bunu ayarlayabiliriz, diyecektim ki son anda yapışkan düşüncelerimi dizginleyebildim.

Kendimi dizlerimin üzerine kaldırdım, kalçalarımın top oynamasını umuyordum, böylece hayatımın en iyi oralından sonra Evrin'e hak ettiği şekilde binebilirdim, ama denemek zorunda bile değildim. Hemen kontrolü ele aldı, beni kucağında zıplatırken pençelerini kığımın etine geçirdi ve bu pozisyonda başarabileceğimden çok daha hızlı bir tempo tutturdu.

Aradaki zaten sınırlı olan görüşüm, zevk her taraftan içime akarken kenarlardan bulanıklaştı. Evrin'in vücudu benimkine karşı sıcak ve katıydı, kolları beni sararak bana her zaman aradığım o kapalı hissi veriyordu. Onun tarafından kuşatılmışım, onun tarafından *doldurulmuştum* ve tehlikeli bir şekilde ona aşık olma riskiyle karşı karşıyaydım.

Ve bu korkunç düşünce beni uçurumun kenarına getirdi. Etrafında kenetlendiğimde Evrin inledi, düğümünün tabanı anında şişti, bizi birbirimize yaklaştırdı ve o şekilde tuttu.

Keşke onu sonsuza dek saklayabilseydim.

Bölüm 5

TALLULAH

"T "Yemekten dönerken Meera güldü. Austin'in gölge diyarına gelişi - buraya gelen ilk Avcı dostumuz- epey heyecan yaratmıştı. Bir noktada

Yemek sırasında, hayranlarının ona ziyafet çekmeleri için bir tabakta servis yapmalarını beklerdim. "Austin hep böyle karizmatik miydi?"

"Evet," diye cevap verdim hemen, kafam küçüklüğümüzden beri aile partilerinde bizi izlemeye zorladığı gösterilerin anılarıyla doluydu. "Bu gece muhtemelen onun için tuhaftı ve keşke Elverston House'da kalsaydı da bunun hakkında konuşabilseydik, ama dikkat çekme konusunda bir sorun yaşadığını sanmıyorum. Bunu her zaman çok iyi idare etmiştir."

Meera biraz hüzünle, "Bu güzel olmalı," diye mırıldandı. "Öyle değil mi?"

Bana biraz şaşkın bir bakış fırlattı. Kendimden emin rolümü o kadar iyi oynuyordum ki Meera bunu fark etmemişti bile, üstelik buradaki en yakın arkadaşlarımdan biriydi.

"Bekleyin!" Verity, hayran kulübüyle sohbet etmek için yemekhanede oyalandıktan sonra bize yetişmek için koşarak seslendi. Düz olmayan bir yolda koştuğunu

Arnavut kaldırımlı yolda, sadece ayak bileklerinin etrafındaki kurdelelerle tutturulmuş topuklu ayakkabılar, dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şeylerden biriydi.

"Teşekkürler," diye nefes nefese Meera ve benim onu beklediğimiz yere yetiştii ve hemen ikimizle de kollarını birleştirdi. "Ayaklarım beni öldürüyor. Hey, kuzenin bu akşam yemekte yanıyordu, ha?"

"Bu Austin," diye alaycı bir şekilde kabul ettim. Kıskanç falan değildim. Ya da en azından etrafı hevesli taliplerle çevrili olduğu için kıskanmıyordum. Belki biraz kıskanmışım, çünkü gölge diyarına tam anlamıyla tökezleyerek girmiş, zil zurna sarhoş olmuş ve hemen burada kendini evindeymiş gibi hissetmişti.

"İyi misin?" Verity kollarımızın birleştiği yerden beni biraz yukarı çekerek sordu. "Topallıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim, belki biraz fazla hızlı. "Yani, su toplamış bir yerim var," diye yalan söyledim.

Gerçekte, daha önce yaptığım "yürüyüş" yüzünden iç bacaklarım yanıyordu ve tüm öğleden sonramı hayatının en iyi seksini yapmış ve bunu kimseye söyleyememiş bir kadın gibi kendi kendime mırıldanmamaya çalışarak geçirmiştım.

Meera ve Verity'ye söyleyemediğimden değil. Çok farklı insanlardık ve birbirimizi her zaman anlamıyorduk ama birbirimizi destekliyorduk. İkisinin de gösterişsiz bir seks arkadaşlığı anlaşması yapma kararımı yargılayacağından şüpheliydim.

Sorun, kendimi birazcık da olsa yargılıyor olmamdı.

Ki bu aptalcaydı. Teklifi ben yapmışım, seks inanılmazdı, Evrin nazik, düşünceli ve çekiciydi, onun yanında olmak hoşuma gidiyordu.

Sorun da buydu.

Tüm bu düşüncelerimi yüksek sesle dile getirsem ne diyeceklerini bilecek kadar kendimin farkındaydım.

Ondan gerçekten

hoşlanıyormuşsun gibi geliyor.

Bu iyi bir fikir mi?

Duygularına kapılacağından endişelenmiyor

musun? Sadece incinmeni istemiyorum.

Hepsi çok geçerli noktalardı ve ben onları duymak istemedim.

İlişki yaşamadığını açıkça söyleyen bir adamla ilişkiye balıklama dalacak ve en iyisini umacaktım. Onun fikrini değiştirmeye falan çalışacak değildim - bu bencillik olurdu. Sadece onu elimde tutamayacağımı bile bile varlığının tadını çıkarabildiğim kadar çıkarmak istiyordum.

Ve eğer bu süreçte bana delicesine aşık *olursa*, bununla kesinlikle başa çıkabilirim.

Eve geldiğimizde Verity yıkanmak için aşağıya indi ve ben de ateşi yakmak için doğruca mutfığa gittim. Mutfak ocağından evin içine doğru bir çeşit havalandırma borusu olduğundan şüpheleniyordum, çünkü gece ateşi yaktığımda yatak odaları daha sıcaktı.

Meera peşimden geldi, ki bunu beklemiyordum. Ama belki de her zamankinden daha fazla arkadaş istiyordu. Bu konuda yardımcı olduğum için mutluydum.

"Bu sabahki yürüyüşün nasıldı?" Köşedeki dev sepetten çıra çıkarıp ocağa yığarken Meera sordu. "Her gün dışarı çıkıp keşif yapman çok güzel. Çok cesursun. Kendimi hiçbir yere gitmemiş gibi hissediyorum."

Muhtemelen bir dahaki sefere gerçekten yürüyüşe çıkıyor olsaydım ve kafatasımdan beynimi çıkarmak için aralara gizlenmeseydim bana eşlik etmesini önereceğim nokta buydu.

"Görünüşe göre bahçede epey vakit geçirmişsin," diye cevap verdim, bunun yerine içimdeki küçük ateşi beslemeye gereğinden biraz daha fazla odaklandım.

"Bahçede vakit geçirmekten keyif alıyorum." Boğazını neredeyse biraz mahcup bir şekilde temizledi, yine de yabancı otları koparmanın nesinin utanç verici olabileceğini anlayamadım. "Bu akşam yemekte balodaki Shade miydi? Onu görüp görmediğini sormak istiyordum."

Kendi tükürüğümle boğuldum. "Yemekhanede yemek yediğini sanmıyorum."

"Oh." Meera'nın yüzü anlayış doluydu. Gece yarısı avludaki gizemli sevgilim yemek salonunda beni arayıp sormadıysa, bunun nedeni benimle bir şeyler yapmakla ilgilenmemesiydi. Burada işler böyle yürüyordu.

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?" Meera soruyu düşünerek olabildiğince nazik bir şekilde sordu. *Bir partide bir Gölge'ye çakmak ve onun senden sonsuza dek kaçması hakkında ne hissediyorsun?*

Oh, tamamen iyi, aslında. Benden kaçmıyor. Sadece gizlice yatıyoruz.

"Bu deneyim seks ve romantizmi birbirinden ayırma konusunda daha iyi olmam gerektiğini hatırlattı," dedim ona, ki bu dürüst bir gerçektir. "Verity'nin sadece... eğlenme ve sonra hayatına devam etme yeteneğine gerçekten hayranım. Bağlanmak yok. Özellikle de burada, seksin romantizmle

bir gölge için besleniyor. Orada sadece zevkin ötesine geçen biyolojik bir *ihtiyaç var* ve bilirsiniz, üreme ya da her neyse. Beni baştan çıkarmayı başaran her aç Gölge'ye aşık olamam," diye ekledim inandırıcı olmayan bir kahkaha atarak.

Meera ocağın geniş kenarına tüneyerek, "Doğru," diye geçici olarak kabul etti. "Bu konuda söylenecek bir şey var ama sen de Verity *değilsin*. Olaylara onun gibi tepki vermiyorsan sorun değil."

"Hayır, biliyorum," diye mırıldandım, ateşi yakmak için körüğü pompalıyordum.

Sarayda Meera'nın utangaç ve kendine güveni olmayan biri olduğunun söylendiğini duymuştum ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bu o kadar az doğru geliyordu. Umutsuzca uyum sağlamaya çalışan *bendim*. Özür dilemeden kendi hızında ilerlemek çok daha fazla özgüven gerektiriyor gibi görünüyordu.

"Unut o adamı. Seni görmek için çaba sarf etmiyorsa, seni hak etmediği çok açık - en azından bu kadar." Kelimelerin göğsüme bir darbe gibi inmesini istememişti elbette. Evrin de kendi çapında beni görmek için çaba sarf ediyordu ama bu son derece gizli kapaklı bir şekilde oluyordu ve bu da beni kendimden belli belirsiz utandırıyor.

"Belki başka biri dikkatini çeker?" Meera hafifçe önerdi.

"Olabilir," diye cevap verdim derin bir nefesle, ama Evrin'le yaptığımız şeyi yaparken bunun gerçekleşme olasılığının olmadığını biliyordum.

Her ne kadar cinsel yakınlığı daha az okumak istesem de, romantik çekimi kolay hisseden biri değildim. Hissettiğimde de, bu his geçene kadar tamamen o kişiye saplanıp kalıyordum.

Beşinci Aşama Yapışkanlık ile lanetlenmiş gibiydim, ama zamanın sadece yüzde biri. Gümüş astarlar falan.

"Peki ya siz? Motorunu çalıştıran biri var mı?" Meera'ya dikkatleri üzerimden biraz olsun uzaklaştırmak umuduyla sordum.

Meera hafifçe kızarak başını salladı. Sanırım Verner *teknik olarak* yemeğe gelmemişi, dışarıda nöbet tutuyordu. Yemekten kaçmama yardım ettiği o günden beri onu neredeyse sürekli etrafta dolanırken görüyordum ama bu kesinlikle benim yararına değildi.

Meera esneyerek, "Yatmaya gidebilirim," dedi ve bir bardak su içerek kendine yardım etti. "Burada iyi misin?"

"Elbette. Birazdan yukarı çıkacağım. İyi geceler."

Geçerken omzumu hafifçe sıktı, alevlere odun atarken beni yalnız bıraktı ve zihnim kötü yere yöneldi.

İnsanlar aleminde olsaydım, şu anda bir "uyanık mısın?" mesajı gönderiyor olurum.

Ama ben değildim, bu yüzden ateşi yaktım ve evden gizlice çıktım. Kömür grisi gökyüzü yukarıda huzursuzca çalkalanıyordu ve evdeki gökyüzünden ne kadar *farklı görüldüğüne dair* rahatlatıcı bir şey vardı. Artık Kansas'ta ya da Idaho Springs'te değildim ama burada kendime bir hayat kuruyordum ve bu hayat olasılıklarla doluydu.

Sarayın çevresi her zaman bir stadyum gibi aydınlatılırdı, böylece Muhafızlar fark etmeden kimse gölge gibi içeri giremezdi ama megavatlık gümüşü ışık küreleriyle bile, geceleri bahçelerde dolaşmanın muhtemelen en güvenli seçenek olmadığını biliyordum.

Evrin beni sır olarak saklamaya çalışırken tek başıma kışlaya doğru gitmek özellikle aptalcaydı.

Ama ben sadece...

Ona ihtiyacım vardı. Seks için bile değil - gerçi o da güzel olurdu. Onun sakin, istikrarlı varlığına ihtiyacım vardı. Beni o büyük, güçlü kollarıyla sarıp sarmalamasına ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Ve nesnel olarak, buna ihtiyacım *yoktu*. Kendi başıma iyiydim, odamda kalıp onun tenini tenimde ve sesini kulağımda hissetmek için bu bitmek bilmeyen, kaşınan ihtiyacı beklersem üstesinden geleceğimi biliyordum. Ama bununla savaşmak istemedim. Onu *beslemek* istedim.

Evrin'in aradaki delicesine uzun vardiyelerini ne zaman bitirdiğine dair belli belirsiz bir fikre sahip olarak giriş odasının dışında bekledim. Diğer gardiyanların yaptığı gibi düzenli bir rotasyon yoktu, bu da en azından yaya trafiğinin olmadığı anlamına geliyordu. Burada ne yapıyor olabileceğime dair hiçbir bahanem yoktu. Sadece kimsenin beni görmeyeceğine güveniyordum.

Evrin giriş odasından çıkar çıkmaz başını bana doğru çevirdi, burun delikleri açıldı. Bu inanılmaz derecede sevindiriciydi.

"İyi misin? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, bana doğru yürürken sesini alçak tuttu, kollarımın üst kısmını nazikçe kavradı ve başparmaklarıyla ovdu.

Ağzımı açıp tekrar kapattım, nadiren olduğum bir şekilde kelimeler bulamadım.

"Belki de yalnızdın?" Evrin başını iki yana eğerek düşünceli bir tavır takındı.

"Evet," diye mırıldandım, hissettiklerimin farkına varınca bir şeyler yerine oturdu. "Sanırım öyleydin. Bu çok aptalca, çünkü ben sadece

Beş dakika önce Meera ile birlikteydim ve böyle hissetmek için hiçbir nedenim yok."

Evrin beni göğsüne çekti, kocaman kolları omuzlarımı sıkıca sararak içimdeki gerginliği söküp attı.

Uzun bir süre öylece kaldık, beynim öylesine sessizdi ki sadece sessiz gece esintisinin ve elbisemin Evrin'in tenine sürtündüğü yerdeki kumaş hışırtılarının tadını çıkarabiliyordum.

Sonra ikimizin de sıçramasına neden olan bir ses çıkardı. Kulağımı göğsüne dayadığım yerden başladı ve vücudunun yukarısına doğru gürüyor gibiydi ve daha önce çıkardığını hiç duymadığım bir sestti.

Neredeyse bir mırıltı gibiydi.

"O da neydi öyle?" Arkama yaslanıp Evrin'in yüzüne bakarak sordum, kollarım hâlâ gevşekçe beline sarılıydı.

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştım."

"Hoşuma gitti," dedim Evrin'e, belini okşayarak, çünkü bu konuda biraz mahcup görünüyordu. "Çok rahatlatıcıydı."

"Buna sevindim. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Much. Sen iyi misin? Umarım planlarını bozmamışımdır-" dedim, birdenbire ona hiçbir uyarıda bulunmadan dayatmada bulunduğumu fark ettim.

"Hiç de değil," diye araya girdi Evrin. "Sadece biraz yiyecek alıp uyuyacaktım. Ama önce seninle Elverston Evi'ne kadar yürüyeceğim." Göğsümde küçük bir umut kabarcığı kabardı. "Bu saatte etrafta kimse olmamalı ama varsa ben önden giderim."

Boş ver.

Umutlanma, diye içimden söylendim. Duygularına kapılma. Sadece rahatla.

"Vardiyan nasıldı?" Bahçeye doğru geri dönerken sordum. "Heyecan verici bir şey oldu mu?"

"Hayır, çok şükür." Bana baktı ve bana üzerinde çalışabileceğim çok fazla konuşma fırsatı vermediğini fark ettiği anı gördüğüme yemin edebilirim. "Her zaman sessizdir, özellikle de insan âlemi portalları artık sessiz olduğu için. Sadece başka bir yere giden Gölgeleer geçiyor. Çoğu Gölge uzun süreler boyunca buranın baskıcılığıyla mücadele ediyor, bu yüzden Muhafızların aktif olarak burayı izleyen tek üyesi benim." Omuz silkti.

"Peki, o zaman, eğer desteğiniz yoksa kesinlikle sessiz olmasına sevindim," diye cevap verdim endişeyle.

"Bir şey olsa bile, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım." Sesi o kadar büyük bir güvenle d o l u y d u ki elimde olmadan

Ona inan.

"Umarım öyledir. Sakın beni yaralama," diye takıldım ama aslında takılmıyordum ve söylemek istediğim şey de bu değildi. Ya da en azından *tüm* söylemek istediğim bu değildi.

"Yapmayacağım," diye
söz verdi Evrin. Ve bu
yeterli olmalıydı.

Bölüm 6

***S* BİRKAÇ HAFTA SONRA**

"Siktir," diye inledim, düğümümü Tallulah'nın rahat, mükemmel amcığına yerleştirmek için ileri doğru ittim.

"Evrin!" Tallulah'nın tırnakları kollarımın arkasına batıyor, topukları belime batıyor ve bana doyamıyormuş gibi beni kendine doğru çekiyordu. Onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi bana tutunması baş döndürücü bir duyguydu. Tehlikeli derecede bağımlılık yapıcı bir duyguydu.

"Bana ne yapıyorsun?" İnledim, kendimi Tallulah'ın başının iki yanına dayadım ve düğümümün etrafını sıkıca sararken üzerine yığılmamak için elimden geleni yaptım.

"Bana yapmadığın hiçbir şey yok," diye cevap verdi, sesi o kadar soluksuzdu ki kelimeleri hayal edip etmediğimi merak ettim.

Tallulah'dan bana doğru akan güç sarhoş ediciydi. Bunu neredeyse her gün yapıyorduk; mağazaları her kim izliyorsa, tüm bu enerjinin nereden geldiğinden şüphelenmiş olmalıydı, ama ben

Eski Avcıların rahatlığı ve mahremiyeti, konuyu incelemeleri için çok önemliydi.

"Sen iyi misin?" Zihnim belli bir tutarlılık düzeyine geri döndüğünde sordum. "Rahat mısın? Bizi yuvarlayabilirim-"

"Beni hareket ettirme," diye mırıldandı Tallulah. "Hareket ettirirsen tekrar boşalırım ve şu anda gerçekten susuz kaldım."

Ana dilimde sessizce küfrettim. "Sana su getirdim ama çantama ulaşamıyorum."

"Gizli buluşmalarımızın karanlık bir boşlukta gerçekleşmesinin bazı dezavantajları var," diye güldü Tallulah. Bu gerçek bir kahkaha mıydı? Asla emin olamadım.

Mesele şu ki, Tallulah'ın *gürültülü* bir kahkahası vardı. Sarayda çok dikkat çekerd - Gölgele onun kabarcıklı cazibesine takıntılıydı. Ama benim yanımda öyle gülmezdi.

"Hiç çalışmadığın oldu mu?" Tallulah sordu. "Mesela, bazen hafta sonu için eve gidiyor musun? Seni tanıdığımdan beri her gün çalışıyorsun."

Bir rahatsızlık hissiyle Tallulah'ın hayatım hakkında ne kadar az şey bildiğini fark ettim. Hiç sormamıştı ve ben de gönüllü olarak bilgi vermemiştim. "Burası benim evim. Günlerimi işle doldurmaktan mutluyum. Kışla dışında ayrı bir konuta ihtiyacım yok. Ailemin evini ziyaret etmek için geri dönmüyorum."

"Oh, hayır, tamamen anladım. Merak etme, bana açıklamak zorunda değilsin."

Öyle değil mi? Çünkü etrafımızı saran her şeyi kapsayan seks kokusunun altında, Tallulah'ın kokusunda uyumsuz bir nota vardı. Olumsuz duygularla ilişkilendirilen yoğun bir ekşilik değildi ama o da *değildi*.

Durumu daha da kötüleştirdiğimden endişelenerek, düğümüm çözülebilecek kadar yumuşayana kadar sessiz kaldım. Yanımızda getirmeye başladığım çantayı karıştırdım, Tallulah kıyafetlerini düzeltirken ona tıpalı bir şişe su ve bir el bezi uzattım.

"Bakıyor musun?" diye sordu, temizlenmek için elindeki bezi ıslatırken gözlerini bana dikerek.

Az önce gördüklerimi düşününce kendimi tutamayarak güldüm. Çok sevimli ve öfkeli bir ifadesi vardı. "Arkayı döneceğim."

"Teşekkür ederim," dedi kibarca, battaniyeyi yerden alıp çantaya geri katlamakla meşgul olarak arkamı döndüğümde.

Tallulah kendini toparlarken geniş karanlığa baktım ve aradaki yerin ne zamandan beri misafirperverlikten ziyade yalnızlık hissettirmeye başladığını merak ettim. Genellikle, uçsuz bucaksız boşluk bir *olasılık* gibi gelirdi. Ancak

Tallulah burada... Sanırım bana asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlattı. Asla gerçekleştiremeyeceğim tüm olasılıkları.

"Hazır."

Döndüm ve beni göremediğini hatırlamadan önce otomatik olarak ona gülümsedim. Çoğunlukla bu şekilde olmasını tercih ediyordum, böylece sürekli olarak eksik boynuzlarımı hatırlatmıyordu, ancak onu biraz rahatlatması umuduyla yüz ifademdeki nüansları görmesini istediğim anlar da oluyordu.

"Hadi gidelim o zaman."

"Yoğun bir gün mü planlıyorsun?" Tallulah sordu, ben çantayı omuzlayıp ona uzanırken gözlerimin ışıltısını kullanarak bana doğru ilerledi. Onu kucaklayıp giriş odasına geri götürmek daha hızlı olacak olsa da, yollarımızı ayırmak için acelem yoktu. Bunun yerine parmaklarımı hafifçe dirseğinin üzerinden geçirerek onu gitmemiz gereken yöne doğru yönlendirdim.

"Devriyeme bir saat kadar sonra başlayacağım," dedim, sorusuna cevap vermediğimi fark ederek. "Önümüzdeki on iki saat boyunca bu benim."

"On iki saat mi?" Tallulah sordu. Şaşırmış ifadesini yakalayarak aşağıya baktım. "Nedense bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim. Mola veriyor musunuz?"

"Arada kalmam ama ara sıra kendime birkaç dakika ayırıyorum."

"Kaptan... sana *iyi davranıyor mu*?" Tallulah aniden savaşa gitmeye hazır bir ses tonuyla sordu. Başkalarını savunmak söz konusu olduğunda bu kadar ateşli olması, ancak kendisi söz konusu olduğunda kimsenin başına bela açmamaya hevesli olması ilginçti.

"Kaptan benimle iyi geçinmek için çok çalışıyor," diye onu temin ettim. "Pek çok Gölge uzun süreler boyunca iki arada bir derede çalışmayı beceremez."

"Yine de senin için en azından biraz zor olmalı, değil mi?"

"Beni çıldırtmadan burada uzun süre geçirebilme yeteneğim benim tek ayırt edici özelliğim. Eğer bu olmasaydı, uzun zaman önce Pit muhafızlığına düşmüş olurdu - bu, saray muhafızlarının herhangi birinden çok daha az prestijli bir pozisyon. Konaklama yerleri de çok daha az göz alıcı," diye ekledim, havayı yumuşatmayı umarak. "Peki ya sen? Bugün ne yapacaksın?"

"Muhtemelen yaptığınız işe kıyasla kulağa çok ezikçe geliyor ama Elverston House'daki bazı yumuşak mobilyaları tamir ediyorum. Döşemeleri onarıyorum. Yeni perdeler dikiyorum. Bu tür şeyler."

"Bu kulağa neden kötü gelsin ki? Bu, karanlıkta dolaşmaktan çok daha fazla beceri gerektirir ki ben de bunu yapacağım."

"Onu bilemem. Çocukluğumdan beri dikiş dikiyorum. Büyükannem öğretmişti. Sadece biraz sabır gerektiriyor, hepsi bu."

"Korkarım aynı fikirde değilim - bu sadece sabırdan daha fazlası. Bir beceriyi artık zor *gelmeyecek* kadar geliştirmiş olmanız, onun zor *olmadığı* anlamına gelmez. Sadece bu işte iyisiniz."

Bu, doğru şeyi söylediğimden emin olduğum nadir anlardan biriydi. Tallulah o güne kadar gördüğüm en parlak gülümsemeyle bana baktı. Herkese verdiği gülümseme gibi değildi ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama yine de açgözlülükle istifledim.

Bana verdiği her gülümseme son gülümsemesi olabilirdi. Her geçen gün, sevdiği ve ona layık bir Gölge bulmasına daha da yaklaştık.

Ve o gün geldiğinde, onun adına mutlu olacaktım. Çünkü kimse bunu Tallulah'dan daha fazla hak etmiyordu.

Bölüm 7

TALLULAH

"H Bütün bunları nasıl elde etti?" Meera, Verity'nin şifonyerinin kenarına düşmüş bir kolyeyi çözerek sordu.

Görüştüğü Gölge'yle birlikte taşınmıştı. Tedavi mi ediyordu? Acımak mı? Dürüst olmak gerekirse, anlayamadım. Ama çılgınca toparlanma telaşıyla, Meera ve benim onun için kutuladığımız pek çok küçük şeyi geride bırakmıştı.

"Astrid'in erzak işlerinin yarısının Verity'nin listelerinden ibaret olduğunu düşünüyorum," diye güldüm, yatağın altında ne bulacağımdan tam olarak emin olmadan temkinli bir şekilde yatağın altına uzandım.

Neyse ki, çoğunlukla giysi çeşitlerinden oluşuyor gibiydi; özellikle de her boyda ve dokuda çoraplar... Yine de hepsi pembenin çeşitli tonlarındaydı.

"Sence mutlu mudur?" Meera bu kez sesini biraz daha alçaltarak sordu. "Damen'in mutlu olduğunu söylediğini biliyorum..."

"Ama gerçekten biliyor muydu?" Ben de aynı şeyi düşünerek sözümü bitirdim. "Verity'nin herkesi her şeye ikna edebilecek cilveli bir özgüveni var."

"Öyle olmasaydı kalacağını da sanmıyorum," diye belirtti Meera. "Verity hesaba katılması gereken bir güç."

Mırıldanarak onayladım, içimi nefret ettiğim küçük bir kıskançlık dalgası kapladı. Arkadaşlarımı kıskanmak istemiyordum, onlar söz konusu olduğunda olumlu duygulardan başka bir şey hissetmek *istemiyordum*. Ama Verity'nin birkaç gün önce ayrılma kararını kesin bir şekilde vermiş olması ve Damen'in şaşkın bir şekilde onun kararından pişman olmadığını söylemesi...

Tanrım, bunu sadece kendim için istiyordum. Bu kesinliği istedim. Bu alemdeki herkesin bunu bilmesini istedim.

"Yürüyüşe çıkmayacak mısın?" Meera aniden sordu. "Genelde bu saatlerde çıkarsın."

Meera'nın duygularımın kokusunu alamamasına sevinerek sıkıca yutkundum. Gidebilirdim. Kafamın içinde aniden ve iğrenç bir şekilde sorular soran ses dışında beni durduran kimse yoktu.

"Ne halt ediyorsun?" gibi sorular.

Aşık olmak istiyorsun. Böyle mi bulacaksın? İlişki yaşamayan biriyle ilişki yaşamayı mı umuyorsun?

Söylediğin gibi duygularını bu işin dışında mı tutuyorsun? Yoksa çok mu derine indin?

"Aslında misafir odasındaki perdeler üzerinde çalışacağım. Onları kaldırıp neye benzediklerini görmeyi çok istiyorum."

"İkinci bir çift ele ihtiyacın var mı?"

Muhtemelen. "Sanırım iyi olacağım."

Meera'yı rahatsız etmek ya da içeride bugün olduğundan daha fazla zaman geçirmeye zorlamak istemedim. Evcimen bir kız değildi.

Ayrı yönlelere gitmeden önce Damen'in bir sonraki ziyaretinde Verity'ye götürmesi için birkaç küçük kutu ayırdık. Kuşluk vakti Verity'nin henüz uyanmamış olma ihtimali çok yüksekti ama ev onun varlığı olmadan çok daha boş geliyordu.

Meera'nın da aniden beni bırakıp gitmesi fikri her yanıma üşütmüştü ve hoşlandığım tek erkek duygusal olarak bana ulaşamadığı için bu kesinlikle böyle olacaktı.

Perdeler bir nevi stres atma işlevi gördü ve ağır kadife kumaşın sıcaklık ve mahremiyet sağlayacağı ve Elverston House'u daha sıcak hissettireceği fikri inanılmaz derecede motive ediciydi.

Ama ne yaparsam yapayım kesinlikle düzgün düşmüyordlardı ve doğru görünmemeleri hayatımın geri kalanında her an beni rahatsız edecekti.

Beynimin çok yakından bakmak istemediğim biraz histerik bir köşesi, perdeleri düzeltebilirim hayatımdaki diğer tüm hastalıkların da sihirli bir şekilde düzeleceğine ikna olmuştu.

"Bunlar harika görünüyor!" Meera heyecanla yanıma geldi ve ben onları eleştirel bir gözle incelerken yanımda durdu.

"Düzgün asılmamışlar."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Öyle değil mi? Senden başka kimsenin bunu fark edeceğini sanmıyorum. Göz kamaştırıcı görünüyorlar. Eskisine göre büyük bir gelişme." Yine de herkes fark edecekti. Eninde sonunda.

Fark edeceklerdi ve özensiz olduğumu ya da bu evi önemsemediğimi düşüneceklerdi. Ama ben önemsiyordum. Çok önemsiyordum. Sadece her şeyin *mükemmel* olmasını ve herkesin ve *benim* mutlu olmam için. Bunu istemek çok mu fazla?

"Onları yeniden yapacağım," diye duyurdum, cılız ahşap merdivene tırmanarak geri döndüm. Meera bir alarm sesi çıkararak merdivene tutunmak için dibine kadar geldi.

"Buraya tek başına mı çıktın Tallulah?! Taş zeminin kafatasın için rahatsız bir iniş noktası olacağını biliyorsun, değil mi?"

Genelde yumuşak huylu olan Meera'dan gelen bu söz gerçek bir azarlamaydı. "Özür dilerim, yardım istemeliydim," dedim, gerçekten pişmanlık duyarak.

Mırıldandı, ikna olmamıştı, ilk kancaları ilmeklerden çıkarmamı izliyordu, perdeler anında yere doğru sarktı. "Bence gerçekten sabah yürüyüşüne çıkmalısın. Bugün keyifsiz görünüyorsun."

Derin ve sakinleştirici bir nefes almadan önce bir sonraki kancayı gereğinden biraz daha agresif bir şekilde çektim. Şimdi perdeyi yırtarsam *gerçekten kendimi* kaybederdim.

"Ben yürüyüşe çıkacağım. Bu iyi bir fikir," diye kabul ettim ama bu sefer *gerçekten* yürüyecektim. Yalnız başıma etrafta dolanacak ve dikkatimi dağıtmaya çalıştığım rahatsız edici duyguların biraz daha alevlenmesine izin verecektim.

Biriyle takılmak istesem bile Meera'nın zamanını tekeliime almak tek seçeneğimdi. Ophelia bugünlerde her zamankinden daha meşguldü. Astrid'in iş programı da yoğunlaşmıştı ve Austin nadiren saraya geliyordu. Sosyalleşmek için her zaman müsait olan kişi Verity'ydi ama o da mutlu bir şekilde

yeni malikanesine yerleşti, muhtemelen eski taş işçiliğini pastel pembeye boyadı.

Evrin birlikte zaman geçirmek istediğim kişiydi ama aynı zamanda kendimi uzaklaştırmaya çalıştığım kişiydi. Sonsuza kadar değil, umarım. Ama kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyaım vardı.

Ağır kumaş, daha sonra orada bıraktığıma pişman olacağım ama o anda uğraşmaya zahmet edemeyeceğim üzgün görünümlü bir yığın halinde yerde birikti. Bunun yerine aşağıya indim, Meera'ya hızlıca sarıldım, sonra kendimi evden dışarı attım ve Meera'nın giderek daha etkileyici hale gelen sebze bahçesinden geçerek arazinin sadece avılara ait olan eski sınırına ulaştım. Aklımda herhangi bir yön yoktu ama kendimi arazinin karşısındaki nehre doğru giderken buldum ve kıyıdaki kalın bir ağaca yaslanıp gümüşi gri suyun sakın dalgalarını izlerken seksi, seksi hazır stor perdeler hakkında hayaller kurdum.

Tüm sorunlarımı özmeyecekti, ama tüm sorunlarımı özecekmiş gibi hissettiren bir tür bariz hızlı özümdü. Tıpkı son ciddi ilişkimin bittiği ve kendimi daha iyi hissetmek için ihtiyaım olan tek şeyin küt kaküller ve ayak bileğime küçük bir gül dövmesi olduğuna ikna edildiğim zamanki gibi.

"Hey."

Evrin'in sesini duyunca hantalca bir ciyıklama sesi çıkardım ve beceriksizce ayağa kalkıp onu birkaç adım ötede dururken buldum. Neredeyse utangaç görünüyordu, ki bu onun için farklı bir görüntüydü. Genelde, ben onun yanında yaptığım ve söylediğim her şeyi analiz ederken, onu korkutup korkutmadığımı merak ederken, o umursamazlığın timsaliydi.

"Ödümü kopardın," diye nefes nefese göğsümü tutarken o sessizce kendi kendine "ödüm koptu" diye mırıldandı. "Ne yapıyorsun burada? Mesain başlamadı mı?"

"Evet, ama sen bahçede değildin. İyi olduğundan emin olmak için geldim. Umarım sorun yoktur. Kimse beni görmedi."

Kimse beni görmedi.

Güvensizliğim bir aslan gibi şaha kalkmış, saldırmaya hazırđı. Bunun olduğunu görebiliyordum.

Bu adam -daha doğrusu Shade- beni sahiplenmedi. *Onun* olmamı istemiyordu. O anda kendimi koruyan penelerim ve acıdan kaçan dişlerim olduğunu biliyordum ama bunları geri ekemeyecek kadar ileri gitmiştim.

"Gün ışığında beni aramana şaşırdım." *Konuşmayı kes*, dedim kendime boşuna. *Söyleme. İyileşmemiş halinin kazanmasına izin verme.*

"Benimle görünmek istemediğin için."

Evrin'in ifadesi kesinlikle okunamazdı. "Doğru."

Kesinlikle bir sarmal içindeydim. Bunu hissedebiliyordum. Sanki sürücü koltuğunda başka biri varmış gibi gözümün önünde gerçekleştiğini *görebiliyordum*. Ama hepsi bendim. Karşılığında bana bir tür güvence vereceğini, onun küçük kirli sırrı *olmadığımı* kabul edeceğini umarak o sözleri söylemişim.

Ve yapmamıştı.

"Bu, durumun doğru bir okuması değil mi?" Üsteledim, çünkü görünüşe göre bugün kendi duygularımı incitme havasıdaydım.

Evrin ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, gölgeleri etrafında huzursuzca hareket ediyordu. "Evet, öyle. Senin için en iyisini istiyorum Tallulah."

Tanrım, bu bir kaçış gibi hissettirdi. Benim için en iyisi oydu ama o aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu.

Göğsümde bir tuhaflık vardı ve gözyaşlarına boğulacağımdan endişe ediyordum ki bu da şu anda uğraşmak istemediğim ek bir aşağılanma olacaktı.

Neden bu konuyu açmıştım ki? Zihnimin arkasındaki kemirici hisse çok fazla dikkat etmediğim sürece her şey yolunda gidiyordu.

Hayır, nedenini biliyordum.

Lindow Dükü ortaya çıkmıştı ve Verity onu seçmişti. Kimsenin tam anlamıyla anlayamadığı nedenlerden ötürü, çünkü ölümden bir rüzgar kadar uzakta görünüyordu ve kibirli bir pislik gibi görünüyordu, onu almaya karar vermişti. Ve adam da son derece tuhaf bir şekilde de olsa hemen onu seçmişti.

Tanrım, belki de ben bir "beni seç" idim çünkü kesinlikle seçilmek istiyordum.

Evrin'in beni sahiplenmesini istiyordum ve ben de onu sahiplenmek istiyordum.

Herkesin *bunun benim olduğunu* bilmesini istedim. Ama Evrin'in dediği gibi, bu öyle bir şey değildi.

"Bence bunu yapmayı bırakmalıyız..." Sesimin bu kadar sakın ve mesafeli çıkmasından etkilenmişim ama kokumun beni ele verdiğinden hiç şüphem yoktu.

Evrin başını salladı, yüzünde teslimiyet ifadesi vardı.

Çok büyük bir parçam *Hayır diye* bağırmak istedi! *Geri alıyorum! Beni karanlığa götür ve yürüyemeyecek hale gelene kadar boşalmamı sağla ve tüm bu konuşma hiç olmamış gibi davranalım.*

Ama zaten bunun için çok derindeydim. Metaforik defterime *Evrin Hanım'ı* karalamaktan başka bir şey yapmıyordum. Buna şimdi bir son vermezsem, uzun vadede sadece kendimi perişan edecektim. *Daha da* perişan.

"Belki ilk başladığımızda bu durumdan memnundum ama şimdi... Bu anlaşmanın artık ikimiz için de adil olduğundan emin değilim."

"Anlıyorum." Kelimelerin ne kadar ihtiyatlı bir şekilde söylendiğine bakılırsa, gerçekten anlamadığından şüphelendim.

Ama bu mantıklıydı, değil mi? Evrin bu anlaşmanın neden adil olmadığını *göremiyordu*, çünkü benim gibi duygusal bir yatırım yapmamıştı.

Çiğnediğimin farkında bile olmadan alt dudağımı serbest bıraktım ve ona inandırıcı olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "Sen harikasin, biliyorsun. Komiksin, ateşlisin ve yanında olmak için gerçekten nazık, sakinleştirici bir varlıksın. Eğer bir gün bir ilişki yaşamaya karar verirsen, o çok şanslı olacak çünkü sen çok çekici birisin. Umarım aradığını bulursun."

"Umarım senin de hoşuna gider, Tallulah," diye mırıldandı Evrin, başını saygıyla eğip arkasını dönmeden önce bakışları bir süre öylece kaldı.

Hoşça kal, diye arkasından mırıldandım, boğazım kelimeyi çıkaramayacak kadar sıkılmıştı.

Yapılacak doğru şey buydu. Bunu biliyordum. Evrin de muhtemelen bunu biliyordu ya da çok yakında anlayacaktı. Yara bandının bir noktada sökülmesi gerekiyordu ve bunu şimdi yapmak, daha fazla bekletmekten daha iyiydi.

Belki birkaç saat -ya da günler, hatta haftalar- sonra bu zor kararı verdiğim için minnettar olacak ve bu sinir bozucu duyguların sürüncemede kalmasına izin vermediğim için şükredecektim. Ama henüz o noktada olmadığımdan emindim.

Bölüm 8

"Y Moralin bozuk gibi görünüyor," diye gözlemledi Caius, bir duman halkası üfleyip beni eleştirel bir gözle izleyerek. "Biraz istemediğine emin misin?" diye sordu ve pipoyu almam için bana uzattı.

"İşten önce sigara içmediğimi biliyorsun."

"Ayrıca işe gitmeden önce genellikle bu kadar mutsuz görünmüyorsun, gerçi koşullar göz önüne alındığında muhtemelen öyle olmalısın. İşinden daha sefil bir şey düşünemiyorum."

Geçmişte onunla aynı fikirde olmayabilirdim ama aradaki zaman gün geçtikçe daha da mutsuz bir hal alıyordu. Muhtemelen karanlığa adım attığım anda tek düşünebildiğim Tallulah ve orada paylaştığımız anılar olduğu içindi.

Şu anda ne yapıyordu? Beni mi düşünüyordu? Bu pek olası değildi.

Kayıp eski Avcı bulunup diyara dönene kadar, Tallulah'ın odak noktası şüphesiz yalnızca arkadaşı olacaktı. Aramızdaki her neyse onu bitirdiği nehir kenarındaki o günden beri beni bir kez bile düşünmediğini hayal etmek bile bencillikti.

"Neden buraya geldin ki?" Caius bana ters ters bakarak homurdandı. "Seni haftalarca görmedim ve sonunda geri döndün ve bugün berbat bir arkadaşısın. Bu kadar... duygusal olmak sana göre değil."

"Hayır, sanırım öyle değil," diye hafifçe onayladım. Onu rahatsız edecek duygulara asla yer yoktu ama Caius bunu duymak istemiyordu. Roan'ın Caius'a el altından meydan okumasından çok önce, ailenin istenmeyen utancı olmuştum, gözlerden uzak durmam ve tanrıçaların bana bahsettiği hayattan asla şikâyet etmemem bekleniyordu.

Caius benden on beş yaş büyüktü. Kendi kendini sürgüne göndermeden önce bir avuç kelimedenden fazlasını konuştuğumuzdan şüpheliydim. Sadece yalnız kaldığında ve aşağılandığında, o zaman onun arkadaşlığına layık görüldüm.

"Uyanık olduğun tüm saatler boyunca karanlıkta kalarak kötü bir ruh hali içinde olmana şaşmamalı. Bunu neden yapıyorsun bilmiyorum. Bu onların sana saygı duymasını sağlamaz, biliyorsun."

"Bunu bekleyecek kadar cüretkar olamam."

Bu ziyareti erteliyordum ama buraya geldiğim için mutluydum. Bu sabah uyandığımda kısa bir an için Tallulah'ın benim olmamasının *haksızlık olduğu* düşüncesine kapılmışımdı. Ona sahip olamayacağımı. Ama Caius ihtiyacım olan sert gerçeklik dozuydu: Asla şu an olduğumdan daha fazlası olamayacaktım. Buraya kadar gelebilmiş olmamın tek nedeni, Muhafızlar'ın başka hiçbir üyesinin kabul etmeyeceği koşullara kendimi maruz bırakmaya istekli olmamdı.

Keşke safça umutlar beslemeseydim, ona aptalca bağlanmasaydım, bu kadar ezici bir hayal kırıklığına uğramazdım.

Caius acı bir sesle, "Roan'ın Gölgeleer Konseyi'nde daha genç bir pozisyon için hazırlandığını duydum," dedi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. En son ne zaman Roan'ın adını söylediğini hatırlayamıyordum.

"Bunu nasıl duydun?"

"Müşterilerimden biri. Düşündüğünüzden daha fazlasını duyuyorum, biliyorsunuz."

Bunun sivri bir söz olup olmadığını ve hayatımla ilgili bir şey duyup duymadığını görmek için bekledim, ancak herhangi bir takip gelmedi.

"Gölgeleer Konseyi'nde bir koltuk için daha nitelikli birisin."

Caius bana gölgeleri dondurabilecek bir bakış fırlattı. "Elbette bunu biliyorum."

"Peki, neden kendinizi öne sürmüyorsunuz? Aile koltuğunda oturmak tek kriter değil. Eğitiminiz de mizacınız gibi buna daha uygun."

Caius'un kusurları vardı ama Roan hem kibirli hem de tembeldi ve her geçen yıl daha da tembelleşiyordu. Tek kurtarıcı özelliği, içten içe ne kadar vasıfsız olduğunu bildiğinden şüphelenmemdi.

Caius ağır bir iç çekişle, "Bunca zaman sonra hâlâ bu kadar saf olman çok acınası," dedi ve piposuna dönmeden önce başını salladı.

Sessizce ayağa kalktım, sözlerini bir kovulma olarak kabul ettim ve sessizce evinden çıktım. Denemiştim. Bir gün rahatsız etmemeyi öğrenecektim.

Caius benden kaçmadı. Krallıktaki çoğu Gölge'nin yaptığı gibi varlığını açıkça reddetmedi. Bunun için minnettar olmalıyım.

En azından onunla yaptığım ziyaret, bir zamanlar Tallulah'la geçirdiğim uyanma ve vardiyamın başlaması arasındaki boş saatleri doldurmuştu. Yüzbaşı kayıp eski Avcının izini sürmekle meşgul olmadığında, vardiyamın başına birkaç saat daha eklemeyi görüşmek için onunla bir toplantı talep ederdim. Başka bir işim olmadığı için bunu yapmamak israf gibi görünüyordu.

Ama bugün o gün değildi. Kaptan Soren ve arkadaşı belirsiz durumu gözlemledikleri insan diyarına doğru yola çıkarken, arada Kaptan Soren ile başımı salladım. En azından Kaptan'ın arkadaşı, insan diyarından buraya gelen diğerlerine göre daha sessiz kokulara sahipti. Eski Avcı kokusu - üzgün, mutlu ya da başka türlü- son zamanlarda duygularıma zarar veriyordu.

İkilinin aksi yönüne doğru ilerledim, önceden planladığım birkaç rotadan birini yürüdüm, ancak hareketlerimi izleyen biri olması ihtimaline karşı her gün rastgele bir rota seçiyordum. Ne yazık ki bu rota beni her zaman Tallulah'ı getirdiğim noktanın yanından geçiriyordu ve ben de bu noktayı geçerken hızlı adımlarımı korumak için elimden geleni yaptım, aniden bastıran karanlıkta oyalanmama izin vermedim.

Daha önce bununla hiç mücadele etmemiştim. Geçmişte, boşluğu özgürleştirici bulmuştum. Geniş, sınırsız bir potansiyeldi. Uzay, zaman ve olasılıktı.

Hiçbir şeydi. Ve hiçbir şey benim için yeterli değildi. Hayatımdan beklediğim tek şey buydu. Ama *her şeyi* karşıladığımdan şüpheleniyordum ve şimdi *herhangi bir şeyden* memnuniyet duymak için mücadele ediyordum.

Başımı salladım ve çevreme odaklandım. Tallulah için zaten üzüldüğümünden daha fazla üzülmek bir anlamı yoktu. O bitirmişti. Kendisi ve bir Gölge arasındaki yakınlığı keşfetmek için güvenli bir yol istemişti ve ben de ona bunu sağlamıştım.

Bu kadarı yeterliydi.

Anılar yeterliydi. Arada kalanlar yeterliydi. Ve benim gibi bir Gölge için, umabileceğim tek şey yeterliydi.

Kovalamak zorunda kaldığım bir grup bok kafalı çocuk dışında, aradaki yol sessizdi. Neredeyse ürkütücü bir şekilde, gerçi günlerdir böyleydi. Diyar gölgelerini tutmuş, kayıp eski Avcının geri dönüp dönmeyeceğini ya da insan diyarında kalıp kalmayacağını -ister kendi seçimiyle ister başkasının seçimiyle olsun- görmek için ihtiyatla bekliyor gibiydi. Kraliyet çiftinin enerji depolarını doldurmanın yeni yolu hakkındaki tüm görünür sakinliğine rağmen, Kral Allerick yakın zamanda tekrar insan diyarına seyahat etmemize izin vermezse açlıktan ölmeyeceğimizden bir bütün olarak diyar daha az emindi.

Ama bunu düşünemezdim.

Beslenmeyi düşündüğümde aklıma Tallulah geliyordu. Her yol beni doğrudan ona götürüyordu.

Vardiyamın sonunu çoktan aşmıştım ama gerçekliği daha fazla erteleyemezdim. Bu gece barakalarda sıcak yemek kalacağını ve kimsenin beni görünce korkudan sinmeyeceğini umarak geçide doğru ilerledim ama garip bir koku sağa dönmeme neden oldu. Burada bir şey, biri vardı. Buraya ait olmayan ve on dakika önce bu noktadan geçtiğimde burada olmayan biri.

"Muhafızların emriyle kendini göster," diye seslendim, gölgelerimi avuçlarıma çağırarak garip kokunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Neredeyse bir Avcı gibi kokuyordu ama kokuda daha önce hiç karşılaşmadığım buruk, steril bir ton vardı. Boğuk bir şaşkınlık sesiyle tökezleyerek geri çekildim ve neredeyse üzerlerine bastığımı fark ettim.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kayıp eski Avcı *buradaydı*. Aradaki soğuk zeminde yarı ölü gibi yatıyordu. Onu daha önce nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Hayır, bu imkansızdı. Ona yapışan garip kokuyla değil. Elbette bunu fark ederdim.

Onu elimden geldiğince nazıkçe kucağıma aldım, dokunduğumda ne kadar soğuk olduğunu görünce telaşlandım, portaldan koşarak geçmeden önce yardım için bağırdım.

hatta saray arazisine tam olarak ayak basmıştı. Oraya nasıl gelmişti? Portallar insan krallığı tarafında hâlâ kapalıydı, Avcılar onları tekrar aktive etseydi bir rahatsızlık hissederdim. Şu anda, aradaki geçide *sadece* bir Gölge onlara rehberlik ediyorsa bir Avcı erişebiliyordu.

Hiçbir Gölge'nin onu arada kalmış, yalnız ve zayıf bir halde bırakacak kadar duygusuz olamayacağını *düşünmek* hoşuma gitse de, bu senaryoyu göz ardı edemezdim. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Ben onu Şifacılar kanadına götürürken saray çalışanları gerekli üst düzey yetkilileri uyarmak için dağıldılar ve onların yönlendirmesiyle onu boş yataklardan birine yatırdıktan sonra ısıtabilmeleri için odadan çıkarıldım.

Adını öğrenme zahmetine girmediğim için pişmanlık duyuyordum ama Tallulah dışında buraya taşınan avcıların hiçbirine dikkat etmemiştim.

Hasta bir Avcı'ya bakabilecek donanıma sahip miydik? Gölge şifacıları insanları iyileştirmek hakkında ne biliyordu?

Tallulah hızla yanımdan geçip odaya girerken, Elverston Evi'nde yaşayan diğer eski Avcı da hemen arkasından gelirken, kısa bir an için zamanın kendisi durmuş gibiydi. Tallulah'ya hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmanın verdiği hisle göğsüm sıkışmıştı. Beni görmemişti bile.

Ya beni unuttuysa? Sanırım bu sadece bir zaman meselesiydi. Bu fikir ıstırap vericiydi.

"İyi iş çıkardın," dedi Verner hoyratça ve beni hayallerimden uyandırdı. Onun geldiğini fark etmemiştim bile. "Neredeydi o?"

"Geçidin hemen dışında. Yine de insan tarafındaki portallardan hiçbir hareket yoktu ve yanında Gölge de yoktu. Onu bulmam sadece şanstı," diye ekledim, biraz utanarak. "Birkaç dakika önce orada değildi."

Verner kaşlarını çattı; genelde sakin olan Shade'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Dost olduğumuzu söyleyemesem de, yakınım gelip benimle konuşmaktan hiç çekinmezdi.

"Bütün bu durum çok garip. Bu gelişmeleri krala aktarmaya hazır mısınız? Kendisi duruşmada..." Verner yüzünü buruşturarak devam etti.

"Elbette," diye kabul ettim, Verner'i şaşırtarak. Muhafızlar arasında, aramızdakileri izlemek dışında bir şey yapmadığım oldukça iyi bilinirdi. Genelde yapmam da gerekmezdi.

Ama Tallulah'ın o odadan çıkıp bana bakması ve beni hiç tanımaması fikri açıkçası dehşet vericiydi. Zaten kırılğan olan egom bu darbeye dayanamazdı.

Duruşmaya katılan her Gölge'nin dehşet dolu bakışları ve rahatsız edici kaçınmalarıyla uğraşmayı tercih ederim.

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Çoktan koşarak uzaklaşmıştım. Kısıtlı sosyal ilişkilerime rağmen bu düzmece davayı duymuştum ve artık kesinlikle ara vermem gerekiyordu.

Ne yazık ki, Büyükler aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu. Mesajım kapıdaki muhafız tarafından iletildi, ancak odaya adım atmama bile izin verilmedi. Curia benim gibi bir Gölge için yasak bölgeydi.

Kendimi tuhaf bir şekilde sönük hissederek boş koridorlarda dolaştım. Politika ya da krallığın idaresi gibi şeyler *umurumda* değildi zaten. Sadece kendi kendime kurduğum hapisanemde kalıp işimi yapıyor ve elimden geldiğince kötü biçimlendirilmiş bir dışlanmış olduğum gerçeğini görmezden geliyordum.

Eski Avcıların sıkıntılı kokusu koridorlarda bana ulaştı ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için onlarla buluşmak üzere koşarak hızımı artırdım.

Bir sürü insan vardı ama benim gözüm sadece Tallulah'taydı. Ve bu sefer o da bana bakıyordu. Kokuların ve duyguların karmaşasında ne hissettiğini anlayamıyordum ama mavi gözleri, yararlanabileceğim bir koku olmasa bile oldukça etkileyiciydi.

O üzgündü. Tallulah bana baktı ve *üzgün* hissetti. Bu fikir tahammül edilemezdi.

Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

"Bu Evrin," diye mırıldandı Tallulah, diğer eski avcılarının da faydalanması için tanışma faslını başlatırken. İsmime herhangi bir aşinalık belirtisiyle karşılık vermediler, ki beklediğim de buydu, ama yine de içim acıdı. "Arada seni bulan oydu. Geçidin hemen dışındaydın, biliyorsun. Çok yakındın."

Lanet olsun, sesi en tatlı şurup kadar zengin ve çökerticiydi. Gözlerimi kapatsam, boğazımdan aşağı damladığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Ama şu anda bu konuyu açmamın kimsenin hoşuna gideceğinden şüpheliydim. Bunun yerine onlara Curia'daki durum hakkında bilgi verdim ve onlar içeri girerken kenara çekildim, Büyüklerin en sadık muhafızları tarafından bile engellenmeden, çünkü burada *önemli* insanlar vardı.

Onlar, kraliyet ailesinin seslerine karışacak ve gelecek on yıllar, hatta belki de yüzyıllar boyunca gölge diyarı şekillendirecek seslerdi. Politikaları şekillendiren diplomat rolünden hoşlanmıyor gibi görünenler bile, sadece *kim* ve *ne* oldukları sayesinde her şeyi değiştirme gücüne sahipti. Bu kadar nüfuza sahip olmayı en azından biraz kıskanmadığımı iddia edersem kendime yalan söylemiş olurum.

Oradan ayrılmak yerine, ki bu yapılması gereken en mantıklı şey olurdu, üst katlardaki Pit'e bakan şık lounge bara yöneldim

-Başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alan sosyopatların uğrak yeri idi. Muhafızların ahlaki açıdan en ahlaksız üyelerinin -yani yüzbaşının henüz ayıklamadıklarının- favori uğrak yeri idi ve ben genellikle oradan uzak dururdum ama henüz ayrılma fikriyle yüzleşemiyordum. Hiç değilse fiziksel olarak Tallulah'a yakın olmak istiyordum.

"Evrin!" Loş ışıklı, parlak bara adımımı atar atmaz Roan seslendi. "Seni buraya getiren nedir?"

Kardeşimle buluşmak için odayı geçerken yüzümü buruşturduğumu saklamak için elimden geleni yaptım ve onu selamlarken mesafemi dikkatle korudum. Boynuzlarımın olmamasının bir tür bulaşıcı hastalık olmadığını biliyordu ama barın etrafına serpiştirilmiş diğer birkaç Gölge bilmeyebilirdi ve Roan'ın koruması gereken bir itibarı vardı. Benimle konuşmasına bile şaşırmıştım; belki de ilk başta düşündüğümünden daha derinlere dalmıştı.

"Yakınlardaydım. Bir içki alayım dedim. Uzun bir gün oldu."

Roan gür bir kahkaha atarak, "Şaşırmadım," dedi. "Çalışmayı seçtiğin yere bakılırsa. Tabii istasyon değiştirmediyse?" diye umutla ekledi.

"Hala ikisinin arasında."

"Ah. Pekala, gel. Otur. Sana bir içki ısmarlayayım."

İtiraz etmeyi düşündüm ama Roan'a tüm aile mülkü ve onunla birlikte gelen tüm zenginlik miras kalmıştı. Bana bir içki ısmarlayabilirdi.

"*Seni* buraya getiren nedir?" Roan'ın Konsey eğitiminin Caius'un sözlerinin beni inandırdığından daha ileride olup olmadığını merak ederek sordum.

"Beni Gölgeler Konseyi'nde daha kıdemsiz bir pozisyon için eğitiyorlar," diye cevap verdi Roan, teorimi doğrulayarak. "Ya da daha doğrusu, bir pozisyon için yarışıyorum. Artık bu tür şeylere katılmak zorundayım - bilirsiniz, görünmek, üzerime düşeni yapmak. Tüm bunları çok yorucu buluyorum."

"Ne kadar korkunç," diye kestirip attım, ama alaycılığım Roan'ın gözünden kaçmamıştı. "O zaman senin içeride olman gerekmiyor mu? Duruşmayı izlemen?"

"Kendime birkaç dakika ayırırsam kimse beni özlemez, değil mi? Sanki yargılanan ben değilim," diye güldü.

Roan'a göre, kendisine bu kadar hürmet gösterilmesi ve hak etmediği iş ve unvanların verilmesi beklenen bir şeydi. Caius'u sıvı gümüş katılmış bir kadeh şarapla zayıflattıktan sonra varis rolü için meydan okumuştı.

-Ve kazanmıştı. Ve Roan bu ayrıcalığa, hiçbir şey için dürüstçe çalışmak zorunda kalmamış birinin sahip olabileceği tüm saygıyla yaklaştı.

"Caius nasıl?" Roan sordu, rahatlığı şimdi biraz daha zoraki görünüyordu. "Onu gördün mü?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Caius eski hayatından kimseye görünmemek için elinden geleni yapıyordu ve ben de bu seçimine saygı duyuyordum. Zamanımın çoğunu geçirmeyi seçtiğim yer göz önüne alındığında, onu bunun için yargılayamazdım.

"Talihsiz bir iş," diye mırıldandı Roan. Kendisini rahatsız eden her şeyi beceriksizce geçiştirmek ona o kadar yakışıyordu ki, kısa bir an için yeniden kardeş olduğumuzu hissettim.

Roan, kendisine konuşma fırsatı veren herkese yaptığı gibi, hayattaki tüm nimetlerini ve başarılarını anlatmaya başladığında bu his hızla kayboldu. En azından kolay bir arkadaşı - Roan kendi konuşmasını dinlemekten o kadar memnundu ki sohbete bir şey eklemek zorunda değildim. Kendi huzursuz düşüncelerimden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı.

Yine de Tallulah'ın bana baktığında gözlerindeki ve kokusundaki hüznü beni rahatsız etmeye devam etti. Eğer ilişkiyi bitiren kendisiyse neden üzgündü? Belki de duygularımı incittiğinden endişeleniyordu. Tallulah şefkatli bir insandı; birini üzme fikrinden nefret ederdi. Ona iyi olduğuma dair daha fazla güvence vermeliydim ama o sırada ona bu sözleri söyleyemeyecek kadar acı çekiyordum.

"Gölgeler Konseyi'yle çalışmak gibi bir isteğim yok," diye iç geçirdi Roan, her ne kadar tek taraflı ve sıkıcı olsa da konuşmaya dikkat etmem gerektiğini kendime hatırlatırken. "Ama yapılacak doğru şey bu. Saygılı olmak, bilirsin. Aile ismine. Bu rolün getirdiği baskıyı tahmin bile edemezsin."

Roan benim yerimde olsa bir an bile dayanamazdı ama bunu ona söylemek zaman kaybı olurdu. Öte yandan, Roan hiçbir zaman zorluklara uyum sağlamak *zorunda kalmamıştı*. Hayat ona biraz daha az nazik davransaydı belki de benim durumumda gayet iyi başa çıkabilirdi.

"Benim bir kızım var. Bundan bahsetmiş miydin?"

İrkildim, şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Ne zamandan beri?"

"Birkaç yaşında," diye cevap verdi Roan elinin küçümseyici bir hareketiyle. "Üç ya da dört, belki? Şimdilik annesiyle birlikte yaşıyor. Kuşkusuz, büyüdüğünde mülkün varisi olarak benim yanıma taşınacak."

Az önce sahip olduğum tüm şefkatli düşüncelerimi geri aldım. Geçen her yılla birlikte Roan'ı daha da az anlıyordum.

"Kendini şey gibi hissetmiyorsun... oh, bilmiyorum. Çocukluğunu kaçırdığını?"

Roan güldü, sanki hayatında duyduğu en çirkin şeyi söylemişim gibi bana baktı. "Kaçırarak ne var ki? Henüz hiçbir şey *yapmıyor*. Sen çok küçükken arkadaşlığının ne kadar kötü olduğunu unutmuşum, sürekli peşimde dolanıp ilgi dileniyordun. O zaman da sinirimi bozuyordu, şimdi de Vivia yapınca sinirimi bozuyor. Daha ilginç biri olana kadar onunla hiçbir şey yapmamam en iyisi."

Baba olmak için her şeyi yapardım. Bu benim için asla gerçekleşmeyecekti. Gölge dişiler ancak batıl inançları yoksa ve çok çaresizlerse benimle *yatarlardı*. Bu nadiren gerçekleşen bir olaydı ve aramızda gebe kalma şansı zaten düşüktü. Ve Tallulah'nın benimle işi bitmişti, açıkçası çocuklarının babası olarak benden daha iyi bir adayı hak ediyordu.

Roan'a her şey verilmişti -ve ona verilmeyenleri elde etmek için kendi kardeşine ihanet etmişti- ve yine de bu onun herhangi bir mutluluk hissetmesi için yeterli değildi.

Tallulah ile yaşadığım deneyime daha az yıkılmış, daha minnettar bir şekilde bakmamı sağladı. Hayatımın bana neşe veren tek parçası için kızgınlıkla dolmak istemiyordum.

Bölüm 9

TALLULAH

Tonraki birkaç gün Verity ile her şey normale döndüğü için çok hareketli geçti. Bir faaliyet bulanıklığı olmak zorunda değildi - kimse benden çok şey istiyordu. Ama yine de meşgul olmak için elimden geleni yapıyordum.

Evrin'i *görmek* zorunda kalmadığım zamanlarda inkârım gayet güzel ilerliyordu. Ama onun parlayan lacivert gözlerine bakmak, onu tam karşımda görmek ve ona ulaşamamak...

Bu Gölge'yi aşmam gerekiyordu yoksa kendimi delirtecektim.

"İşte buradasın!" Ben Elverston Evi'ne geri dönerken Ophelia beni gülümseyerek ve kucaklayarak karşıladı. Meera bana kısa bir gülümseme fırlattıktan sonra bahçenin sessizliğine geri döndü, ben döndüğüme göre sosyalleşme görevlerini üstlenmekten memnun görünüyordu. "Meera dışarı çıktığını söyledi."

"Astrid'le Verity için bazı ekstra malzemeler hakkında konuşuyordum. Beni mi arıyordunuz? Beklettiğim için özür dilerim."

"Hiç de değil. Misafir odasında oturalım mı? İkramlar için saray mutfağını yağmaladım. Calix bu sabah özellikle neşeli bir ruh halinde."

şimdi çok daha güzel."

Diğer insanların burada, aşık olup en iyi hayatlarını yaşamalarından dolayı aşırı derecede acı hissetmemek için elimden geleni yaptım. Gerçekten denedim.

Ama aynı zamanda... Bu ne cüret?

"Her şey yolunda mı?" Ophelia'yı salona götürürken, hâlâ yerde terk edilmiş halde duran perde birikintisini sorgulamamasını umarak sordum. Çoktan içeri girmiş olmalıydı, çünkü sehpanın üzerinde parlak gümüş bir tepsi dolusu kömür rengi kek bizi bekliyordu.

"Elbette. Neden sordunuz?"

Masanın iki yanındaki yerlerimizi alırken ona bir kaşımı kaldırdım. Ophelia'nın bire bir zaman geçirmek için beni araması kesinlikle normal bir şey değildi. İyi anlaşırdık ama Astrid dışında biz eski Avcılarla vakit geçiremeyecek kadar meşguldü.

"Tamam, seninle konuşmak istediğim bir konu vardı," diye itiraf etti utangaç bir tavırla. "Ama bu konuya hemen girmemize gerek yok. Nasılsın? Ne var ne yok? Konuşmayalı uzun zaman olmuş gibi hissediyorum."

Çok değil, sadece kalp kırıklığı içinde debeleniyor, mozzarella çubuklarını ve evdeki en sevdiğim rahat filmleri özlüyorum. "Pek bir şey yok."

Ophelia güldü ve yerdeki perdelerden oluğan toplu mezarı iğaret ederek, "Belli ki meğguldün," dedi.

Homurdandım. "Eğer meşgul olsaydım, işleri biterdi. Bu belirsizlik beni öldürüyor, buraya gerçekten ne konuşmaya geldin? Bana pasta rüşveti verdiğine göre büyük bir şey olmalı."

"Bunlar rüşvet değil, yemin ederim." Ellerini birbirine vurmadan önce gergin bir şekilde güldü, yüzünde aşırı parlak bir gülümseme vardı. "Pekâlâ. İşte başlıyoruz. Allerick ve ben diyar diyar geziyorduk ve sarayda karşılaştıklarımızdan çok daha fazla Gölge ile tanıştık. Buradan uzakta, Avcılar ve Gölgeler'in birbirlerini tanımalarına yönelik mevcut geçici sistemle ilgili bazı hoşnutsuzluklar var."

"Bunun sebebi Austin ve Selene mi?" diye sordum. Ophelia'nın yüzü saçları kadar kızardı ki bu da başlı başına bir cevaptı. Austin bazı elitist Shades'lerin Selene'i eş olarak uygun bulmadığından bahsetmişti ki bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şeylerden biriydi. Yine de, Gölgeler'in kendilerine ait adaletsiz bir sınıf sistemi olmayacağını düşünerek biraz safça davranmış olabilirim, özellikle de yarı anayasal bir monarşiye sahip olduklarını düşünürsek.

Ophelia derin bir nefes verdi. "Bak, bunun bir yolu yok - bu garip bir istek. Kendine çok güvenen ve iddialı biri olduğun için sana yaklaşabileceğimi düşünüyorum ve bunun üstesinden gelebileceğine inanıyorum. Meera'nın üstesinden *gelemeyeceğinden* değil. "Her şeyi berbat ediyorum."

"Hayır, sen iyisin. Anlıyorum."

Özel olarak, Ophelia'nın -ve diğer herkesin- Meera'yı hafife aldığını düşünüyordum. Benim ya da Verity kadar gürültücü değildi ama benim gibi kendinden şüphe duyan biri gibi de görünmüyordu. Kendine güveni sessizdi ama gerçektir.

"Sadece... Sanırım önceden ayarlanmış birkaç randevuya çıkmaya istekli olmazsınız? Sadece onlarla tanışmak için, başka bir şey için değil. Tabii ki," diye ekledi Ophelia aceleyle. "Sarayda çalışmadıkları ya da daha sessiz kişilikler oldukları için adil bir şans elde edemediklerini düşünen birkaç Gölge var. Bu tür şeyler."

Utangaç bir çocuk umurumda değildi, ama kral ve kraliçeye koşup randevu için sızlanan bir adam biraz daha az seksi bir görseldi.

Ve Evrin'i unutmam gerekiyordu. Bunu başka birinin altına girerek yapabileceğimden şüpheliysem de -kişiliğim bu kadar çabuk hareket etmeme kesinlikle izin vermezdi- diğer Gölgelerle tanışmak en kötü fikir olmayabilirdi.

Belki de dışarıda her yönüyle Evrin'e benzeyen ama aslında bir ilişki isteyen ve benimle toplum içinde görünmek isteyen biri vardı.

"Yani, sanırım iyi olurdu." Omuz silktim. Ücretsiz oda ve pansiyonum vardı, tüm yemeklerim karşılanıyordu ve kimse benden çalışmamı beklemiyordu. Hiçbir şey olmasa bile, biraz geri vermeye kesinlikle karşı değildim. "Hepsi mızımız şikayetçiler değil, değil mi?"

Ophelia irkilerek güldü. "Dürüst olacağım, hiçbirini çok iyi tanımıyorum ama umarım öyle değildir. Gölgeler Konseyi bu konuda başımızın etini yiyor - Allerick'in buraya taşınan Avcıları gölge âlemindeki hayata entegre etme konusundaki laissez-faire yaklaşımından hiç hoşlanmadılar." Ophelia boğazını temizledi. "Selene kesinlikle saray dışına çıkmayarak havuzu oldukça sınırlı tuttuğumuzu fark etmemi sağladı."

Bu fikir üzerinde düşündükçe daha az saçma gelmeye başladı. Allerick ve Ophelia birlikte mutluydular ve ilk kez mihrapta tanışmışlardı. O kadar aşırıya kaçmak niyetinde değildim ama belki bir tür hızlı randevu düzenlemesi aradığım kişiyi bulmama yardımcı olabilirdi. Gölgem.

İstedğim kişi bana uygun olmadığı için.

"Tanışmam *gerektiğini* düşündüğün biri varsa - yuva kurmak isteyen, çiftleşmek isteyen, tüm bu cazibeyi yapan - henüz tanışmadığım biri, belki onları da karıştırırsın?" Sesimin umutsuzdan çok sıradan çıkmasını umarak önerdim. Kendi seçicim açıkça iflas etmişti. Artık ona güvenmek istemiyordum.

"Ah." Ophelia başını yana eğmeden önce gözlerini kırıştırdı. "Shades'le tanışırken sorun yaşadığını düşünmemiştim. Belki de daha dikkatli olmalıydım..."

"Hayır, hayır," diye aceleyle cevap verdim, yanlış bir şey yaptığını ya da görmesi gereken bir şeyi kaçırdığını düşünmesini istemiyordum. "Onlarla *tanışmakta* zorluk çekmedim. Bir sürü insanla tanıştım."

"Ama doğru olanı değil mi?"

"Hayır." Yalanın tadı dilimde safra gibi kalmıştı. Ama onu elimde tutamazsam Evrin nasıl doğru kişi olabilirdi ki? Hayır, buna inanmıyordum. *Doğru* kişi beni geri isterdi. Her şeyi isterdi ve gitmeme asla izin vermezdi. Bundan daha azına razı olmayacaktım.

Ophelia saçlarının uçlarıyla oynadı, yüzünde kararlı bir ifadeyle doğrulmadan önce düğünceli görünüyordu. "Bazı gizli soruşturmalar yapacağım. Sonunda kiminle birlikte olursan ol, sana sahip olduğu için çok şanslı olacak Tallulah. Verecek çok fazla sevgin var."

Gülümsememin hissettiğimden daha az sallantılı görünmesini umuyordum. "Ben de öyle düşünüyorum.

Şimdi tek yapmam gereken bunu hak eden birini bulmak."

Ophelia gülümsememe karşılık verdi ama benimkinden çok daha içten görünüyordu. "Yapacaksın, bundan emin olacağım. Tamam, tüm bunlardan eminsen plan yapmaya başlayayım."

İki kez başımı salladım; bir kez onu ikna etmek için, bir kez de kendimi ikna etmek için. "Hadi bunu gerçekleştirelim."

Bölüm 10

TALLULAH

"H Ey," dedi Astrid, Meera ve benim yemek salonunda kahvaltı ettiğimiz yere doğru adım atarak. "Bugün ikinizin de benimle gelmesi gerekiyor."

Astrid'in açık sözlü konuşma tarzına çoğunlukla alışmıştım, Ama yine de hiç lütfen demediği için sinirlendiğim zamanlar oldu.

Astrid yüzümde gördüğü ifade karşısında ses tonunu yumuşattı. "Bir Avcı iltica etti, Soren ve benim insan diyarında konuşlandığımız yere bir not bırakmışlar. Bu bir tuzak da olabilir elbette," diye ekledi, her iki durumda da pek endişeli görünmüyordu. Astrid başlı başına bir silahtı, herhangi bir şeyden korktuğundan şüpheliydim. "Ama eğer değilse... Yardıma gerçekten ihtiyacı varmış gibi geldi ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"İnsan diyarına giderken sana eşlik etmemizi ister misin?" Meera hemen doğruldu ve sordu.

Astrid dehşetle baktı. "Yok artık. Siz ikiniz burada, güvenli bir yerde kalmalısınız. İhtiyacımız olan son şey başka bir Verity durumu. Onu size getireceğim. Sadece ikinizin de onu yerleştirmeme yardım etmek için beklemede olmanızı istiyorum." Astrid

rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Biliyorsun, misafirperverlik ya da her neyse, bu konuda pek başarılı değilim."

"O boşlukları doldurabileceğimize eminim," dedim güven verici bir gülümsemeyle. Eğer bu bir tuzak değilse, daha fazla Avcı gerçekten iltica edip gölge diyarına geliyorsa, bu sadece iyi bir şey olabilirdi. Ophelia'nın bize yardım ettiği gibi, onların da buradaki hayata alışmalarına yardımcı olmak için üzerime düşeni yapmak gibi bir sorumluluğum vardı.

Astrid başını salladı. "Harika. İşini bitir ve benimle gel-Soren Elverston Evi'ne yakın bir yerde geçici bir giriş odası hazırlıyor, böylece araziye daha gizlice girebilecek. Not onu biraz zayıf gösteriyordu. Oraya gitmek için onu saray arazisinden geçirmenin zor olacağını düşündük."

"Çok düşüncelisiniz," dedi Meera usulca. "Umarım buradaki hayat onun için çok zor olmaz."

Astrid acımasızca gülümsedi. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Soren ve Astrid'in dönmesini beklerken, Muhafızların kendini beğenmiş ve havadan sudan konuşmaktan nefret ettiğim bir üyesi olan Andrus, derme çatma giriş odasında nöbet tutuyordu. Hem muhafızlardan hem de karşılama partisinden oluşan daha kalabalık bir grup bekliyordum ama Astrid yeni geleni bunaltmak istemediğini söylerken gerçekten ciddiye di.

"Ee," diye başladı Meera. "Ophelia dün seninle ne hakkında konuşmak istiyordu? Bana söylemek zorunda değilsin elbette. Sadece meraklı olmaya çalışıyorum."

"Önceden ayarlanmış bazı randevulara gidip gidemeyeceğimi sordu," diye itiraf ettim. "Bizi tanımak için adil bir şansa sahip olmadıklarını düşünen bazı Gölgeler ile."

Meera burnunu hafifçe kırıştırdı, bu onaylamadığının dışa vuran tek işaretiydi. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Yani, başka bir işim yok."

"Balodaki kaçamağınızdan kalan bazı çözülmemiş duygular dışında."

"Ah," diye nefes nefese kaldım, ona bakmak için döndüm. "Meera! Tam kalbimden."

Bana kısa ve özür dilemeyen bir yarım gülümseme attı. "Yine de doğru. Öyle değil mi?" Bu konuda beşinci maddeyi savunuyordum.

"Elbette seni destekliyorum," diye devam etti Meera. "Ve sadece seninle tanışmak isteyen Gölgeler ile buluşarak herhangi bir söz vermiyorsun. Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Kalbinle."

"Yapacağım," diye söz verdim, sesim biraz gergin çıkıyordu. "Bu kadar harika olmayı bırakmalısın, yoksa duygularımla burayı kokutacağım."

Bu bana biraz daha kendinden emin bir gülümseme kazandırdı.

"Andrus bugün sessiz," diye fısıldadı komplocu bir tavırla, kulağıma doğru eğilerek. "Genelde hep senin dikkatini çekmeye çalışır."

"Şu kapıdan taze et giriyor," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. Andrus'un ilgisi kararsızdı. Güven Fonu Bebeği enerjisini görmezden gelebilsem bile, son derece güvenilmez görünüyordu.

Meera bu tanım karşısında burnunu kıristirdi ama gerçek buydu. Andrus bizi önce güç kaynağı, sonra da romantik ilgi alanları olarak görüyordu. Tam da kaçınmak istediğim türden bir Gölge'ydı. Umarım Ophelia'nın inceleme süreci bu tipleri ayıklardı.

Kapı açıldığında doğruldu, önce Astrid çıktı ve kapıyı genişçe tuttu.

İlk gördüğüm şey bir köpekti.

Özellikle bir Golden Lab. Kırmızı bir yelek giyiyor ve yeleğin üzerinde kalın beyaz yazılarla "Hizmet Köpeği" yazıyor.

Onu solgun, zayıf, saçları dağınık kahverengi bir kadın izledi; yürürken yüzü gökyüzüne doğru eğikti, bakışları odaklanmamıştı.

Kahretsin. Elverston House şimdiye kadar karşılaştığım en az erişilebilir binaydı. *Her yerde* merdivenler vardı ve korkulukları yoktu. Düzen tamamen mantıksızdı. Taş zeminler çatlak ve düzensizdi. Banyo tesislerinin hepsi bodrum katındaydı. Yatak odalarının hiçbirisi birinci katta değildi.

Açıkçası, orada yaşamak *herkes* için tehlikeliydi. Bir ADA kabusuydu.

"Belki alt kattaki oturma odalarından birini yatak odasına dönüştürebiliriz?" Meera alt dudağını gergin bir şekilde çiğneyerek öneride bulundu, düşünceleri açıkça benimkilerle aynı çizgide ilerliyordu.

"Tallulah, Meera, bu Iris Nash," dedi Astrid, yeni gelenleri işaret ederek. "Ve Tilly," diye ekledi köpeğe başıyla selam vererek.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedim belli

belirsiz. Bekle, *Nash* mi?

Thibaut ailesinin bir üyesi olarak, Hunter dünyasındaki üst düzey kişileri iyi tanıyordum ve Nash ailesi de kesinlikle bunun bir parçasıydı. Yine de, Iris diye birini duyduğumu hatırlamıyordum ve yaş olarak da birbirimize çok benziyorduk.

"Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Iris, sesi bir göl kadar sakindi. Astrid, Meera ve bana baktıktan sonra beklentiyle Elverston'a baktı

Ev sanki bizim liderlik etmemizi bekliyormuş gibi. Astrid büyük resme bakma konusunda harikaydı, ancak bireysel nüanslar bazen onun için kayboluyordu.

Gözlerimi anlamlı bir şekilde açtım ve başımı hafifçe salladım. Gölgele âlemine taşınmanın gerektirdiği diğer tüm ayarlamaların üzerine bir de onu Elverston Evi'ne yerleştirmek Iris'e tamamen haksızlık olurdu.

"Bu da ne?" diye bir ses herkesi yerinden sıçrattı, hatta genelde gözlemci olan kaptanı bile. Damen her zamanki gibi parlayan mor gözleri ve büyüleyici gülümsemesiyle arkamızdaki patikada belirdi. Hemen çömeldi ve labradoru hayranlıkla inceledi. "Ne muhteşem bir yaratık."

"Tilly'yi kastediyor," dedim aceleyle, Iris'in Shades tarafından süzüldüğünü düşünerek ürkmesini istemiyordum. Kuşkusuz öyle olacaktı ama genellikle en azından akşam yemeğine kadar beklerlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi başını sesime doğru çevirerek.

"Gölgele âleminde köpekleri yoktur," diye ekledim. "Prens Damen, bu Iris Nash ve köpeği Tilly."

"Hizmet köpeğim," diye ekledi Iris, sesi tatlı ve melek gibiydi. "Ben körüm.

Tilly benim gözlerim."

Damen irkildi ama kendini toparladı. "Sen ve Tilly buraya hoş geldiniz. Umarım gölge diyarını ikiniz için de mutlu bir yuva olarak bulursunuz." Elverston Evi'ne ihtiyatlı bir bakış atarak tereddüt etti. *Nihayet*. En azından birileri dikkat ediyordu. "Tallulah ve Meera eski Avcılar için ayrılmış olan konaklama yerinde kalıyorlar ama belki de sen sarayda daha rahat edersin, Iris? Sana ve Tilly'ye daha uygun olacağına inanıyorum."

Kimdi *bu* beyefendi? Damen genellikle saraydaki en rahat, en yaramaz Gölge'ydı. Daha önce hiç bu kadar *resmi* olduğunu duymamıştım.

Iris'in yumuşak, kapalı ağız gülümsemesi bir şekilde inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Onunla tanışalı daha beş dakika olmuştu ama yine de bu kadının iliklerine kadar *iyi kalpli olduğundan* hayatımda hiçbir zaman olmadığım kadar emindim. "Daha önce hiç saraya girmemiştım, sadece duymuştım.

masallardaki gibi. Kesinlikle herkesin rahat edebileceği türden bir yere benziyor."

Çok tatlıydı. Ona bakarken Damen'ın kafasının etrafında küçük kalplerin uçuşmaya başlamasını beklerdim.

"Size orada eşlik edeceğiz," dedi Meera, Damen bir çözüm bulduğu için gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Saray, sadece *personeliyle* dolu olduğu için Elverston Evi'nin sahip olmadığı kaynaklara sahipti. Ayrıca yerle bir olmuyordu ki bu da büyük bir avantajdı. Ayrıca Ophelia ve Astrid de sarayda yaşıyordu, yani Iris tamamen Gölge olmayan bir arkadaştan yoksun kalmayacaktı.

Damen önden koşması için Andrus'u göndermeden önce ona bir dizi emir mırıldanarak uzaklaştı. Ondan daha önce hiç görmediğim düzeyde bir otoriteydi bu.

Nasıl ilerleyeceğimi bilemediğimden ve onu gücendirmek istemediğimden, Iris'in iyiliği için, "Dümdüz yürümeye başlayalım," dedim. "Yaklaşık iki yüz metre uzakta. Yol biraz kıvrılıyor ama düz."

Iris'in gülümsemesi trafiği durdurabilirdi. "Teşekkür ederim."

Meera ve ben onun iki yanında yürümek için hareket ettik, Damen'ı önde, Astrid ve Soren'i de arkada bıraktık.

"Gölgeler diyarına gelmeye karar vermene ne sebep oldu?" Meera usulca sordu.

Iris düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ailem beni sakladı çünkü benden utanıyorlardı," diye başladı şaşırtıcı bir açık sözlülükle. "Ve beni büyüten ninem yakın zamanda vefat etti, bu yüzden benimle ne yapacaklarına dair seçenekler oldukça kasvetli görünüyordu. Avcılardan biri bunun benim için daha iyi bir seçenek olacağına karar verecek kadar kasvetli."

"Avcılardan biri mi buna karar verdi?" İnanamayarak sordum. Belki de gidişat değişiyordu? İçinde bulunduğumuz soğuk savaşın eninde sonunda çözüleceğini ve Avcılar'la yeniden bir tür diyalog kurabileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyordu ama son zamanlarda bu bana boş bir hayal gibi geliyordu.

"Ailemin benim için planladığı şeyin, onun bu kararı vermesi için gerçekten de çok korkunç olduğundan şüpheleniyorum," dedi Iris sakın bir şekilde ve hepimizin ikiye katlanmasına neden oldu. "Ama bana yardım etmesi çok nazik bir davranıştı. Ona büyük bir borcum var."

Biz gelir gelmez saray kaosa sürüklendi; herkes gölge diyarın son sakinini ağırlamak için koşuşturuyordu ve görünüşe göre gerçek bir yön duygusu yoktu.

Personel kendi aralarında oda seçimlerini tartışırken ben de umutla Damen'a baktım.

"Kardeşimi çağırmalıyım," diye mırıldandı.

"Neden? Yani, senden *daha* yetkili olduğunu anlıyorum ama bunu çözmek senin elinde değil mi?" Geçici olarak önerdim. Ya da çekingen görünmek için elimden geleni yaptım. Sabrım giderek azalıyordu.

"Bu değil... Bunu gerçekten yapmıyorum."

O noktada gülümsemem daha çok yüzümü buruşturmama neden oldu. Yapamaması için iyi bir neden yoktu -*Damen* az önce dışarıda atlayıp liderliği üstlenebileceğini mükemmel bir şekilde göstermişti. Sadece yapmamayı seçti.

"Damen, orada işleri gerçekten iyi idare ettin," dedim usulca, göz temasını koruyarak ve en iyi çatışmacı olmayan kurumsal yüzümü takınarak. "Kral Allerick'in eski Avcıların buraya taşınırken karşılaştıkları her lojistik sorunla bizzat ilgilenmesi gerçekçi değil. Bu konuda bize gerçekten yardımcı olabilirsiniz."

Onu biraz azarlamak istedim, çünkü şımarık küçük bir prens gibi davranıyordu, ama ağzımın benden kaçmasına izin vermek ve insan alemine geri sürülmek istemedim.

Bir kez başını salladı ve çalışanlardan birinin yanına gelmesini işaret etti. "Haklısınız. Tamam. Evet. Kaptan Soren ve Astrid'in kaldığı yerin yakınında, ön tarafında küçük bir bahçe alanı olan zemin katta bir misafir dairesi var. Lütfen o odayı hazırlayın."

"Yemek yedin mi, Iris?" diye sordum. "Hayır, ama iyi olacağım."

Damen kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Yiyecek getirmeceğim," dedi.

"Ve Tilly için biraz su. Belki de yemek salonunda yiyebiliriz?" Dikkatimi tekrar Iris'e çevirip hafifçe koluna dokunmadan önce Damen'a öneride bulundum. "Hazır boşken sana etrafı gezdirelim."

"Çok memnun olurum. Teşekkür ederim."

"Harika, hadi gidelim. Seni burada çok iyi karşılayacağız, Iris. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," dedim ve kolunu sıktım.

Bencilce, Ophelia için rastgele dolgu randevularına gitmeden, O Kişi'yle tanışmayı ummadan ya da benden başka kimsenin umursamadığı perdelerle uğraşmadan bir şekilde faydalı olma fırsatından memnundum. Yardımcı olmak *hoşuma* gidiyordu.

Hayır, buna ihtiyacım vardı. İhtiyaç duyulduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı, çünkü başka türlü masaya ne getirebilirdim ki?

Bölüm 11

"Evrin!" Kaptan Soren seslendi, adımlarını hızlandırdı ve selamlamak için başını eğdi. "Geçen gün yaptıkların için sana hiç teşekkür etmedim."

Benden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı.
Verity'yi "kurtarmak".

"Lütfen yapma. Resmen ona takıldım. Kahramanlık falan yapmadım."

Neredeyse gülümsüyordu. "Yine de teşekkür ederim. Son zamanlarda vardiyalarınızdan sonra daha uzun süre kaldığınızı fark ettim. Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Neredeyse ürperiyordum. Bu tür bir konuşma ikimize de doğal gelmiyordu. Ama yüzbaşının en azından benden birkaç metre uzakta, sanki çok yaklaşırsa boynuzları parçalanacakmış gibi durmamasını takdir ettim. Muhafızlara ilk katıldığımdan bu yana birkaç ay geçmişti ki, herhangi biri bana birazcık bile yakın durmakta rahat hissetmeye başlamıştı.

"Hayır, hiçbir şey."

Soren ağırlığını beceriksizce kaydırđı. "Fazla abartma. Selene bu akşam yemek salonunda yemeğe gitmeni önerdi. Sen de katıl. Orada

Yeni Avcı'nın aramıza katılmasıyla birlikte bir kutlama havası esiyor."

Selene bunu önerirdi. O da Muhafızlar arasında bir yabancıydı ama benden çok farklı bir şekilde. Diğerleri onun varlığından aktif olarak tiksiniyordu.

"Bu bir emir mi?" diye sordum. Soren bana sert bir bakış attı ve ben de içimi çektim. "Peki."

"Güzel. Orada olup olmadığını kontrol edeceğim." Çok hoş.

Sarayın büyük çoğunluğu yemek salonuna girene kadar bekledim, gizlice içeri girip odanın arka tarafına oturarak hem varlığımdan rahatsız olacak Gölge arkadaşlarımin hem de şüphesiz ön taraftaki her zamanki yerinde oturacak olan Tallulah'ın dikkatini mümkün olduğunca az çekmek niyetindeydim.

Ama onu görmenin nasıl bir his olacağını hesaba katmamıştım. En son karşılaştığımızda olduğu gibi sıkıntılı bir halde de değil.

Tallulah'ın varlığı o kadar manyetik, o kadar enerji vericiydi ki, her türlü sosyalleşmeden kaçınmaya şartlanmış olan ben bile onun tarafından çekildim. En başta ona yaklaşmamın nedeni buydu. Elbette bu büyük zamanla azalmamıştı.

Meera ve gölge diyarına iltica eden son Avcı Iris'le birlikte oturuyordu. İlginçtir ki Damen, her zaman yaptığı gibi yüksek masaya oturmadan önce kral ve kraliçeyle birlikte görkemli bir giriş yapmak yerine kitlelerle birlikte oturmaya tenezzül etmişti.

En iyi niyetime rağmen kendimi Tallulah'a doğru sürüklenirken buldum, yemekhanenin dış halkasının etrafında bu bölgede devriye gezen muhafızların kullandığı yolu takip ediyordum. Yüzündeki ifade, çekime direnme çabalarıma yardımcı olmuyordu. Bir şekilde kaybolmuş görünüyordu. Bu çok saçmaydı, çünkü Tallulah bu odada en çok aranan varlıklardan biriydi ve teorik olarak sadece *ne* olduğu nedeniyle gölge aleminin herhangi bir yerinde kendini evinde hissetmeliydi.

Ama Tallulah'ın böyle düşünmediğini biliyordum. Tallulah kendini ait hissetmiyordu. Endişeli hissediyor ve diğer insanların ne düşündüğü ve onların beklentilerini karşılayıp karşılamadığı konusunda endişeleniyordu.

Ve bu beni rahatsız etti. Sadece ikimiz olduğumuzda, kendi kafasından çıkabiliyordu ve mutlu, ışıltılı bir Tallulah

Görölmeye değır bir manzaraydı ve kalabalık bir odada bile bu güveni her zaman hissetmesini istedim.

Zaten dolu olan masasına yaklaştığımda Tallulah sanki varlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra ifadesini tamamen nötr bir hale getirdi ve bana kibarca başını salladı. Göğsüne gümüş bir bıçakla vurulmuş bir darbe gibiydi.

"Evrin!" Damen seslenerek beni yanına çağırdı. "Işığın altında ne yapıyorsun? Seni yıllardır görmemiştim."

Ayağa kalktı, sırtıma sertçe vurdu - fiziksel şefkat beni irkiltti - ve kibar görünümlü bir Shade'e aşağı inip bana yer açmasını işaret etti. Benden uzaklaşmak için acele ederken neredeyse banktan düşecekti ki bu durum benim için bir avantajdı.

Ne *yapıyordum* ben? Tallulah beni burada istemiyordu. O parlak, güzel güven bana ait değildi. Bu onun içinden geliyordu. Ben sadece zaman zaman buna tanık olma ayrıcalığına sahiptim.

"Dışarıda daha fazla zaman geçirmeyi deneyebilirim diye düşündüm. Burası çok güzel."

Damen yüksek sesle güldükten sonra dikkatini masadaki üç eski Avcıya çevirdi. "Hanımlar, Evrin'le tanışmadığınızı tahmin ediyorum, kendisi aradaki bölgede devriye geziyor. Evrin, bunlar Iris, Meera ve Tallulah."

"Tanışmıştık," diye gönüllü oldu Meera. "Curia'da."

Bizi tanıştıran Tallulah'ya baktı, ama Tallulah ağzını ince bir çizgi halinde sıkı ve hiçbir şey söylemedi.

Beni gördüğüne pek memnun olmamış olabilir.

"Arada devriye gezmek zor bir iş gibi mi geliyor?" Meera, Tallulah'a sorgulayıcı bir bakış atarak, çekingen bir tavırla söze girdi. Muhtemelen Tallulah *her zaman* kibar ve çekici olduğu için, bunu herkes biliyordu. Konuşma becerileriyle tanınırdı.

"Zor değil, sıkıcı," diye cevap verdim, rahat ses tonumun bariz garipliği yumuşatmasını umarak. Oldukça bencil olabilen Damen bile gerginliği fark etmiş görünüyordu.

"Neden zor olsun ki?" Iris başını bana doğru eğerek sordu.

"Göz alabildiğine karanlık," diye açıkladım. "Biraz baskıcı olduğu düşünölür."

Birdenbire herkes sessizleşti - ürkütücü bir şekilde. Tallulah bile mağrur yüz ifadesini dehşete benzer bir ifadeyle değiştirmişti.

Yanlış bir şey mi söyledim? İşte bu yüzden sosyalleşmiyordum. Söylediğim her kelimeyle sanki sürekli bir uçurumun üzerinde dengede duruyormuşum gibi hissediyordum.

"Sonsuz karanlık çok sıkıcı olabilir," diye sakin bir şekilde kabul etti Iris. "Umarım bunu belirttiğin için hepsi sana ters ters bakmıyordur. Benim her zaman karanlıkta olmam, başkalarının rahatsızlıklarını ifade etmelerine izin verilmeyeceği anlamına gelmez. Bu bir yarışma değil."

Iris o güne kadar duyduğum en sakin konuşma tarzına sahipti ama bana yönelik olmasa da sesindeki kınama çok açıktı.

Oh. Oh. O göremiyordu.

Belki de artık gitmeliydim. Kaptan meşguldü, aklında benim nerede olduğumdan çok daha önemli şeyler vardı. Muhtemelen fark etmeyecektir.

"Tabii ki hayır," dedi Damen telaşla, onu hiç görmediğim kadar pişman olmuştu. Aslında onu daha önce *hiç pişman gördüğüm*den emin değildim.

"Siz ikiniz eski arkadaş mısınız?" Tallulah kibarca sordu, Damen ile benim arama bakarak. Sesindeki kayıtsızlıktan nefret ediyordum ama en azından benim yanlış adımdan sonra konuyu ilerletmişti.

Tallulah'ın bana olan kızgınlığı da ben araya girmeden önce hissettiği endişenin yerini almış gibi görünüyordu ki bunu varlığımın olumlu bir yan etkisi olarak yorumlamayı seçiyordum, gerçi bu muhtemelen küstahça bir varsayımdı.

"Onun gibi bir şey." Damen sırttı ama Iris'e bakarken yüzünde bir tedirginlik sezdim.

"Genç ve aptalken hedonizmde yolaştık," diye ekledim kuru bir sesle, çünkü onu koruyacak değildim. Muhafızlara kaçış için katılanlar her zaman olmuştu ve Prens Damen da gençliğinde onları şımartmak için oldukça hevesliydi.

Damen boynuzlarımın olmayışını bana karşı hiç kullanmamıştı. Neredeyse kabul bile etmemişti.

"Çok genç," diye aceleyle onayladı Damen, hâlâ Iris'in tepkilerini izliyordu. "Ve o kadar da aptal değildik."

"Bunca zaman sonra hâlâ arkadaş olmanız ne kadar güzel," dedi Iris basitçe. "Ninem eski dostların mücevher kadar değerli olduğunu söylerdi. Benim hiç eski arkadaşım yoktu ama onun hakkında konuşmaktan hoşlandığı pek çok arkadaşı vardı."

"Artık yeni arkadaşların var," diye önerdi Meera, geri kalanımız bocalarken sohbeti kurtarmak için araya girerek.

Iris mutlu bir şekilde içini çekti ve havayı sadece neşe olabilecek parlak, hoş bir kokuyla parfümledi.

Tallulah'dan hiç böyle bir koku almamıştım. Onun uyarılmışlığını koklamıştım ve bu *ağız sulandırıcı bir kokuydu*. Ve konuşurken tatlı mutluluk anları olmuştu -şu anda umutsuzca özlediğim bir koku- ama hiçbir zaman Iris'in açıkça hissettiği kadar saf ve karmaşık olmamıştı.

Tallulah'nın mutluluğu her zaman biraz daha istikrarsız kokmuştu.

Damen masanın karşısındaki Tallulah ile konuşmak için dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek, "Ee," diye başladı. Arkadaş mıydılar? Elbette öyleydiler. Tallulah şimdiye kadar krallıktaki tüm en yüksek Gölgeler'i iyi tanımış olmalıydı. "Senin için ayarlanmış randevular hakkında duyduklarım nedir?"

Meera'nın yüksek sesle öksürmeye başlamasıyla aynı anda hâlâ boş olan kadehimi yere düşürdüm. Iris irkildi ve Damen aceleyle onu rahatlatmaya çalışırken ben de kendimi toparlayıp kadehi hızla dik konuma getirdim.

"Ayarlanmış randevular mı? Ne randevusu?" Kabaca sordum. Kimin fikriydi bu? Diğer eski avcıların hiçbirisi böyle bir şey yapmıyordu. Yapıyorlar mıydı? Belki de dışarıda daha fazla vakit geçirmem gerekiyordu.

Tallulah bana masanın üzerinden düz bir bakış attı ve sadece gözleriyle ne kadar çok şey anlatabildiğine bir an için hayret ettim.

"Kraliçe benden sarayda vakit geçirmeyen bazı Gölgeler ile görüşmemi istedi. Bir iyilik olarak."

"Bu *büyük bir iyilik*," diye cevap verdim - Damen ve Meera'nın bana bakışları herhangi bir gösterge ise, biraz fazla keskin bir şekilde.

Damen neşeyle, "Elbette istemediğin hiçbir şeyi yapmaya zorlanmayacaksın," dedi ve patlamamı görmezden geldi. "Ophelia'nın elindeki listeyi bizzat inceliyor ve hepsinin iyi adaylar olduğundan emin oluyorum. Çoğu sadece utangaç ve kalabalık bir odada yaklaşımdan çekiniyor."

Ağır bir şekilde nefes verdim, gölgelerim kendi istekleriyle hareket ettikçe vücudumun etrafında içe doğru sürüklendim, hayal kırıklığıyla saldırmak istedim.

Bu hep olacaktı, hatırladın mı?

Kimse boynuzsuz bir Shade istemiyordu. Çalışma saatlerim berbattı ve kendime ait bir evim, hatta özel bir odam bile yoktu. Kendimden başka kimseye sunacak bir şeyim yoktu, bu da bana haksız bir anlaşma gibi görünüyordu.

Ya da geçmişte öyleydi. Çünkü Tallulah ile *kendimi* daha değerli hissediyordum. Benimle mutluydu. Sakindi. Ona ayakları yere basma hissini verebilmişim ve o bunu başka bir yerden alıyor gibi görünmüyordu.

Belki.... Belki de bunun için savaşmalıyım.

Ama bu Tallulah için adil olmazdı. Belli ki boynuzsuz doğmanın gölge âleminde nasıl bir lanet olduğunu anlamamıştı.

Yapılacak en doğru şey, Tallulah ona verdiği sükûnet duygusunu itibarını zedelemeyecek biriyle ararken sessizce ve destekleyici bir şekilde kenara çekilmek olurdu.

Yapılacak en *doğru* şey bu olurdu.

Ama yanlış şeyi yapma dürtüsüyle boğuşuyordum. Aslında yapmak istediğim şey, Tallulah onu mutlu etmek için her şeyi yapabileceğimi fark edene kadar onun başına bela olmaktı. Tallulah düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi masanın üzerinden bana dik dik baktı ve bu içimde daha önce hiç izin vermediğim bir sahiplenme arzusu uyandırdı. kendim için.

Kes şunu, diye bağırdı, yüzümde ne gördüyse gözlerini kısarak. Dudaklarım kendime rağmen yukarı doğru kıvrıldı, çünkü bencildim ve en azından benimle konuşuyordu. Ama bencilliğim burada sona ermeliydi. Biliyordum ki

Bu.

Tallulah'ın hak ettiği mutluluğu bulmasına izin vermeliydim.

Ama bu kararları kraliçeye ve Damen'a bırakma şansım yoktu. Tallulah'ı benim kadar tanımıyorlardı.

O listedeki hiç kimse, ben onları incelemeden Tallulah'la buluşmayacaktı.

Bölüm 12

TALLULAH

Dlk buluşma olmasına ve iyi bir izlenim bırakmaya çalışmam gerektiğinin belli belirsiz farkında olmama rağmen Her zamanki gibi hazırlanmak için zamanım yoktu.

Kısmen, tanıştığım adam hakkında hiçbir şey bilmediğimden, bu konuda herhangi bir heyecan duymamı zorlaştırıyordu, ancak ne olursa olsun tüm durum hakkında düz hissedeceğimden oldukça emindim.

Bu sadece Ophelia ve Allerick için bir iyilik, diye kendime hatırlattım. Belki şansım yaver gider ve her şey yolunda giderdi ama doğrusu kimsenin bu işten bir şey çıkmasını beklediğini sanmıyordum.

En iyi Networking Etkinliği yüz ifademi takınıyor ve beklentilerimi bodrum katında tutuyordum.

Aşağı indiğimde Ophelia antrede beni bekliyordu ve koruması Levana'nın muhtemelen Elverston evinin dış sınırında, nereye gidiyorsak bize eşlik etmeye hazır olduğunu biliyordum.

"Çok güzel görünüyorsun!" Ophelia pırıl pırıl bir gülümsemeye "Çok güzel görünüyorsun," dedi; Evrin'le ilişkimizi bitirdiğimizden beri iltifat kavanozum azalmıştı.

"Teşekkür ederim. Bu arada nereye gidiyoruz?"

"Sadece bahçe. Saray görevlileri sizin için orada küçük bir buluşma yeri ayarladılar - eve yakın bir yerde daha rahat edebileceğinizi düşündüm."

"Kesinlikle. Teşekkür ederim." Dışarı çıkmadan önce onu hızlı bir sarılma için kendime çektim. "Kiminle buluşacağım?"

"Ah, doğru. Tavaris. Çok zengin biri. Süslü bir aileden." "Ama mahkemeye gelmiyor mu?" İsmi hatırlayamadığım için sordum.

Ophelia yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunu biraz aşağılık buluyor. Ama diyarı dolaşırken bizi ağırladı ve hayatımda gördüğüm en güzel bahçelere sahip çok güzel bir evi var."

Ondan zaten hoşlanmıyordum, ama Ophelia onu biraz da olsa uygun bir seçenekmiş gibi göstermek için o kadar uğraşırken bunu ona söylemedim. Yetiştirilme tarzımdan sonra gerçekten tahammül edemediğim bir şey varsa o da elitizmdi.

Dolambaçlı bahçelerden geçerken Ophelia, "Ben bütün bu süre boyunca gizlice yakınlarda duracağım," dedi. "Ve ne zaman istersen gidebilirsin. Sadece işaret ver, hemen geliyorum. Kulağını falan çek."

"*Kraliçeden* daha az önemli birinin randevu izleme görevini yapması gerektiğini düşünüyorum," diye gülerek cevap verdim, yürürken erik rengi kalem elbisemi düzelttim, şık olanlar yerine rahat topukluları tercih ettiğim için minnettarım.

"Saçmalama, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Tamam, işte geldik." Bahçenin bir köşesinde, çiçeklerden bir gölgelik altında kurulmuş olan küçük yuvarlak masa ve iki sandalyeyi işaret ederken heyecanla biraz ciyaktı. Buraya geldiğimizden beri gölge alemindeki yeşilliklerin arasından geçmeye başlayan soluk renk patlamalarını görmek inanılmazdı. Çiçeklerin hiçbiri parlak, koyu tonlar olmasa da, içlerinde ince, güzel pembe, altın ve kırmızı ipuçları vardı ve yapraklar siyah olmadan olabilecekleri en koyu yeşil tonundaydı.

Masanın ortasında küçük gümüşü bir küre parlıyordu, daha fazla çiçekle çerçevelenmişti ve masanın üzerinde iki kadeh, bir şişe şarap ve bir dizi zarif kanepe vardı.

Fantezilerden ilham alan bir reality TV randevu programından fırlamış gibi görünüyordu. Ophelia'yı arkamda bırakıp masadaki yerime oturduğumda arka planda yavaşlatılmış, akustik bir pop şarkısının çalmaya başlamasını bekliyordum.

Kendi başıma kaldığımda duygusal kabımın kapağı zar zor yerinde duruyordu.

Bu aptalcaydı.

Kendimi aptal
gibi hissettim.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Tam bir anksiyete krizine girmeme üç saniye kalmıştı ve adam henüz gelmemişti bile.

Kendimi sakinleştirici birkaç derin nefes almaya zorlayarak, "Kendine hakim ol," diye söylendim. *Herkesi yürüten, konuşan bir panik topu olmadığına inandırmakta çok başarılı oldun. Şimdi çuvallama.*

Geri çekilip kaçmaya hazırlanırken sandalyem taşlara gürültüyle sürtündü, ama randevum bana çekici bir gülümsemeyle kayıtsızca açıklığa girince donakaldım.

Hayır, benim randevum *değil*. Evrin benim randevum değildi.

Ama öyle olduğu düşüncesiyle bir umut ve rahatlama balonu hissetmiş olmam beni rahatsız etti.

"Merhaba Tallulah," dedi kolayca, karşımdaki koltuğa oturarak. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Ama sen öylesin. O koltuk başkası için ayrılmış." "Ne yazık ki Tavaris gelemeyecek. Bir ara uğramamın sakıncası olup olmadığını sordu.

sana haber veririm."

Ophelia'nın kafası bir çalının arkasından fırladı, Evrin'in kafasının arkasına bakıp Levana'ya öfkeyle bir şeyler söylerken yüzündeki çatık kaşlar belirgindi.

Ona işaret verebilirdim. Ama
vermedim.

"Buna inanmıyorum. Gerçekte ne oldu?" Evrin şarap şişesinin mantarını usulca çıkarıp önce benim kadehimi doldurması için ona doğru çekip sonra kendi kadehini doldururken gözlerimi kıstım.

Çok yumuşaktı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık. Buluşmalarımız gizliydi ve çok basitti; elimizde zemin, birkaç gölge ve Evrin'in o gün çantasına tıktırdığı temizlik malzemeleri vardı.

Ve bunu sevmiştim.

Evrin sarkık saçlarını gözlerinden kaçırdı ve bu hareket kalbimin aptalca bir şey yapmasına neden oldu. Zihinsel olarak onu aşmıştım. Olmaya karar vermiştim. Ben güçlü, bağımsız bir kadındım ve ona takılıp kalmak istemiyordum.

artık. Ne yazık ki kalbim ona verdiğim zaman çizelgesine uymuyordu.

"Size ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Evrin hafifçe. "İri bir hıyar olduğu için kendini rahatsız hissediyor."

"Evrin! Ona bir şey mi yaptın?" "Bu hiç bana göre değil."

"Bu benim soruma cevap değil."

"Onunla sadece bir konuşma yaptım, bu konuşmada onun büyük bir pislik olduğunu ve size karşı niyetinin onursuz olduğunu tespit ettim ve bu gece başka bir yerde olmasını önerdim."

Gözlerimi kısarak şarabımdan bir yudum aldım. Dürüst olmak gerekirse, eğer olan buysa, kızmak için kendimde bir neden bulamıyordum.

"Bunu nasıl öğrendin?"

Evrin kendi içkisinden bir yudum aldı, görünüşe göre bu soruya cevap vermemeyi tercih ediyordu. Damen olmalıydı, ikisi akşam yemeğinde arkadaşça davranmışlardı.

"Sanırım Tavaris'in niyeti onursuzluksa, onun değil de senin burada olmana sevindim," diye mırıldandım kadehime.

Evrin ciddiyle, "Niyetim seni rahatsız etmek değil, Tallulah," dedi. "Eğer şimdi gitmemi tercih edersen, kesinlikle giderim."

Bunu istiyor muydum?

Kafamla kalbim arasındaki savaş devam ediyordu ama Evrin tam karşımda otururken ve son *derece* iyi görünürken kafamın hiç şansı yoktu.

"Kal."

Bölüm 13

S *Tay.*

Bunu anlamamak için elimden geleni yaptım, ama bu bir mücadeleydi. Bunun tek nedeni Tavaris'ten daha iyi ya da en azından daha güvenli *bir seçenek* olmam olsa bile. Bundan sonra Damen ile bu adayların nasıl belirlendiği konusunda konuşacaktım, çünkü daha büyük bir muhakeme seviyesinin gerekli olduğunu kuvvetle hissediyordum.

"Bu masaya oturmadan önce Tavaris hakkında ne kadar şey biliyordunuz?" Cevabı zaten bildiğimden şüphelenerek sordum.

"Onun adı." Tallulah'nın yanakları pembeleşti. "Ve güzel bir evi olduğunu? Bu umurumda olduğundan değil," diye hızla ekledi. "Bu bilgi sadece bana sunuldu."

Sinirle homurdandım. Tavaris zengin olduğundan değil, öyleydi. Yakın zamanda kendisine etkileyici bir miras kalmıştı ve muhtemelen varis arayışındaydı; bu saçma listede yer almakta ısrar etmesinin nedeni de kuşkusuz buydu. Ama bu Tallulah'a verilmesi gereken yeterli bir bilgi değildi.

Ne yazık ki ben bir hiçtim ve fikirlerimin hiçbir değeri yoktu, bu yüzden bunu dile getirdiğimde kraliçenin bunu iyi karşılayacağından şüpheliydim.

"Uzak durması için ona ne söyledin?"

"Sadece burada olacağımı söyledim." Varlığım genellikle Shades'i uzak tutmak için yeterince caydırıcı olurdu.

Tallulah kadehinin kenarından bana temkinli bir şekilde baktı, sanki bende korkutucu olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bunu açıklamamam, korkutucu olmadığımı, *itici* olduğumu ayrıntılarıyla ortaya koymamam yanılttı *ama* egom kelimeleri yüksek sesle söylememe izin vermiyordu.

"Bu yapmaya devam etmeyi düşündüğün bir şey mi?" Tallulah hafifçe sordu.

"Evet. Eğer senin bu taliplerinde biraz omurga varsa, bana nereye gideceğimi söylemekte bir sakınca görmezler," diye homurdandım ve Tallulah'ı kollarımın arasına alıp ona kime ait olduğunu hatırlatmak için içimden gelen çaresiz, ilkel içgüdüyü hemen bastırdım.

Buna hakkım yoktu.

Ama Tallulah'ın kokusu tatlılaştığında, bu cevaptan aldığı zevke bir tutam arzu karıştığında iş katlanarak zorlaştı.

Dışarıya karşı alaycı bir tavır takınarak duygularını belli etmedi. "Evet, eminim hepsi devasa, düşünceli Karanlıklar Gardiyanı'na defolup gitmesini söylerken kendilerini çok rahat hissedeceklerdir."

Ses tonuna bakılırsa bu tanımlamayı bir iltifat olarak yapmamıştı ama ben yine de öyle algıladım. Karanlığın Koruyucusu'nun oldukça gizemli bir havası vardı.

"Bana karşı koyacak kadar cesur olmayan bir eşe razı olmayı gerçekten istiyor musun?"

Kadehinin içine bir şeyler mırıldandı, "Hiç yerleşmek istemiyorum" gibi bir şeydi.

"O da neydi?"

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Bu sadece kral ve kraliçe için bir iyilik. Onlar için Shades'le buluşacağım."

"Ve hiçbir parçanız gerçekten hoşlandığınız biriyle tanışmayı ummuyor mu?"

En üstteki tabağı aldım, ortadaki tepsiden bir dizi lezzetle doldurdum ve işlemi kendim için tekrarlamadan önce Tallulah'a uzattım. Bir pastanın kenarından hafifçe ısırды ve kısık gözlerle beni izledi.

"Bilmiyorum. Belki de öyle düşündüm. Şimdi daha çok içimdeki çocuğu iyileştirmeye ve kendimi sevmeye odaklanmayı düşünüyorum."

"Bunlar da zamanınızı iyi değerlendirmeniz için iyi bir fırsat gibi görünüyor."

Tallulah güldü, ama bunu bastırmak için elinden geleni yaptı. "Şu anda bir randevuda olduğumuzu biliyorsun."

"Öyle görünüyor."

"Bu bizim için yeni ve farklı bir şey."

Ses tonundan bir anlam çıkarmaya çalışarak onaylarcasına mırıldandım. Sanki bu onun istediği bir şeymiş gibiydi. Bunu ona reddeden bendim.

"Bu başkasının randevusu. Eğer benim randevum olsaydı, seni Elverston House'da bekler, ne kadar muhteşem görüldüğünü söyledim -bu arada öylesin- ve seni buradan çok daha az gösterişli bir yere götürürdüm."

Tallulah'ın yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi ve sürdürmeye çalıştığı sinirli bakışlarına rağmen kokusu yeniden tatlandı. Düşündüğümde, ona gerektiği kadar iltifat etmemiştim. Fiziksel olarak ondan delilik derecesinde etkilenmiştim ve onu güzel bulduğumu göstermek için tembelce buna güvenmiştim.

Keşke ne yaptığımı bilseydim. Flört etmeye benzeyen herhangi bir konuda bile neredeyse hiç deneyimim yoktu. Yine de... sadece kelimeleri söylemek çok mu zor olurdu? Bunu neden yapmamıştım? Tallulah'a bunu verebilirdim.

"Bugün ne yaptın?" Doğru konuyu bulduğumda Tallulah'nın kendini sohbe kaptıracağını bildiğimden sordum.

"Çoğunlukla Iris ile vakit geçiriyorum. Onu hazırlıyorum." "Saraya rahatça yerleşti mi?"

Tallulah'ın bu soru karşısında biraz memnun görüldüğünü hayal ettim ve geçmişte onun hayatına ve arkadaşlarına daha fazla ilgi göstermediğim için kendime sessizce bir kez daha lanet ettim. Arada onu yarı ölü bulduğumda o eski Avcının adını bile bilmiyordum.

"Evet, sanırım öyle. İhtiyacı olan pek çok şeye sahip değildi, bu yüzden bugün onunla birlikte gözden geçirdim, elimizde olan ve sağlayabileceğimiz şeylerin bir listesini ve Astrid'in bir sonraki tedarik gezisinde yanında götürmesi için bir liste hazırladım."

"Eminim Iris yardımlarınız için size minnettardır." Göğsüm sıkışmıştı, Tallulah'a karşı hissettiğim o ezici *sevgi* bir anda tüm gücüyle geri gelmişti.

onun iyiliğini hatırlatıyor.

Ruhuna kadar çok *iyiydi*.

"Önemli bir şey değil, gerçekten. Damen onun saraya yerleşmesine yardımcı olmayı gerçekten kendine görev edindi."

"Damen?" Şüpheyle tekrarladım. Damen'ın içinde iyi, yardımsever ve cömert olmak olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Genelde, sadece... zahmet etmezdi. Sanırım buna ihtiyacı yoktu; hayatı her halükârda rahat ve kolay olacaktı.

"Ben de şaşırdım," diye itiraf etti Tallulah. "Biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı ama gerçekten kendini gösterdi."

"Peki ona bu cesareti kim verdi?" Alay ettim.

Tallulah inledi, yüzünü ellerinin arasına sakladı ve parmaklarının arasından bana baktı - her zamanki gibi inanılmaz derecede sevimliydi.

"Kendimi her şeyin ortasına sokmak istemiyorum, yemin ederim. Sadece sürekli başıma geliyor."

Mırıldandım. "Ya da belki de bir sorunu çözebileceğinizi düşündüğünüzde ondan uzaklaşmak için mücadele ediyorsunuzdur."

Bu sorun ister eski perdeler isterse kırık perdeler olsun.

"Belki," diye usulca onayladı Tallulah, kadehini yere bırakmadan önce şarabını bitirdi. "Gitsem iyi olacak. Ophelia muhtemelen orada aklını kaçıırıyordur, neler olduğunu öğrenmek istiyordur."

Başımı salladım. "Bir sonraki uygunsuz randevuna kadar, sanırım." Tallulah ayağa kalkarken biraz titrek bir kahkaha attı. "O zamana kadar."

İç huzurum için ne kadar tehlikeli olsa da, dün gece Tallulah'la olan "randevum" içimde bir şeyleri yatıştırmıştı. Belki de aramızdaki şeylerin sona erme şekli hala o kadar bitmemiş hissettiriyordu ki, onunla son bir kez oturmaya, yüzünü görmeye ve sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Ama bu son kez olmalıydı. Eğer bir daha bir randevuyu yarıda kesmek zorunda kalırsam, bunu uzaktan yapardım.

Havada belli belirsiz bir titreşim vardı; bu, tüm portalların aktif olduğu zamanlarda bir zamanlar arayı dolduran yüksek sesli vızıltıyı hatırlatıyordu. Aradan geçmekte olan Shades'i iterek hemen ona doğru çekimi takip ettim ve havadaki ani değişim karşısında durakladım.

Sadece bir geçit vardı. Muhtemelen Austin'in ben vardiyama başlamadan ve diğer muhafızlar kaytarmadan önce aradaki bölgeye geldiği zamanki durumla aynıydı. Ama başka bir şey de olabilirdi. Belki de Iris, konseylerinin geri almak için silahlanacağı eski avcılardan biriydi.

Artık aktif olan portaldan üç Avcı geçti; iki erkek ve bir kadın. Kadın, buraya taşınan diğer eski Avcılardan çok daha genç görünüyordu ve gördüğümde güvenmediğim tek kişi oydu. Kokusunda hafif ekşi bir gerginlik vardı, ancak bunun altında parlak bir heyecan katmanı vardı ve gülümsemesi açık ve arkadaşçaydı.

Adamlar daha kaypaktı.

"Ben Sebastian," dedi biri, göğsünü kabartarak öne doğru adım atarken sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. Kardeşlerimden çok iyi tanıdığım bir kendini beğenmişlik ifadesiydi bu. "Sebastian Taylor. Belki beni duymuşsunuzdur?"

Uzun bir süre sessizce ona baktım. Gözleri pek bir şey anlamayacaktı ama gözlerimin parıltısını kesinlikle göreceklerdi. "Hayır."

"Boş ver," dedi kadın aceleyle, gergin bir kıkırdamayla öne doğru adım atarak. "Ben Cora. Bu da kardeşim Lochan. Burada olduğumuz için çok mutluyuz."

"Öyle mi?" Mırıldandım. Aralarındaki benzerliği görebiliyordum - aynı siyah saçlara, kahverengi gözlere ve benzer özelliklere sahiptiler. Ama Cora'nın ifadesi açık ve dürüsttü, Lochan'ınki ise hiç de öyle değildi.

Oyalamam işe yaramıştı. Artık işleyen geçidin uğultusu, Muhafızların bazı üyeleri de dahil olmak üzere aradan geçen herkesin dikkatini çekmişti. "Sizi krala götüreceğim. Çantalarınızı ve ceketlerinizi çıkarın ve ceplerinizi boşaltın," diye emrettim, onları yakından izleyerek. Kusursuz bir savunma stratejisi değildi ama karanlık benim avantajıma çalışıyordu ve muhtemelen onlara hak etmedikleri bir güvenlik hissi veriyordu. Yüzlerinde en ufak bir tereddüt belirtisi olsa bile bunu görürdüm.

Ya dürüst ya da becerikliydiler, üçü de talimatlarımı anında yerine getirdi ve eşyalarını yardım için harekete geçen Muhafızların bekleyen üyelerine teslim etti.

"Onlara Iris'i saklamalarını söyle," diye mırıldandım, muhafız benden uzaklaşmaya çalışmakla meşgul olduğu için ancak kelimeleri sessizce söyleyebilecek kadar yaklaşabildim.

Başını salladı, koşarak ilerledi ve Muhafızların diğer üyeleri etrafımızda gevşek bir düzen oluşturdular - benim için geniş bir mesafe bırakarak - ben üçlüyü

Sarayın önündeki kapıdan geçerken haberlerin yayılması için acele etmedim.

Biz ortaya çıktığımızda diyardaki tüm kilit karar alıcılar çoktan sarayın merdivenlerinde toplanmış, yeni gelenlere bakıyorlardı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Astrid, ben bir kenarda durmuş, tetikte ve bir saldırı durumunda müdahale etmeye hazır beklerken. "Onları geri gönderin."

"Onları tanıyor musun?" Kaptan Soren arkadaşına sordu.

"Bu Verity'nin eski erkek arkadaşı," dedi pembe yanaklı Sebastian'a bakarak. "*Bu* Konsey'in yalakası ve tanıdığım en büyük narkotikçi," diye ekledi, bu kez daha alaycı bir ifadeyle Lochan'a bakarken, Lochan da ona gözlerini kısarak karşılık verdi. "Ve ben onu tanımıyorum."

Cora neşeyle, "Ben Cora, narkotikçinin küçük kız kardeşiyim," dedi.

"Peki sen burada tam olarak ne yapıyorsun?" Kral Allerick, karısının görüş alanını kapatacak şekilde önüne doğru eğilerek sordu.

"Biz bir barış teklifiyiz," dedi Sebastian, sanki çok açılmış gibi kollarını iki yana açarak.

Astrid, sesini alçaltma zahmetine katlanmadan kraliyet çiftine dönerek, "Bence güvende olmak için onları öldürmeliyiz," diye önerdi.

Kraliçe Ophelia biraz fazla yüksek sesle güldü. "Şaka yapıyor. Biz barış tekliflerini öldürmeyiz."

"Benim hatırladığım Astrid şaka yapmazdı," diye cevap verdi Lochan, kiminle konuştuğu düşünüldüğünde açıkçası şaşırtıcı bir kendini beğenmişlikle. Yine de Astrid'le her zaman aynı takımda yer almışlardı. Daha önce ondan korkmak için bir nedeni olmamıştı.

Muhtemelen şimdi de öyle olmalıydı. Astrid azılı bir savaşçıydı ve şu ana kadar hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyordu.

Astrid sakince, "Benim hakkımda yine uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarımız gibi konuşursan dilini keserim," dedi. Lochan ona sırtı ama akıllıca çenesini kapalı tuttu.

"Neden şu barış teklifi meselesini biraz daha açmıyorsun?" Ophelia cevap almak için Sebastian'a bakarak öneride bulundu.

"Elbette. Bunu yapmayı çok isterim. Sadece... Verity nerede?"

Sürpriz bir şekilde cevap veren Damen oldu. "Kendi güvenliğiniz için bu soruyu bir daha sormamanızı şiddetle tavsiye ederim. Kardeşim sahiplenici bir eştir ve öfkesini kontrol etmekte zorlanır."

Sebastian rahat bir gülümseme denemeden önce soldu. Acaba keskin kokusunun onu ele verdiğini biliyor muydu?

"Avcıların planının işe yaramadığı çok açık. Ophelia'nın, Kraliçe Ophelia'nın da belirttiği gibi, korku dengenin bir parçasıdır. Gölge varlığını ortadan kaldırmanın son derece dar görüşlü olacağını söyledi ve haklıydı. İşler..."

Sebastian'ın sessizliği uzayınca Cora, "Yanlış," diye gönüllü oldu. "Sadece yanlış. Portallar kapandığından beri genel bir yanlışlık havası var - sanki havanın tadı bile bir tuhaf."

"Size inanmak konusunda neden çekincelerimiz olduğunu anlayabiliyor musunuz?" dedi kral.

"Kesinlikle." Sebastian coşkuyla başını salladı. "İşte bu yüzden buradayız. Merhametinize kalmış durumdayız, krallığınızda çaresiziz ve niyetimizin onurlu olduğunu kanıtlamaya hazırız."

"Peki bu niyetler ne?" Damen güldü. "Kendinize Gölge dostları bulup burada bir yuva kurmak mı? Güç depolarımıza kendi kişisel katkılarınızı yapmak mı?"

Cora kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Evet," dedi.

Kardeşi ona dehşete düşmüş bir bakış fırlattı. "Eğer gereken buysa. Ama biz buraya her şeyden önce Avcılar Konseyi adına bir heyet olarak geldik. Birlikte çalışmak, herkesin - Gölgeler, Avcılar ve insanların - yararına olacak uzun vadeli çözümler bulmak istiyoruz. Sebastian ve bana bu konuda önemli ölçüde karar verme yetkisi verildi, böylece geri bildirim almak için sürekli gecikmeler olmadan müzakere edebiliyoruz."

"Bir avukat ve halkla ilişkiler müdürü göndermeselerdi daha iyimser olabilirdim," diye mırıldandı Astrid. "Neden buradasın Cora?"

"Çünkü ben de gelmek istedim ve kardeşim bana hayır demekte pek iyi değildir."

Lochan'ın yüz ifadesi ve kokusu bu durum karşısında ekşidi - Cora'nın doğruyu söylediğinden şüpheleniyordum. Cora onu peşine takılmaya ikna etmiş gibi görünüyordu ve Lochan bu kararından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

O anda Tallulah ve Meera kalabalığın önüne doğru ilerledi ve benim dikkatim yeni gelenlerden tamamen Tallulah'a kaydı. Koyu yeşil elbisesi ve kurdeleyle özenle bağlanmış saçlarıyla o kadar güzel görünüyordu ki, yeni Avcılar, kraliyet birliği ve benim aramda tereddütte göz gezdirdi.

"Buraya... pazarlık yapmaya mı geldiniz?" Meera ihtiyatla sordu. "Avcılar Konseyi adına mı?"

"Öyleyiz." Sebastian ciddiyetle başını salladı. Eğer bir aktörse, iyi bir aktördü. "Muhtemelen bu sizi şaşırtmayacak ama Konsey'in fermanlarına pek çok karışık tepki geldi ve stratejilerinin... dar görüşlü ve akılsızca olduğunu düşünenlerin sesi en yüksek çıkanlar oldu."

Tallulah ve Meera birbirlerine temkinli bakışlar attılar ve ben umutsuzca onun kafasının içine girip orada neler olup bittiğini görmeyi diledim.

Kral ve kraliçe Tallulah ve Meera'nın durduğu yere doğru ilerlediler ve alçak sesle konuştular. Kalabalığın kenarına doğru kaydım, kulak misafiri olmak için değil de sadece güvenlik amacıyla yeni gelenlerin etrafında dönüyormuşum gibi görünmesini umuyordum.

"...Iris'ten bahsetmiyorum. Elverston Evi'nde kalmalarından rahatsız olur musunuz?" Kraliçe Ophelia onlara sordu. "Ya da siz ikiniz şimdilik saraya taşınabilir misiniz? Yine de *onları* sarayda tutmanın iyi bir fikir olduğundan emin değiliz. Açıkçası, niyetlerinin gerçek olup olmadığını öğrenene kadar hangi bilgilere maruz kaldıklarına dikkat etmemiz gerekiyor."

Tallulah temkinli görünse de, "Ben düşmanlarımızı daha yakın tutma taraftarıyım," dedi. "Bizimle birlikte Elverston Evi'nde olurlarsa, niyetlerini değerlendirmek için daha iyi bir noktada oluruz."

Meera başını salladı. "Muhtemelen onları kendi hallerine bırakmaktan daha akıllıca olacaktır."

"Siz ikiniz kendinizi güvende ve rahat hissetmiyorsanız bunun bir önemi yok," diye araya girdi kral. "İkinizi de kolayca saraya yerleştirebilir ve Elverston Evi'nin arazisine girmesine izin *verilen* muhafızlar atayabiliriz."

Tallulah bu kez daha kararlı görünerek başını salladı. "Hayır, biz yaparsak daha iyi olur. Bizim yanımızda hata yapma olasılıkları daha yüksek ve nelere dikkat etmemiz gerektiği konusunda daha iyi bir fikrimiz olacak."

"Eğer eminseniz," dedi Kraliçe Ophelia sertçe. Neden kimse bana emin olup *olmadığımı* sormuyordu? Çünkü ben emin değildim. Tallulah'ın bu işin etrafında olmasını hiç istemiyordum.

Fikrimi saklamak fiziksel olarak acı veriyordu ama bunu yapmaya hakkım yoktu. Keşke kafam her şeyin bittiği mesajını alabilseydi, çünkü kesinlikle bitmiş gibi *hissetmiyordum*. Sanki bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip vardı ve kenarları biraz yıpranmış olsa da henüz kopmamıştı.

Tallulah kısa bir süre için bana tamamen dürüst ve sadece benim için olan bir bakış attı. Onu rahatsız eden endişenin geniş gözlü bir ipucu,

Saklamak için elinden geleni yapmasına rağmen. Ama sonra sanki hiç olmamış gibi kendini toparladı, omurgasını dikleştirdi ve kraliyet çiftine kararlılıkla gülümsedi.

Boynuzlarımın olmayışı ve aileme yaşattığım hayal kırıklığı nedeniyle yıllar boyunca yaşadığım onca zulüm arasında, o anda ona doğru yürüyüp kollarıma alamamak en acı verici darbe olabilirdi.

O da buna izin veriyordu, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Bana en yakın olan Gölgeleler ellerinden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde uzaklaştılar, bu da aramızdaki bu bağlantının - hissettirdiğı kadar şaşırtıcı, doğru ve *mükemmel* - neden asla olamayacağını hatırlattı.

Onu mahvederim.

Bölüm 14

TALLULAH

T Gün ışığında dimdik ve gururlu bir şekilde duran Evrin'e baktığımda boğazımda rahatsız edici bir çarpıntı hissettim. ve onları buraya getirdim. Her ne kadar umutsuzca onu unutmak istesem de, dün gece bunu yapamayacağımı açıkça göstermişti.

Rüyalarımın beni ne kadar azdırdığından dolayı *gergin bir şekilde* uyanmıştım. Kendime bakmak o kadar zaman alan bir işti ki kahvaltıyı kaçırmıştım, çünkü bir orgazm kesinlikle yeterli değildi. Vajinam Evrin'in varlığına Pavlovvari bir tepki geliştirmişti ve kendimi bundan kurtarmamın ne kadar süreceğinden emin değildim.

Ama en azından şimdi beni meşgul edecek gerçekten iyi bir dikkat dağıtıcı vardı.

"Gelin," dedim Sebastian, Lochan ve Cora'ya. "Size kalacağınız Elverston Evi'ni göstereceğim."

"Eşyalarımız ne olacak?" Lochan sordu.

Meera yatıştırıcı bir tavırla, "Eminim kısa süre içinde getirilecektir," dedi. *Silahlar için arandıktan sonra.* Lochan'ın gülümsemesinde beni tedirgin eden bir şey vardı ama bu sadece göz *kamaştırıcı* kaplamalardan kaynaklanıyor olabilirdi. O şeyler bir işaret feneri gibi aradaki yolu aydınlayabilirdi.

Öte yandan Cora burada olmaktan o kadar mutlu görünüyordu ki Lochan'ın niyetinden şüphelendiğim için kendimi kötü hissettim. Kötü niyetli olsaydı, parlak gözlü ve gür kuyruklu küçük kız kardeşini buraya getirmezdi.

Sebastian, sahte cazibesi ve her nasılsa kendini beğenmiş yürüyüşüyle, kesinlikle onsuz yapabilirdim. Ama düğün de bana göre değildi. Verity'nin erkekler konusunda tuhaf bir zevki vardı.

"Evet," diye başladı Cora, bahçelerden Elverston Evi'ne doğru ilerlerken her adımda hafifçe zıplıyordu. Açıkça takip edilmiyor olsak da, bizi izleyen biri olduğundan hiç şüphem yoktu. "Burası nasıl bir yer? Mutlu musun? Sevgilin var mı? Ne yiyorsun? Telefonunu özlüyor musun?"

Sadece Meera ile yaşarken rahat bir sessizliğe o kadar alışmıştım ki, beynimin kelime bombardımanını algılaması biraz zaman aldı.

"Kesinlikle sonuncusuna değil," diye güldüm. İnsanlar alemindeyken bile telefonumu hiç sevmemiştim ve buraya taşınmadan önce olabildiğince şebekeden uzak yaşıyordum, bu yüzden uyum sağlamak benim için çok zor olmamıştı. "Ben mutluyum. Birileriyle çıkıyorum, hâlâ kendimi bulmaya çalışıyorum. Çok sayıda yemek seçeneği var, ancak bunlar çoğunlukla et bazlı. Meera bir sebze bahçesi üzerinde çalışıyor. Gerçekten iyi gidiyor."

Meera bana küçük, minnettar bir gülümseme attı, ancak yeni gelenlerle birlikte hafifçe içine kapandığını görebiliyordum. Ayrılması sosyal olarak kabul edilebilir olduğu anda bahçede kaybolacağından hiç şüphem yoktu ve bu onu saatlerce göreceğim son şey olacaktı.

"Vay canına," diye fısıldadı Cora, ana patikadan sapıp ön kapılara giden daha küçük patıkaya doğru ilerlerken Elverston Evi'ne bakıyordu. "Burada mı kalıyoruz?"

"*Burada* mı kalıyoruz?" diye tekrarladı kardeşi, çok daha az hevesli bir şekilde. "Avcıların burada özel ve değerli olduklarını sanıyordum. Burası bir harabe."

"Hadi ama Lochan," diye güldü Sebastian, gerçi bu gülüş pek de gerçekçi olmayan, golf sahasında satış yapan bir tarzdaydı. "İçerisi daha güzel olabilir."

"Değil," diye cevap verdim neşeyle. "Ama saraya yürüme mesafesinde özel bir konut - gölge yürüyüşü değil, normal yürüyüş, yani buraya yardım almadan gelebiliriz. Gölgeler âleminde bu pek alışıldık bir şey değil. Coğrafi olarak, mesafe bir sorun olmadığı için her şey genellikle oldukça dağınıktır."

Gölgeler için engel. Hiçbir Gölge'nin Elverston Evi'nin arazisine girmesine izin verilmiyor, bu yüzden bu alan bir tür güvenli sığınak - sadece bizim için." Omuz silktim. "Biraz sevgiye ihtiyacı var ama daha konforlu hale getirmek için çalışıyoruz."

Bu konuda niyetlendiğimden daha savunmacı davranmıştım, ama sanırım büyük, harap binayla ilgili bir şey bana hitap ediyordu.

Sadece biraz sevgiye
ihtiyacı vardı. 10'da 10'u
bunu anlayabilir.

"Verity'nin burada yaşadığını sanmıyorum?" Sebastian umutla sordu.

"Hayır," dedim açıkça. "Prens Damen şaka yapmıyordu - Verity'nin eşinin onun adını söylediğini bile duymasına izin verme, yoksa seni gölgeye çevirir. İnsanlar âleminde Verity'yi gördüğünü sandığın her neyse, görmedin. Gerçek o değil. Onun burada bir hayatı var, burada mutlu ve buraya dönmek için yapması gerekeni yaptı. Anlıyor musun?"

Yüksek sesle yutkundü. "Anlıyorum."

Meera hafifçe öksürdü, muhtemelen açık sözlülüğüm karşısında biraz şok olmuştu, ben de ciddi olduğumu anlaması için Sebastian'a bir süre daha yan gözle baktım. Eğer nazik olsaydım, çiftleşme bağının ne kadar kalıcı ve kırılmaz olduğunu bilmediğini kabul ederdim. Verity'yle hiçbir şansı olmadığını tam olarak anlamadığını, eğer umduğu buysa bile. Ama kendimi nazik hissetmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bütün gün garip bir şekilde kötü bir ruh hali içindeydim, orgazm olsam bile ve bundan kurtulamıyor gibiydim. Muhtemelen PMS.

"Biz de öyle tahmin etmiştik," dedi Lochan sakın bir sesle. "Verity'nin bizi yanlış yönlendirmiş olabileceğini," diye açıkladı.

"Cora gülerек kardeşini yolumdan çekti, böylece benden hemen sonra içeri girebildi. Yüksek, kemerli tavanlara ve taş zemine buraya ilk geldiğimde hissettiğim huşu ile baktı. Sanki büyülü ve potansiyel dolu bir şey görüyormuş gibiydi ve bu benim de içimde o duyguyu uyandırdı. Belirsizliğin, kalp kırıklığının ve hayal kırıklığının ağırlığı üzerimdeydi ve kararlarımı tekrar gözden geçirmeme neden oluyordu. Ama gölge diyarına taşınmak *iyi* bir karardı. Ve son zamanlarda hissettiğim acı, hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi. Garip bir şekilde, bir başkası hakkında yokluğunun beni incitebileceği kadar güçlü hissedecek kadar uzun süre kendi kafamdan *çıkabileceğimi* bilmek biraz güven vericiydi.

"Üst kattaki odalardan ikisi -Astrid'in ve Verity'nin eski odaları-boşaltıldı ve yeni sakinler için hazır," dedim, çoğunlukla sesli düşünüyordum. "Biz

bir tane daha açmak zorundayım."

"Ben temizlik malzemelerini getireyim," diye gönüllü oldu Meera, ben üçlüyü yukarı çıkarırken merdivenlerin dibine doğru yöneldim, onlara belli belirsiz bir tur attım, gerçi söyleyecek pek bir şey yoktu. Yapmamız gereken bakımı en aza indirmek için odaların çoğu hâlâ kapalıydı.

Cora Astrid'in eski odasını aldı ve Lochan da Verity'nin odasına gitti. Beşimiz de Sebastian'ın kullanımı için yatakları hazırlamaya ve tozla kaplı yatak odasını temizlemeye çalışırken öğleden sonra hızla geçti. Bavullar bir noktada sınır çizgisine bırakıldı ve eğer bavullarından bir şey eksikse, hiçbiri bavullarını açarken bundan bahsetmedi. Silah taşıyor olsalardı, Muhafızlardan birinin kendi güvenliğimiz için Meera ve bana haber vereceğini ummak hoşuma gidiyordu, bu yüzden durumun böyle olmadığını varsaydım.

"Ben elimi yüzümü yıkayacağım," dedim yeni yapılmış yatağın üzerindeki yorganı düzelterek. "Akşam yemeği sarayın yemek salonunda birkaç saat sonra, ama alt kattaki banyo odası ortak bir alan, bu yüzden birbirimize karşı... nazik olmamız gerekecek."

Belki de sadece özel banyo için bile olsa Ophelia'nın saraya taşınma fikrini kabul etmeliydim. Ama sarayda yaşamak mikroskop altında yaşamak gibi olurdu. Çıldıрма krizlerimi huzur içinde geçirmek için Elverston Evi'nin inzivasına ihtiyacım var.

Odama dönüp bu gece için bir elbise seçmeden önce hızlıca yıkandım, daha önce Evrin'i görmemiş olsaydım belki de seçmeyeceğim koyu kırmızı bir elbise seçtim, etrafta haksız yere çekici görünüyordu.

Pislik herif.

Elbiseyi kendim dikmiştim, bedenime göre mükemmel bir şekilde uyarlanmıştı, ama onu yerine oturtmak için çekiştirirken, yan fermuarıyla uğraşırken hiç de iyi oturmuyordu. Stresli bir şekilde yemek mi yiyordum? Muhtemelen. Yine de, beklediğim gibi ortasına sıkışmamıştı. Sorun yaşadığım şey *üst* kısmıydı.

Ölçülerimi biliyordum. Onları yıllardır biliyordum ve hangi bölgelerimin inç kazanmaya ve kaybetmeye eğilimli olduğunu biliyordum. Göğsüm, tarihsel olarak, o yerlerden biri değildi. Yine de bu elbise göğüslerimi daraltıyordu, buna hiç şüphe yoktu.

Otuz yaşında yeni bir büyüme atağı mı geçiriyordum? Bu inanılmaz derecede mantıksız olurdu, çünkü sonunda bana gerçekten uyan bir sütyen koleksiyonum vardı ve gölge aleminde iç çamaşırı mağazası yoktu.

Merdivenlerden aşağı indiğimde -çok daha az vücuda oturan mavi bir elbiseyle- herkes toplanmış ve hazırды. Sebastian ve Lochan gündelik iş kıyafetleri içinde belli belirsiz rahatsız görünüyorlardı, Cora ise daracık siyah bir elbise ve askılı altın topuklu ayakkabılarla süslenmişti ama herkesin dikkatini çekecek olan kesinlikle kan kırmızısı rujuydu.

Lochan'ın da aynı şeyi fark edip etmediğini merak ettim, çünkü kaşlarını çatmıştı. "Yirmi beş yaşında gibi giyinmekte ısrar ettiğine göre Cora'nın sadece on sekiz yaşında olduğunu akşam yemeğinde bir şekilde duyurabilir miyiz?"

"Kadın düşmanlığı sana yakışmıyor," dedi Cora tatlı bir gülümsemeyle. "Nasıl istersem öyle giyinebilirim."

"Çok hoş görünüyorsun," dedim ona, genç *olmasına* rağmen ve hiçbir Shades'in ona karşı saldırgan davranmadığından kesinlikle emin olacaktım. "Burada kontrol sende, tamam mı? Her zaman. Destek, tutacak bir el ya da bir çıkış stratejisi istersen yardım etmek için buradayız," diye ekledim, Meera ve kendim arasında bir işaret yaparak. "Anlaştık mı?"

Cora ciyakladı ve kollarını omuzlarıma atarak bana hızlıca sarıldı. "Anlaştık. Sen en iyisisin."

Meera gizlice bir adım geri çekildi ve Cora'nın onun vücut dilini gerçek zamanlı olarak okuduğunu ve ona sadece bir gülümseme sunduğunu görmekten memnun oldum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yemek salonu her zamankinden daha da kalabalıktı. Taze Avcıların haberi yayılmış olmalıydı ve odanın ön tarafındaki her zamanki yerimiz boş olsa da, normalden çok daha sıkışık görünüyordu - özellikle de şimdi üç kişi daha olduğumuzu düşünürsek.

Yemek salonundaki ilk yemeğimi tekrar yaşıyormuşum gibi hissettim, Gölgeler bir anlığına da olsa görebilmek için boyunlarını büküyorlardı. Kimsenin bana bakmadığını biliyordum ama bana yönelen genel ilgi yine de yüzümün ısınmasına neden oldu.

"Vay canına," diye nefes aldı Sebastian. "Bu inanılmaz."

Sürekli etrafına bakıyor, odayı tarıyordu ve kalabalığın içinde Verity'yi görmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim. Yine de onu bulamazdı. Şu anda malikanesinde, kabarık pembe battaniyelerle dolu bir yuvada, en iyi hayatını yaşıyor olmalıydı.

"Evet," diye onayladı Lochan, tepkisi çok daha sessizdi. "Beklediğimden çok daha büyük ve düzenli."

Yüzbaşının Lochan'ın peşine Muhafızlardan birini takmış olmasını umarak ona dikkatle baktım. Benzer yüksek rütbeli ailelerden geliyorduk ve

Benden on yaş büyük olduğu için onunla hiç doğrudan iletişim kurmamış olsam da aynı çevrelerdeydik. En azından Sebastian'da Verity faktörü onun lehine işliyordu. *Belki de* yanlış yönlendirilmiş de olsa iyi niyetliydi.

Ancak Lochan'ın Avcılar Konseyi'nin yozlaşmış sistemine katılarak kazanacağı her şey vardı ve onu terk ederek kazanacağı hiçbir şey yoktu.

Iris'i gizli tutma kararının alınmış olmasına sevinmiştim. Annesi çok güçlüydü ve Lochan'ın buraya geliş amacının Moriah Nash'i ikna etmek olduğunu öğrensem hiç şaşırmazdım.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, içeri girer girmez Evrin'i bulmak için yemek salonunu otomatik olarak taramamıştım ama birdenbire karşımdaydı.

Meera masaya oturmak için sabırsızlanan diğerlerine yol gösteriyordu ve benim terbiyem onu görmezden gelmeme izin vermiyordu.

Tamam, belki de beni yerimde tutan görgü kurallarından biraz daha fazlasıydı. "Yemekhanede yemek yemeyi bu kadar sevdiğini fark etmemiştim."

"Ben de öyle. Son zamanlarda kendimle ilgili pek çok yeni şey öğreniyorum." Olabildiğince sakın bir şekilde duvara yaslandı. Herkes bizden uzak duruyordu ve ben sürekli itilip kakılmadan etrafta dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. "Yeni ev arkadaşların hakkında ne hissediyorsun?"

"Tamam."

Alnıma "iyi değil" dövmesi de yaptırabilirdim çünkü bu ses tonu kimseyi ikna etmiyordu.

Evrin sırtıttı, sanki huysuzluğum onu eğlendiriyormuş gibi. "Sesin iyi gelmiyor."

"Sesimin nasıl çıktığı hakkında ne biliyorsun ki?"

Keşke söylediğim anda o sözleri geri alabilseydim. Evrin'in gülümsemesi genişlerken dişlerinde fazladan bir parıltı vardı, gölgeleri kendi iradeleriyle bana doğru kıvrılıyor gibiydi.

Evrin, en azından *bazı* zamanlarda sesimin nasıl çıktığı hakkında bir şeyler biliyordu ama kibarca bana bunu söylemedi. En azından kelimelerle. Yine de yüz ifadesi etkileyiciydi.

"Güzel sohbetti. Ben acıktım," dedim ve saçlarımı omzumun üzerinden savurarak onun yanından geçip yarı adımlarla her zamanki masama doğru yürüdüm. Evrin adımlarıma pek uymadı ama beni takip etti.

Ve sinir bozucu bir şekilde, bundan hoşlanıyordum. İnsanlar âleminde, 1.75 boyumla, bir kadın için ortalama bir boydaydım. *Burada*, en küçük Gölgeleler bile beni cüce gibi görüyordu ve tıklım tıklım dolu yemek salonunda dolaşmak her zaman stresli bir deneyim oluyordu.

Belki de Evrin nazik dev mizacının gösterdiğinden daha sert bir dövüşçüydü, çünkü o ortaya çıktığında kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı. Aynı anda hem şaşırtıcı, hem korkutucu, hem de *güzeldi*. Bir masaya çarpacağım korkusu tamamen yok olmuştu ama herkesin ona bu şekilde karşılık vermesi biraz tuhaftı. Sanki herkes için apaçık ortada olan ama benim tamamen gözden kaçırdığım parlak, ısıltılı kırmızı bir bayrak vardı.

Paranoyakça davranıyordum, değil mi? Doğru. Düşüncelerim böyle konuşuyordu. Evrin'i tanıdığımı düşünmek hoşuma gidiyordu... Tamam, o kadar da iyi değil. Aslında özel hayatı hakkında çok az şey söylemişti. Ama iyi bir karakter yargıcıydım, değil mi? Ve Damen ondan hoşlanıyordu, bu da bir güven oyuydu. Tabii eskiden parti arkadaşı oldukları ve birbirlerini böyle tanıdıkları gerçeğini saymazsak.

Kahretsin, bu adamı hiç tanı mıyordum.

"Masanız bu gece biraz daha kalabalık," diye gözlemledi

Evrin. "Bunu fark etmeniz çok zekice."

Evrin bana yüksek sesle gelse de sessizce güldü. Kafamın içinde yankılandı ve kemiklerimi sararak beni sahte bir güvenlik hissiyle sardı. Beni bu şekilde hissettirecek gücü ona bu kadar kolay vermiş olmam ne kadar sinir bozucuydu ve yine de bunu geri almak büyük bir mücadeleydi.

Yeni Avcı grubunun arkasında durana kadar benim için gerçekten yer olmadığını fark etmedim. Belki yüksek sesle konuşup benim için sıkışmalarını istesem yer olabilirdi ama bunu yapma düşüncesi bile boğazımın panikle düğümlenmesine neden oldu. Ya hayır derlerse? Ya istediğimden rahatsız olurlarsa? Oturacak başka bir yer bulabilirdim. Başkasını dışarıda bırakmaya değmezdi-

"Bir kişilik daha yer var mı?" Evrin, Sebastian'la konuşmak için etrafımda eğilerek yumuşak bir sesle sordu. Sebastian'ın irkilme şekline bakılırsa, bir tür nahoş korku tepkisi kokusuyla patladığından neredeyse emindim ama Evrin belli etmedi. Geride durup hareket etmelerini bekledikten sonra omurgamın alt kısmına hafifçe dokunarak beni ilerlemeye teşvik etti.

Kulağıma konuşmak için eğildiğinde kollarımda tüyler diken diken oldu. "Nasıl oluyor da herkes adına konuşmakta bu kadar iyisin?"

Afiyet olsun, Tallulah."

Ve sonra sanki hiç orada olmamış gibi gitti. Titrek bacaklarımın üzerine oturdum, Meera'nın masanın diğer tarafından gelen araştırmacı bakışını görmezden geldim, zihinsel olarak "Evrin'i aşma" ölçeğimi sıfıra geri getirdim.

Bölüm 15

TKaptan, bugün daha fazla Muhafız üyesini aralarda görevlendirmek için açıkça çaba sarf etmiş ve huzurlu mabedimi gürültüyle doldurmuştu, Burada olmak istemeyen iğrenç pislikler. Bu muhtemelen sadece geçici bir önlemdi - dün hayata dönen portal sessizce mırıldanmaya devam ediyordu ve bazı ek izleme gerektiriyordu.

Yine de uzun sürmezdi. Diğerleri uzun süre karanlıkta kalmaktan çok rahatsız olacak ve sonunda başka bir yerde olmak için bir bahane bulacaklardı.

Galen geçidin önünde volta atarken, "Bu aşırı görünüyor," diye mırıldandı. Bugün kilometrelerce yürümüş, diğerlerini de kontrol etmiş ve hepsini beklediğim gibi sessiz bulmuştum - daha fazlası canlansaydı bunu hissederdim.

Bunun hâlâ devam ediyor olması kötü bir anlama gelmek zorunda değildi. Müzakere eden tarafın, insan diyarına dönmelerine yardımcı olması için Gölgeler'e bağımlı olmayan bir çıkış stratejisine sahip olması mantıklıydı. Başka bir şey olmasa bile, çeşitli yönetim organları arasında mesaj iletiyor olmaları gerekiyordu.

Yine de bunların hiçbiri bana özellikle iyi niyetli gelmedi.

"Bütün gün bunu nasıl yapıyorsun?" Galen mırıldandı, ben ona biraz fazla yakın durup her şeyi düşünürken beni dikkatle izliyordu. Varlığımın onu rahatsız ettiği açıktı ama benim alanım olarak kabul edilen yerdeyken bunu pek dile getirmiyordu.

"Alistırma."

"Başka avcıların geleceğini düşünüyor musunuz?"

Neden benimle konuştuğunu anlamaya çalışarak Galen'a değerlendirici bir bakış attım. Genelde kimse rahatsız olmazdı. Belki de burada bu kadar uzun süre kalmanın verdiği sıkıntıyla aklını kaçırmıştı.

"Hayır, hiç sanmıyorum."

"Ben de," diye aceleyle kabul etti, sanki konuşmayı bitireceğimden endişelenmiş gibiydi. Gerçekten sıkılmış *olmalı*. "Bunların aslında barış görüşmeleri olduğunu sanmıyorum. Bence buraya sadece eski Avcıları gitmeye ikna etmek için geldiler, böylece açıktan öleceğiz."

Kıpırdamadan durdum, bu konuyu hiç düşünmemiştim. Belki de evlerini burada kurmuş olan eski Avcıların buradan ayrılma fikri gerçek bir olasılık olamayacak kadar uzak görüldüğü içindir.

Tallulah gitmezdi. Değil mi?

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"İçlerinden biri Verity'ye aşıkta, değil mi? Belki de onu ikna edebileceğini düşünmüşlerdir. Genç kadının yemekte Austin hakkında konuştuğunu ve onu şarkı söylerken izlediğini falan duydum, belki de onun için buradadır? Muhtemelen, kraliçeyi ya da Astrid'i geri almaya çalışmakla uğraşmazlardı bile - o cephede yenilgiyi kabul etmiş olabilirler. O zaman belki de diğer adam Tallulah'ı ya da Meera'yı ya da her ikisini de tanıyordur? Ya da birinin diğerini takip edeceğini düşünüyorlar." Sesini alçalttı. "Ve Iris'i bilip bilmediklerini de bilmiyoruz. *Hiçbirimiz* ondan bahsetmedik ama onlar da bahsetmedi. Belki de biliyorlardır, biliyor musun?"

"Iris'i buraya yönlendiren bir Avcı'ydı," diye mırıldandım dalgınca, en azından bu konuda biraz bilgi sahibi olmuştum. "Ama o Avcı'nın bundan başka birine bahsedip bahsetmediği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Biliyor olma ihtimalleri çok yüksek ve burada olmalarının sebebi de onun için."

Vardiyamın bitmesini dileyerek rahatsız bir şekilde ağırlığımı kaydırdım. Tallulah'yı yeni avcılarla etkileşim halinde gördüğümde onlara pek aşına görünmüyordu ama bu onlarla daha önce hiç tanışmadığı anlamına gelmiyordu. Hay sikeyim. Ya o sinsi küçük Lochan ona aşık olsaydı, tıpkı

Sebastian Verity ile birlikte miydi? Beni ilk kızdırdığında onu öldürmeliydim.

"Gideceklerini sanmıyorum," dedi Galen kazanılmamış bir güvenle, çünkü muhtemelen etkileşimde bulunduğu tek eski Avcı Astrid'di, o da artık Muhafızlar'ın bir parçasıydı. Duyduğuma göre geri *dönemezmiş*. Avcılar Konseyi'nin en büyük düşmanıydı. "Burada mutlular, değil mi? Neden geri dönsünler ki? İnsan diyarı korkunç görünüyor. Çok *gürültülü*."

"Nereye gittiğinize bağlı, sanırım," diye belirttim. Büyük şehirlerde beslenmek daha kolaydı, bu yüzden Shades genellikle geçerken oraya gitmeyi tercih ediyordu, ama bu insanların orada yaşamak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Tallulah'la konuşmak için yanıp tutuşuyordum.

Bir gün ayrılabilceği fikri hiç aklıma gelmemişti. Sarayın demirbaşı gibi görünüyordu, herkes tarafından çok sevilirdi, kraliçe de dahil olmak üzere diğer eski Avcılar ona çok güveniyordu. Ama eğer Avcılar Konseyi onu buraya geldiği için tamamen affetmeye istekliyse, sonuçlarına katlanmadan evine dönmesine izin verilirse...

Vardiyamdan sonra aradan çıktığımda, kendimi neredeyse panik halinde bulmuştum. İlk olarak ne yapmak istediğimden bile emin değildim, ancak mantiken doğruca Kaptan Soren'e gitmem ve ona bir güncelleme sunmam gerektiğini biliyordum - yani güncelleme olmadığını. Ama o anda mantığım aklıma hükmetmiyordu.

"Evrin!"

Tallulah'ın sesiyle anında durdum, hissettiğim rahatlama uzun ve yorucu bir günün ardından bana hemen enerji verdi.

"Merhaba," dedim, onunla konuşuyor olmaktan utanç verici bir şekilde nefes nefese kalmıştım. "N a s ı l s ı n ? Günün nasıl geçti?"

"İyiymi." Ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve soluk pembe paltosunu biraz daha sıkı sardı. Bugün dağlardan esen Herst rüzgârları, genellikle ılıman olan saray arazisine bir serinlik gönderiyordu. "Neden burada olduğumu gerçekten bilmiyorum."

Tallulah gergin bir şekilde güldü ve bu kalbimi biraz kırdı. İlk tanıştığımızda da böyle gülmüştü ama zamanla benimle daha rahat olmaya başlamıştı ve gülüşü daha gırtlaktan ve daha gerçekçi bir şeye dönüşmüştü.

En azından herkese karşı kullandığı o parlak, kendinden emin kahkahayı kullanmamıştı ama bu da pek bir gelişme sayılmazdı.

Sanki hiç var olmamış gibiydik.

"Üşümüştün. Gel, rüzgârdan korunalım." Onu, taş dış duvarın yanındaki pürüzsüz taş sütunların onu biraz koruyacağı saraya doğru yönlendirdim. "Bugün Herst rüzgârı dinene kadar içeride kalmalısın. Her yıl esiyor."

Galen'in teorisinden bahsetmek, Tallulah'ın Lochan'ı tanıyıp tanımadığını ve eğer önerirse gitmeye niyetli olup olmadığını öğrenmek niyetindeydim ama onun aşırı parlak gözleri ve kızarmış pembe yanakları dikkatimi dağıttı. Burnunun ucu bile kırmızının sevimli bir tonuna dönüşmüştü.

Tallulah huzursuzca kıpırdandı. Çok uzun zamandır bakıyordum.

"Oh! İşte bu yüzden seni bulmaya geldim." Bir başka gergin gülüş. "Ben sadece dün için teşekkür etmek istedim."

"Tamam." Onun minnettarlığını gerektirecek tek bir şey bile yaptığımı düşünemiyordum. Tabii Lochan'ı ona götürdüğüm için minnettar değilse, ki bu durumda bilmek istemiyordum.

"Diğerlerinden masada bana yer açmalarını istediğinde," diye açıkladı.

Ah. "İstediğin şeyi istemekte zorlanıyor olabileceğini düşündüm."

Tallulah, "Bu benim tekrar eden bir sorunum gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Günün nasıl geçti? Arada heyecan verici bir şey oldu mu?"

"Yeni gelen yok, eğer kastettiğiniz buysa. Kaptan bana çok sayıda iş arkadaşı atadı. Sanırım bu heyecan verici."

Gülümsemesi bu sefer biraz daha içten görünüyordu. Biraz daha az kırılıyordu. "Bu konuda heyecanlı görünüyorsun."

"Hiçbiri orada olmak istemiyor. Çok rahatlatıcı bir çalışma ortamı yaratmıyor. Gününüzü nasıl geçirdiniz?"

"Dikiş. Cora'nın odasındaki neredeyse her şeyin değiştirilmesi gerekiyor. Bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm."

"Bu çok pratik görünüyor, özellikle de orada sizden daha fazla kişi yaşadığı için. Bir tür anlaşma yapılabilirse belki daha fazlası da gelebilir. Bugün herhangi bir görüşme oldu mu?"

Tallulah'nın düşünceli ifadesi neredeyse gülümsemesi kadar keyifliydi. "Ben onlara tartışma demezdim. Görünüşe göre Gölgeler Konseyi'ne tanıtımlar yapılmış."

Roan'ın bu konuşmaların bir parçası olup olmadığını merak ettim, ya da belki de konumu henüz buna dahil olacak kadar güvenli değildi.

Tallulah tekrar titredi ve ben de sütunun yanından dışarı çıktım. "Hadi, donmadan önce seni içeri götürmeliyiz. Sen de mi

yoksa size Elverston House'a kadar eşlik edeyim mi?"

Yıllar sonra ilk kez kendi evimin olmasını diledim. Bu geçmişte beni özellikle rahatsız eden bir şey değildi -kışlalar temiz, rahat ve kullanışlıydı- ama kendi dairem olsaydı... Tallulah'ı oraya geri davet eder miydim? Evet der miydi?

Muhtemelen hayır.

Tallulah dişleri hafifçe gıcırdarken, "Aslında hiçbir yere gitmiyordum," diyerek kendini savuşturdu.

İhtiyacım olan tek açılış buydu. "Gel bakalım. Sarayda ısınabileceğin bir yer biliyorum."

Biriyle karşılaşacağımızı düşünseydim riske girmezdim ama Damen'la sarayda geçirdiğimiz zamanlardan hatırladığım kadarıyla, akşam yemeği telaşı başlamadan önce öğleden sonraları hep bir durgunluk olurdu. Tallulah beni sessiz koridorlarda ve döner merdivenlerde memnuniyet verici bir güvenle takip etti. En azından bu kaybolmamıştı. En alt katta mutfaklar vardı ama Tallulah'ı onların arkasındaki, mutfağın diğer tarafındaki devasa ateşi barındıran ortak bir duvarla ısıtılan geniş bir odaya yönlendirdim.

"Oh," diye nefes aldı Tallulah, sıcak tuğlalara doğru sürüklenirken, yıllar boyunca bu alanda birikmiş uyumsuz sandalyelerden birine oturmak için odayı geçmeden önce ceketinin düğmelerini çözmüştü bile. "Bu harika bir şey. Böyle bir yerin varlığından haberim yoktu."

Kapının yanındaki duvara yaslandım, biri ısınmak için buraya gelirse sızıışmaya ve Tallulah'ın itibarını korumaya hazırdım.

"Damen ve ben bazen içkili bir gecenin ardından mutfığa baskın yapardık. Bu uzun yıllar önceydi. Şimdiki aşçı göreve başlamadan önceydi."

Birkaç kek çalmak için Calix'in gazabını göze alabileceğimden emin değildim. Yaşlı Jethro hiç fark etmemişti.

"Nasıl oldu da ayrı düştünüz?" Tallulah ağzında yumuşak bir gülümsemeye sordu.

"Yaşlandık. Ayrı düştük. Gerçek bir nedeni yok."

Özel olarak, varlığımın Damen'in diğer arkadaşlarını rahatsız ettiğinden ve onu benden uzak durmaya teşvik ettiklerinden şüpheleniyordum. Bu biraz talihsiz bir durumdu, birkaç ay boyunca arkadaşlığın neredeyse normal bir versiyonunu deneyimlemiştim ama aynı zamanda şaşırtıcı da değildi.

"Bu akşam bir randevun olduğunu duydum," dedim gelişigüzel. En azından bunun için Damen'a teşekkür edebilirdim. Bana neden söylediğinden bile emin değildim.

Tallulah'ın son değersiz talibinin yolunu kesmiştim ve Vicus'un da aynı muameleyi hak ettiğini düşündüm.

Öyle de yaptı.

Tallulah bana bir kaşını kaldırdı. "Şimdi mi? Vicus'un başına gizemli bir şekilde hiçbir şey gelmeyecek, değil mi?"

"Vicus'un mülkünde meydana gelen acil bir su baskını sorunuyla ilgilenmek üzere aile mülküne geri çağrılmasının gizemli olduğunu sanmıyorum."

Tallulah öfkeyle sıçradı ve ben de tamamen uygunsuz tepkimin görünmediğinden emin olmak için gizlendiğim gölgeleri kalınlaştırdım. "Evini bir şekilde su basmadın, değil mi?"

Güldüm. "Hayır, tabii ki hayır. Çukura atılma riskini göze alamam."

Gerçekten de Tallulah'ı oradan izleyemezdim.

Ayrıca, buna ihtiyacım da yoktu. Vicus'un arazisi ıslah edilmiş sulak araziler üzerine inşa edilmişti ve her zaman su basardı. Ergenliğinden beri Vicus'un babasıyla pek de dostane olmayan bir rekabet içinde olan babam için bu durum bir tür eğlence kaynağı olmuştu.

Çoğu zaman o pisliklerle aynı sosyal sınıftan olduğumu tamamen unutuyordum ama zaman zaman işime yarıyordu. Şahsen, bir sel *beni* Tallulah'dan uzak tutamazdı, ama Vicus her zaman daha kararsız bir mizaca sahipti.

"Kraliçenin bu akşamki talip değişikliğinden sizi haberdar edeceğini düşünmüştüm," diye ekledim, bu haberi ona veren ben olduğum için biraz suçluluk duyarak.

"Onu bugün görmedim," diye itiraf etti Tallulah. "Sen misin?"

Sesinde umutlu bir ton olduğunu hayal edebilir miyim? Muhtemelen çok fazla anlam çıkarıyordum.

"Hayır," dedim yavaşça. "Bu Aither. O da senin listendeydi."

Tallulah biraz savunmacı bir tavırla, "Bu *benim* listem değil," diye karşılık verdi. "Listeyi görmedim bile."

"Doğru. Onu tanısaydınız Aither'i bu işe bulaştırmazdınız sanırım."

Kraliçenin -ve bu randevuları ayarlayan her kimse- aslında Tallulah'ı çok iyi tanımadığından şüphelenmeye başlamıştım. Düşüncelerini toplamak için küçük, karanlık bir alan bulmak için sosyal etkinliklerden gizlice kaçan Tallulah'ı tanımıyorlardı. Diyardaki en iyi Gölgeler tarafından kendisine kur yapılan ama ben yeterince sıkı sarılmadığım için sahip olduklarımızın elimden kayıp gitmesine izin verene kadar sadece kendisini güvende hissettiren kişiyi arayan Tallulah'ı. Bu ve benimle birlikte olmak onun hayatını mahvedecekti.

Ne olursa olsun, eğer birileri Tallulah için müstakbel eşler seçecekse, onun bu yönlerini bilmeleri bana çok önemli görünüyordu. Ama onlara söylemezse bilemezlerdi.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece bir tahmin. Güvenliğiniz ya da başka bir şey için endişelenmiyorum.

-O çok onurlu biri. Sadece... sana benzemiyor." Tallulah sesli bir şekilde yutkundu ve bakışlarını yere indirdi.

"Uzmanlar komitenize müstakbel bir eşte ne aramalarını tavsiye ettiniz?" Sessizce bir kez daha dikkatini çekmeye çalışarak sordum. Bana bakan o güzel gözleri görmeye ihtiyacım vardı.

"Uzmanlar Komitesi mi?" diye tekrarladı, hafifçe kekeleyerek. "Hayal ettiğiniz kadar resmi bir şey değil. Ben sadece... Kral ve Kraliçe'ye yardım ediyorum. Gölge Konseyi'nden ve yeterince ilgi görmediklerini düşünen diyardaki diğer süslü Gölge'lerden gördükleri baskının bir kısmını üzerlerinden alıyorum. Ya da *deniyorum* ama randevularım gizemli bir şekilde ortadan kayboluyor."

"Başkalarının isteklerini kendi isteklerinizin önüne koymaktan hoşlandığınızı biliyorum, ama eminim kendi yararınız için de onları biraz merak ediyorsunuzdur? Sizin için uygun olacaklarını mı umuyorsunuz?"

"Aşk bulmak istiyorum. Bu çok mu çirkin? Mükemmel olmadığını biliyorum ama buna layık olduğumu düşünüyorum. Ve verecek çok sevgim var."

Ses tonumu yumuşattım, onunkiindeki savunmacılık göğsümü ağrıyordu. "Sen aşka fazlasıyla layıksın, Tallulah. İnanılmazsın ve sevgini kime bahşetmeyi seçersen seç, diyardaki en şanslı Gölge olacağından hiç şüphem yok. Ve işte bu yüzden araya girmeye devam edeceğim - Tavaris gibi tamamen uygunsuz Gölge'lerin masanın karşısında oturup, sanki ısırtıklarını oraya koymaya uzaktan bile layıkmiş gibi boynuna salyalarını akıtmadığından emin olmak için."

Tallulah'ın yüzü dikkatle boş bırakılmıştı ama kokusu öyle değildi. Anında tatlandı ve sıcak havayı ihtiyacının kokusuyla doldurdu.

Kalın bir şekilde yutkundum ve kendimi odadan tamamen çıkmadan gidebildiğim kadar duvara yasladım. Belki de gitmek daha akıllıca olurdu ama doğru şeyi yapmaya ve hayatına devam etmesine izin vermeye çalışsam bile bunu yapamayacak kadar ona takıntılıydım.

Tallulah nefes nefese, "Böyle şeyler söyleme," diye fısıldadı. "Yapamam... Sen böyle şeyler söylediğinde nasıl hissettiğimi saklayamam."

"Yapmak zorundaymışsın gibi hissettiğin için üzgünüm," diye mırıldandım. *Arzu, diye* hatırlattım kendime. *Bu sadece arzu.* Daha fazlasını söylemek istedim, kafasının içine girip ne düşündüğünü ve orada bana karşı bir sevgi olup olmadığını ya da potansiyelini bile boşa harcayıp ardında sadece cinsel cazibe bırakıp bırakmadığını öğrenmek için yalvarmak istedim.

Ama bunu yapamazdım. Belli ki boynuzlara diyardaki diğer herkes kadar önem vermiyordu ama eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Buradaki hayatını, sosyal konumunu, arkadaşlıklarını mahvedebilirdi. Kuşkusuz, eğer benim ısırtığımı takarsa, Tallulah da benimle aynı tiksintiyle karşılanacaktı ve bu fikir savunulamazdı.

"Buradan çıkış yolunu bulabilir misin?" diye sordum. "Yoksa seninle yürüyeyim mi...?"

Kokusu anında ekşidi. "Mutfaktan dönüş yolunu biliyorum. Yine de teşekkürler. Sanırım görüşürüz."

Bir kez başımı salladım, mümkün olan son ana kadar onu gözümün önünden ayırmamak için odadan geri çekildim, dudakları büzülmüş, aşıya doğru kıvrılmış ağzını ve parlayan mavi gözlerini ezberledim.

Tanrıçalar Tallulah'ı yoluma çıkaracak kadar zalimdiler ama beni onu tutamayacak kadar hasarlı hale getirdiler ve Kaptan Soren'i görmeye ve vardiyamı rapor etmeye giderken attığım her adımda onlara lanet ettim.

"İşte buradasın!" Damen, Soren'i bilgilendirdikten sonra barakalara dönerken yolumu keserek huffladı. "Her yerde seni arıyordum." Arkama baktım, ancak yolda başka kimseyi duymadığımdan emindim.

"Sen, Evrin."

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

"Tallulah'ın randevusu berbat gidiyor. Bu senin için harika bir fırsat, hadi gel." Sabırsız bir hışımla kolumu tuttu -fiziksel temas beni ürküttü- ve beni saraya doğru çekti, ancak ona ayak uydurduğumdan emin olunca bıraktı.

Bana dokunan elini bir şeye silmeye çalışıp çalışmayacağını görmek için gizlice izledim, ama yapmadı.

"Damen... Bu iyi bir fikir değil. Onun yoluna çıkmayı bırakmalıyım. Tallulah'ın mutlu olmasını istiyorum."

Damen omzunun üzerinden bana küçümseyen bir bakış attı. "Ve sence *Aither* ile mutlu olacak mı?"

Durdum ve onu da aynısını yapmaya zorladım. "Belli ki değil, ama bu müdahale etmem gerektiği anlamına gelmiyor. Müdahale etmeye devam edemem. Böyle yapmaya devam edersem herkes onunla ne kadar konuştuğumu, onun *benimle* ne kadar konuştuğunu fark etmeye başlayacak. Bunun Tallulah için felaket olacağını biliyorsun."

Damen sanki bu durum onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi kaşlarını çattı ki beklediğim tepki bu değildi. Her ne kadar benim durumumdan, bu diyardaki diğer herkes kadar rahatsız olmasa da, bana yapılan muamelenin onu rahatsız ettiğine dair herhangi bir görüş belirtmemişti.

"Kolay olacağını söylemiyorum ama zaman değişiyor. Sence buna değmez mi?"

Bunu söylemek onun için kolaydı ama yine de bu sözler göğsüme bir darbe indirdi. "*Elbette*, Tallulah buna değer. Bu yüzden uzak durmak zorundayım. Damen, o anlamıyor. Neden herkesin bana böyle davrandığını anlamıyor. Ne kadar kötü olduğunu fark ettiğinden bile emin değilim. Bununla yaşayabilirim ama onunla benim yüzümden değersizmiş gibi konuşan birini *öldürürdüm*."

Damen'ın gölgeleri kızgınlıkla dalgalandı ama benimle tartışmadı. Tartışamazdı da. İkimiz de doğruyu söylediğimi biliyorduk.

"En azından bunu açıklarsanız, *riskleri* açıklarsanız, Tallulah bu kararı kendisi verebilir."

O daha konuşmasını bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım. "Bana acıdığı için beni seçti, Damen. Sadece beni mutlu etmek için. Tallulah herkesin mutluluğunu kendi mutluluğunun önüne koyar."

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ama anlamak için başını salladı. Bu çözülemeyecek bir bilmece değildi. Cevap küre ışığı gibi apaçık ortadaydı.

Ona söyleyemedim.

Onu alamazdım.

"Tamam. Tamam. Bu işin peşini bırakacağım. Ama onu biraz olsun önemsiyorsan, randevusunda ona katılırsın."

"Tallulah'ın bunu takdir edeceğinden eminim," diye cevap verdim kuru bir sesle, uzaklaşmaya hazırdım. Kışladaki küçük odama dönmeye ve yarınki vardiya başlayana kadar kimseyle konuşmamaya.

"Yapardı. Şu anda sayıca az ve son derece rahatsız görünüyor."

"Bunu neden daha önce söylemedin?" Saraya doğru hışımla ilerleyerek talep ettim. *Lanet olası Damen*. Neden en önemli bilgiyi ilk o vermedi?

Saraya girdiğimizde beni geçip birinci kattaki özel misafir odalarından birine götürdü. Havayı sürekli içime çekiyor, havada Tallulah'nın mutsuzluğuna dair bir parıltı yakalamaya çalışıyor ve hiçbir şey bulamıyordum. Yine de, istediği zaman bunu saklamakta iyiydi.

"Bu," diye fısıldadı Damen, geri çekilmeden önce beni ileri iterek. "İyi şanslar."

Mahremiyet için tasarlanmış bir oda değildi, ki bunu takdir ettim. Kapının ortasında, odanın ortasındaki oturma alanını ve içindekileri mükemmel bir şekilde çerçeveleyen dekoratif bir cam panel vardı.

Birçok, *birçok* sakini var.

Aither'i *iyi bir* aday olarak sınıflandırmıştım çünkü en azından ailesiyle yakın bir ilişkisi vardı, bu da Tallulah'a burada bir destek ağı sağlayabilirdi. Bu kesinlikle benim ona asla sunamayacağım bir şeydi.

Gerçi ilk buluşmaya hepsini getirmiş olsaydı belki de biraz *fazla* yakın olurdu.

Aither ve Tallulah tam ortada, birbirlerine en yakın yerde oturuyorlardı ve beni aynı anda fark ettiler. Kaşlarını çattı ve ben neden burada olduğuma dair yarım yamalak bir bahane bulamadan Tallulah ayağa kalktı, içeri girmemi işaret ederken gözleri parlıyordu. Endişelendiğim kadarıyla, eğer beni orada istiyorsa, ihtiyacım olan tek bahane buydu.

"İyi akşamlar," dedim, sanki plan başından beri benim de onlara katılmamış gibi kapıyı açarak. Eğer Aither bu kadar çok misafir getirecekse, Tallulah'ın da birkaç misafiri olması adil görünüyordu.

Girişimi karşılayan sessizlik sağır ediciydi. Eğer yer müsait olsaydı, herkesin benim grotesk formumdan uzaklaşmak için geri çekileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Merhaba," dedi Tallulah titrek bir sesle ve kaşlarını hafifçe çatarak odaya göz gezdirdi.

Kokusu bir sıkıntı kokusu değildi ama kesinlikle bir neşe kokusu da değildi.

"Aither, n a s ı l s ı n ?" Sesimi hoş ve yumuşak tutarak sordum.

Hayatım boyunca kimsenin yoluna çıkmamam, varlığımın onları rahatsız etmemem söylendikten sonra içten içe biraz daha çelişkideydim. "Ailenizle henüz tanışmadığımı söylediğim için üzgünüm."

Boynuzlarımın olması gereken yerdeki boşluğa atılan tiksinti dolu bakışları fark etmemek imkânsızdı. Tallulah'ın kaşları, konukları teker teker süzerken giderek daha da belirginleşiyordu.

Akşam yemeğinde masasına katıldığımda da benzer bakışlar olmuştu ama Damen'in Tallulah'ın fark etmemesi için yeterli bir tampon olduğu açıktı. Şimdi gördüğü şey ise sıradan Gölgeler'in buna nasıl tepki verdiğiydi. Belki de burada olmamı sağladığı için Damen'a bir teşekkür borçluydum. Tallulah bana acımadan ona herkesin benden neden nefret ettiğini *anlatamazdım* ama ona *gösterebilirdim*.

Benimle hayatın böyle olurdu. Ne kadar korkunç olduğunu görüyor musun? Bunu sana asla yapmam.

Seni bu varoluşa maruz bırakamayacak kadar çok önemsiyorum.

Rahatsız edici derecede uzun bir aradan sonra Aither nihayet tanıştırma faslına geçti. "Evrin, bu benim annem Gratiana. Küçük kız kardeşim, Eydis. Büyükbabam, Bard. Ve kuzenim, Drustan. Bu da Evrin. Aradaki yolu koruyor."

"Ah, bu mantıklı," diye mırıldandı büyükbabası. Tallulah'nın gülümsemesi yerinde sabit kaldı ama bakışları keskin bir hal aldı. O ateşli savunmacı tarafının ortaya çıkmasını beklemeliydim - sadece kendisinden başkası için böyle yapardı.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Evrin?" Aither kibarca ama işaret ederek sordu.

"O benim için burada," diye araya girdi Tallulah ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. "En yakınlarının ve en sevdiklerinin benimle tanışmasını istediğini söylediğin gibi, ben de aynısını istedim."

Neredeyse başka bir şey söylemesini dileyecektim. Bu odada çok fazla Gölge vardı. Bu sözler duyulacaktı. Mahkeme fısıldaşmaya başlayacaktı.

"*Evrin* senin en yakının ve en sevdiğin mi?" Aither alaycı bir şekilde tekrarladı.

"Evrin beni gölge âlemindeki herkesten daha iyi tanır," dedi Tallulah kendinden emin bir şekilde, yanındaki sandalyeyi okşayarak ve bana işaret eden bir bakış atarak gözleriyle oturmamı söyledi.

Sert adımlarla yürüdüm, Tallulah hariç herkes geri çekilirken koltukların sürtündüğünün farkındaydım.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Aither rahatsız bir şekilde sordu. "Genelde sarayın demirbaşlarından biri değilsin Evrin."

Aither'la sadece Hamlin'le olan arkadaşlığı nedeniyle etkileşime girmiştik, kışlada odası benimkinin tam karşısında olan Gölge ve hatta

O zaman, "etkileşim" muhtemelen bunun için cömert bir terimdi. Çoğunlukla bana tiksintiyle baktı ve gününe devam etti.

"Nereye bakacağınızı bilerseniz orada," diye cevap verdi Tallulah havalı bir şekilde.

Niyetim Tallulah'a gerçek bir destek olmaktı ama içimde küçük bir parça, Aither'in cevabından duyduğu bariz kızgınlıktan keyif alacak kadar küçüktü.

"Evet, sanırım Evrin tüm Gölgelelerin eşit yaratılmadığını herkesten daha iyi biliyordur. Tallulah'a daha az arzu edilen seçenekleri ayıklamak için kraliyet ailesinden yardım istemesini tavsiye ettiniz mi? Bu akıllıca bir davranıştı." Aither isteksizce başını bana doğru eğdi ve ailesi de mırıldanarak onayladı.

Tallulah öfkeyle bakarken, "Bunun için kendime pay çıkaramam," dedim. Aither'in sözlerinin beni rahatsız etmediğini göstermek için koltuğuma geri yaslandım. "Ben sözünüzü kesmeden önce ne konuşuyordunuz?"

"Aslında bu. Tallulah'ın Shades'le bu şekilde tanışmasının avantajları," diye yanıtladı Aither. "Konuşması için seçilmiş bir seçkinin olması. Ben de yeni gelen Avcı için benzer bir yöntem öneriyordum. Cora, değil mi?"

"Belki de bunu düşünmeden önce Cora'nın biraz yerleşmesine izin vermeliyiz, hm?" Tallulah sesindeki soğukkanlılığı belli ederek öneride bulundu.

Ne kadar istenmeyen biri olduğum düşünülürken, Tallulah ile çaldığım hariç, bu resmi buluşma olayını hiç yapmamıştım ama genellikle bundan daha iyi gittiğini varsayıyordum. Yoksa ne anlamı vardı ki? Elbette kimse bu yavaş işkenceyle uğraşmazdı.

Mutfaklardan bir el arabası dolusu içecek geldi; Aither'in ailesinin ben yaklaşıp bile yiyeceklere dokunmayacağını bildiğim için kibarca katılmayı reddettim. Çoğunlukla arkama yaslanıp hiçbir şey söylememekle yetindim. Aither'in tüm ailesiyle birlikte geldikten sonra Tallulah'ın huzuruna çıkmaya layık olmadığını düşünsem de, bu benim kararım değildi.

Eğer istediği kişinin o olduğuna karar verirse, onu desteklerim. Muhtemelen.

"Kardeşin ve benim Gölgeleler Konseyi'nde aynı kıdemsiz pozisyon için yarıştığımızı biliyor muydun?" Aither beni tekrar konuşmaya zorlayarak sordu.

Tallulah gözlerini bana dikti ve hissettiği kızgınlığın bir kısmını bana doğru yönlendirdi. "Kardeşim, hm?"

Geriye dönüp baktığımda, keşke hayatımı onunla biraz daha paylaşıydım diyorum. Başkasından duyması hoşuma gitmedi.

"Sana karşı yarıştığını bilmiyordum."

"Ailenizin yarışmaya katılması büyük bir onur." *Boynuzsuzluğunuzu ve dolayısıyla kirlenmiş soyunuzu göz önünde bulundurursak. Kardeşleriniz arasındaki mücadeleyi düşünürsek.*

"Gerçekten."

"Söylemeliydin," dedi Tallulah, sesi gerginleşmişti. "Seni tebrik ederim."

Kahretsin. İncinmişti. Niyetim hiç de bu değildi.

"Muhtemelen yapmasa daha iyi olur," dedi Aither ona, sesi sahte bir şefkatle doluydu. "Bu hoş bir hikâye değil. Bazen anlatılmasa daha iyi olur, sence de öyle değil mi? Şimdi, bunu bir dahaki sefere yaptığımızda, evimi ziyaret etmelisin, Tallulah. Elbette saray çok güzel ama benim malikânem çok daha cazip bir konumda..."

Bu hayatımın en uzun gecesi olacaktı.

Bölüm 16

TALLULAH

G Bektan bir gösteriydi.

Aither soy ağacının yarısıyla birlikte ortaya çıktığı andan itibaren işler oldukça kötüydü, ama Evrin'in resme girmesiyle işler kesinlikle daha da karmaşık bir hal almıştı. Bunun için sadece kendimi suçlayabilirdim; kendimi içinde bulduğum vahim randevu durumundan gelip beni kurtarması için ona gözlerimle yalvarıyordum.

Ancak odaya girdiğinde, Shades'in etrafta dikkat dağıtacak başka bir şey olmadan kapalı bir alanda ona nasıl tepki verdiğini gördüğümde, ondan *korkmadıklarını* anladım.

Ondan tiksinişlerdi.

Neredeyse tüm zaman boyunca başının hemen üzerindeki boş noktaya baktıkları dikkatimden kaçmamıştı.

Şimdiye kadar mantıklı gelmeyen, güvensizliğimi tavan yaptıran şeyler şimdi yerli yerine oturuyordu. Evrin'in benden bu *kadar hoşlanmasına rağmen* bu konuda hiçbir şey yapmak istememesi gibi.

Sanki beni korumaya çalışıyormuş gibi.

Dur, diye azarladım. Sahte umut böyle başladı. Kalbim bu dansı tekrar yapmayı kaldıramadı.

Geri döndüğümde Elverston Evi tuhaf bir şekilde gürültülü görünüyordu, yeni avcı grubu misafir odalarından birinde mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Kemerli kapının önünden geçerken Sebastian bana el salladı ama ben gülümseyerek başımı salladım ve mutfakı işaret ettim. Sosyal pilim saatlerdir bana uyarı bipleri gönderiyordu ve oraya gidip diğerleriyle havadan sudan konuşma fikriyle yüzleşemiyordum.

Onlara güvenmesem de, gölge alemdeki yaşam hakkında neşeli ve olumlu olmak için onlara karşı bir sorumluluğum *olduğunu* hissettim ve bunu yaparken, onların huzurunda ağzımdan kaçırarak istemediğim birkaç karanlık düşünce vardı.

Mutfak da boş değildi ama Meera da saklanıyor gibi görünüyordu. Ocağın başında oturup ateşe bir kütük daha eklerken bana mahcup bir bakış attı.

"Ara mı vermek istedin?" Sempatik bir şekilde sordum. "Bu benim için korkunç mu?"

"Asla."

Mırıldanarak ona katılmamı işaret etti. "Nasıl geçti? Çay yapayım mı?"

"Çay harika olur."

"İyi gitmediğini varsayıyorum o zaman," dedi, ayağa kalktı ve ateşin üzerindeki kancaya asmadan önce çaydanlığa su doldurdu. "Bu kutlama çayından çok dertleşme çayı isteğine benziyordu."

Sakladığım tüm sırların ağırlığı boğucu geliyordu. Evrin'le konuşurken, ona güvenirken her şey yolundaydı. Ama o yokken, sadece ben ve bütün gün kafamda çalan yüksek sesli özeleştiriler ve yanlış kararlarımın acı tadı vardı.

"Bu gece sadece balo gecesi başlayan ve devam eden bir destanın bir sonraki bölümüydü," diye iç geçirdim, ayakkabılarımı çıkarıp şöminenin altındaki geniş çıkıntıya tırmandım, bacaklarımı göğsüme doğru kıvrıp elbisemi üzerlerine çektim.

Meera göz ucuyla bana baktı, bir yandan da çaydanlığı gevşek yapraklarla dolduruyordu. "Gizemli Gölge'nin destanı mı?"

"Tam olarak."

"Her zaman gülümseyerek döndüğün o uzun kuşluk yürüyüşleriyle ve neden durduklarıyla bir ilgisi var mı?"

"Bu ikisi birbiriyle bağlantılı olabilir."

Meera mırıldandı. "Eğer konuşmaya hazırsan, ben de dinlemeye hazırım." "Beni yargılayacak mısın?"

Bir gülümsemeyi bastırdı. "Seni yargılamam gereken bir şey yaptın mı?" Derin bir nefes verdim. "Tanrım, evet."

"Yani," dedi Meera, çaydanlığı üçüncü kez ateşin üzerine geri koyarken. "O zaman bütün randevunuz boyunca kaldı? Aither'ın bu konuda söyleyecek bir şeyi yok muydu?"

"*Tüm ailesini* yanında getirdiğini söylediğim kısmı kaçırdın mı? Şikayet edecek yeri yoktu. Geldiklerinde Ophelia kan damarlarından birini patlatacakmış gibi görünüyordu ama gitmelerini isteyerek durumu daha da zorlaştırmak istemedim ve ona sorun olmadığını söyledim."

Akşam yemeğine katılması gerektiği için Damen'ın onun evinde kalması konusunda ısrar ederek gönülsüzce ayrılmıştı.

Meera çaydanlığı yıkarken bana biraz kızgın bir bakış atarak, "Yargılamak için yerim yok çünkü ben de yüzleşmekten hoşlanmıyorum, ama izin verseydin Ophelia orada kötü adam olmaktan çok mutlu olurdu," dedi.

İtiraz etmek, bahaneler uydurmak ve kimseyi üzmemek istemediğim kisvesi altında hareketlerimi haklı çıkarmak için ağzımı açtım. Ama muhtemelen Ophelia randevuyu ayarlamak için onca çaba sarf etmişken sesini çıkarmamakla onu üzümüştüm. Ben de sırf ortalığı kızıştırmamak uğruna içinde rahat edemeyeceğim bir durumda kalarak *kendimi* üzümüştüm.

Belki... belki de kendim için biraz daha sıkı savunmaya ihtiyacım vardı. Sadece bu gece değil, her şeyde.

"Her zaman Tallulah Takımı'ndan olduğumu söyleyerek bu konuya giriş yapmak istiyorum. Evrin'le sadece birkaç kez karşılaştım ve iyi biri gibi görünse de sadakatim sana bağlı." Meera bana duymak istemeyebileceğim bazı gerçekleri söylemek üzereymiş gibi bakarak nazıkçe konuştu. "Evrin'e ondan hoşlandığını gerçekten *söyledin mi* hiç?"

"Ondan hoşlandım," diye düzelttim aceleyle. "Geçmiş zaman."

"Tamam. Elbette. Tartışmanın iyiliği için, bunun doğru olduğunu varsayalım."

Homurdandım. "Yani, o kadar çok kelimeyle değil. Ama bunu çok *göstermişim* gibi hissediyorum. O da benden hoşlandığını hiç söylemedi," diye ekledim biraz savunmacı bir tavırla. "Hoşlandığından bile emin *değilim*. Yani, hoşlanıyordu. Her neyse."

"Bu çok tuhaf," diye düşündü Meera. "Çünkü bunu biliyorum ve adamın yanında sadece bir saat geçirdim."

"Buraya duygusal destek için geldim, yardımcı geribildirim için değil," diye güldüm ve Meera'nın bana doğru uzattığı taze çay bardağını kabul ettim.

"İkisini de alacaksın." Bana neredeyse gözlerine ulaşan hayalet gibi bir gülümseme daha verdi. Meera'nın gerçekten gülümsemesi için ne gerektiğini ilk kez merak etmiyordum. "Sadece... Bilmiyorum. Belki de ikiniz de olmanız gerektiği kadar dürüst olmadınız."

"Hayır, belki de değil," diye kabul ettim, fincanımı yukarı kaldırarak buharın yüzümü ısıtmasını sağladım. "Bundan daha büyük sorunlarımız olmalı gibi görünüyor, değil mi? O insan değil. Benim mücadele ettiğim şeyin *bu olması* gerekmez mi?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "O gece avluda buna aldırıyor gibiydin. Ya da o uzun yürüyüşlerden herhangi birinde-"

"Tamam, tamam," diye güldüm. "Anlaşıldı."

"Yarı uykuluyum, ben yatmaya gidiyorum. Tüm bu yararlı geri bildirimleri düşünmen için seni yalnız bırakacağım," diye ekledi Meera, beni ateşin parlayan közlerinin yanında bırakmadan önce omzunun üzerinden bana bir öpücük verirken ağzı eğlenceyle seğiriyordu.

Düşünmek istemiyordum, çünkü düşünmek kendi hatalarımı kabul etmek anlamına geliyordu ve bunları görmezden geldiğimde kafam daha hoş bir yer oluyordu.

Ama aynı zamanda Evrin'e ondan hoşlandığımı söylememiştim. Bildiğini varsaymış, bilmeyince de kızmıştım. Çayımın yarısını viski gibi yudumlarken, Evrin'e yüklediğim tek haksız beklentinin bu olmadığını en azından kendime itiraf ettim.

Onunla tanıştığım andan itibaren çok sakinleştirici bir varlık olmuştu ve ben de buna çok güvenmiştim. Ama Evrin benim duygusal desteğim değildi Shade. Öfkeli güvensizliklerimle başa çıkmak onun sorumluluğu değildi. Benim sorumluluğumdur. Ve belki de bu güvensizliklerin çoğu, neden benimle daha fazlasını sürdürmek konusunda bu kadar çekingen davrandığını anlayabilseydim hafiflerdi.

Ve belki de bu konuşmayı yapacak cesareti gösterebilseydim bu sorunlar hafifleyebilirdi.

Bu korkutucu bir ihtimaldi ama cesur olmaya değecek biri varsa o da

Evrin'di.

Bölüm 17

I çok dengeli bir Gölge'ydi. Herkes öyle derdi. Alemin benim hakkımda bildiği tek şey sakın olduğum, boynuzsuz lanetlendiğim ve aradaki yeri korudu.

Son ikisi hâlâ geçerliydi ama bu sabah kendimi sakın olmaktan çok uzak hissediyordum. Dün gece Tallulah'ın "randevusunun" bitiminden sonra odama döndüğüm andan itibaren huzursuz ve sinirli bir *öfke* içindeydim. Çocukluğumdan beri hissetmediğim türden bir öfke... Ne kadar farklı olduğumu ve bunun beni diğer herkesin gözünde ne kadar aşağı kıldığını fark etmiştim.

Tallulah'ın bana ihtiyacı olmadığı halde bana ihtiyacı varmış gibi bakması adil değildi. Olduğum kişi olmasaydım, onun için mükemmel olacak olmam adil değildi. Dilimde nasıl bir tat bıraktığını ve vücudumda nasıl bir his uyandırdığını bilmem adil değildi ve hayatımın geri kalanında bu işkence dolu anılarla yaşamak, o yoluna devam ederken karanlıktan izlemek zorunda kalacaktım.

Biri kapımı çalıp, belli belirsiz adımı söylediğinde inledim. Şimdiye kadar kimse kapımı çalmamış ya da benimle konuşmamıştı, şimdi bunun neden değişmesi gerektiğini anlamıyordum.

Acil bir durum olması ihtimaline karşı, kendimi kalkıp kapıyı açmaya zorladım.

"Hey," dedi Cavan, hemen geriye doğru birkaç adım atarak. "Tallulah koğuştta seni soruyor."

"Tallulah *burada mı?*" Tökezleyerek koridora çıktım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. "Ona kim eşlik ediyor?"

"Hayır bir-"

Onu iterek geçtim ve uzun koridordan aşağıya, misafir kabul ettiğimiz binanın küçük taş girişine doğru koştum - kelimenin en gevşek anlamıyla, çünkü hiç kimse burada eğlenmeyi tercih etmezdi.

Tabii ki oraya vardığımda Tallulah'ın etrafı etkilemeye hevesli meraklı Muhafız üyeleriyle çevriliydi. Güçlü kalmak ve aramıza duygusal bir mesafe koymak istesem de, Tallulah'ın yalvaran gözleri benimkilerle buluştuğunda, sıkı gülümsemesinde ve saçlarını düzeltme biçiminde zaten mevcut olan bunalmışlığın ipuçlarını gördüğümde kendimi tutamadım.

"Çekilin," diye bağırdım, bu değişiklik için minnettardım, o kadar çok Gölge yolumdan çekildi ki, yakınlık yüzünden boynuzlarının yok olacağından endişe ediyorlardı. "Onu sıkıştırdığınızı görmüyor musunuz?"

Tallulah'ın gülümsemesi çok daha samimi bir şeye dönüştü, ama bunun beni etkilemesine izin veremezdim, yoksa bu takıntının yakıtı asla bitmezdi.

Şimdi ona ulaşmak için yaşadığım ilk panik sona ermişti ve muhtemelen neden burada olduğunun farkına varmıştım. Dün gece bana verdiği garip tepkiyi anlatmasına fırsat vermemiştim - izin isteyip Verner'den Tallulah'ı Elverston Evi'ne götürmesini rica etmiştim.

Sonsuza kadar erteleyemeyeceğimi bilmeliydim. Kaçınmaya çalıştığım hesaplaşma buydu.

"Merhaba," dedi Tallulah biraz mahcup bir ifadeyle, birkaç adım geri çekilmiş ama hâlâ girişi doldurmakta olan kalabalığa bakarak. "Konuşabileceğimizi umuyordum?"

"Elbette," diye sıkıca kabul ettim. Bunu neden herkesin önünde söylüyordu ki? Muhafızların diğer üyeleri yanlış bir izlenim edinecekti. "Aradaki bölgenin güvenliğini mi konuşmak istiyorsun?" Benimle konuşması için ona makul bir bahane sunmaya çalışarak beceriksizce sordum.

"Hayır, bizim hakkımızda konuşmak istiyorum."

Boş ver o zaman.

Küçük dinleyicilerimiz koro halinde mırıldanmaya başladılar ve ben Tallulah'ı dışarı çıkarıp giriş odasına doğru yürüdüm. Bu zaten yeterince büyük bir felaketti. En azından fısıltılara katkıda bulunmamak için onu karanlıkta yalnız bırakabilirdim.

"Bekle!" Tallulah küçük, yumuşak elini ön koluma koyarak beni anında durdurdu. "Burada kalabilir miyiz? Belki bahçelerde yürürüz?"

"Tallulah," diye başladım yavaşça. "Benimle birlikte görünerek itibarına verdiği zararı anladığından emin değilim."

"Bunca zamandır bu tuhaflık bununla mı ilgiliydi? *İtibarım mı?*" diye tekrarladı, parmakları kolumda hafifçe gerildi ve kaşları çatıldı.

Dişlerimi sıktım, azı dişlerim rahatsız edici bir şekilde diş etlerime batıyordu. "Ben burada dışlanmış biriyim, Tallulah. Eminim bunu fark etmişsindir. Bana dokunmamalısın," diye ekledim, ellerini tenimde hissetmek için yanıp tutuşmama rağmen kendimi kolumu çekmeye zorlayarak. "Bu sana utanç getirecek."

"Bunu bana daha fazla açıklamanız gerekecek, çünkü anlamıyorum. Ama umurumda da değil - benim hakkımda ne isterlerse söyleyebilirler." Sesi her kelimedede daha ısrarcı ve sinirli hale geliyor, omuzları dikleşiyor ve vücut diliyle ilgili her şey çatışmacı bir hal alıyordu. Sanki bu küçük, yumuşak kadın benim için savaşa girmeye hazırdı.

Ses tonumu yumuşatan, ona duyduğum umutsuz özlemin biraz olsun içime sızmasına neden olan şey, bu haklı öfkeydi.

"Ben boynuzsuz doğdum." Utanç boğazımı kapladı, kelimeleri çıkarmakta zorlandım ama devam ettim. Daha önce düzgün bir açıklama yapmayarak korkaklık etmişim. Tallulah boynuzlarımın olması gereken kütüklere ilk dokunduğunda ve dehşet içinde çığlık atmadığında, o zaman ona biçimsiz kafama verilecek uygun tepkinin ne olduğunu söylemeliydim. "Bazen olur ama çok *çok* nadirdir ve hem boynuzsuz Gölge hem de ailesi için büyük bir utanç kaynağıdır, daha az arzu edilen üreme adayları olarak görülebilirler."

Damızlık adayları, diye mırıldandı Tallulah, kaşları giderek çatılıyordu. Belki de iyi açıklayamıyordum.

"*Aither'in büyükbabası gibi* batıl inançları olan Shades'ler için bu bir lanet olarak görülüyor. Tanrıçaların hoşnutsuzluğunun bir işareti. Bencilce davrandım, Tallulah. Senden uzak durmalıydım. İlk seferimizden sonra anladım ki

Bunun ne anlama geldiğini anlamamış olman ve benim yine de seni aramaya devam etmem arasında."

"Yani beni istediğini söylüyorsun -bunca zamandır beni istiyordun- ama boynuzların olmadığı için benden uzak durman gerektiğini mi düşünüyorsun? Doğru mu anladım?"

"Evet."

"Evrin, bu tam bir saçmalık. **B u n c a** zamandır birlikte olabilirdik. Bu da ne demek oluyor?"

Doğru düzgün açıklamamış olmalıyım.

Tekrar denemek için ağzımı açtım ama Tallulah ben fırsat bulamadan konuşmaya devam etti. "Hayır, dur. Bana aynı şeyi daha korkunç tonlarda tekrar söyleyeceksin, bunu söyleyebilirim ve açıkçası bunu duymak istemiyorum. Boynuzlarının olmaması tek bir sikimde bile değil. Ben sadece seni istedim. Hâlâ sadece seni istiyorum."

"Umurunda değil mi? Ben biçimsizim. Hep böyle olacağım. Bu kusurlu genleri bir gün çocuklarıma aktarabilirim. Alemin geneli tarafından sürekli dışlanacağım-"

"Bir daha senden uzak durmaya çalışan olursa, aptallıklarını nereye sokacaklarını söylerim," diye tersledi Tallulah, giriş odasının önünde telaşla volta atarken. "Bunu dün gece Aither'in ailesine yapmalıydım ama olan bitenin bu olduğundan yüzde yüz emin değildim."

"Sen... benimle birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun Tallulah?"

Bana, olduğu kadar rahatlatıcı olmaması gereken, açıkçası sert bir bakış fırlattı. "Ben seninleyim. Artık beraberiz. Yani, eğer istediğin bu değilse bana söyle, ama muhtemelen geri gelmeye devam edeceğim. Sanırım seni yıpratabilirim."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Zorunda değilsin. Elbette zorunda değilsin. Seni her yerde seve seve, isteyerek, minnetle takip edeceğim. Yine de bunun krallığın geri kalanındaki konumunuzu nasıl etkileyeceği konusunda endişelerim var-"

"Bu umurunda değil."

"Olabilir," diye nazıkçe işaret ettim. "Arkadaşlarının hepsi nüfuzlu mevkilerdeyken, krallıktaki her büyük baloya katılırken, şık malikanelerde yaşarken. Bizim için bir ev satın alabilirim ama küçük ve basit olacak-"

"Sen orada olduğun sürece, ben mutluyum." Tallulah volta atmaya bıraktı, önümde durdu ve ellerini benimkilerin arasına soktu, sanki ikinci bir doğası varmış gibi pençelerimden kolayca kaçındı. "Büyük, süslü bir eve ihtiyacım yok. Bana sıkıca sarılmana ve çıldırdığımda beni gölgelerle sarmalamana ihtiyacım var. I

beni güldürmene ihtiyacım var. Nevrotik bir karmaşa olduğumda bana karşı sabırlı olmana ihtiyacım var. Ve sana kendini daha az hissettiren herkesle savaşıma ihtiyacım var-"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz-"

"-ve seni tutmama izin vermene ihtiyacım var. Seni önemsememe izin ver." Gülümsemesi biraz titrekledi. "Benim sana ihtiyaç duyduğum gibi sen de bana ihtiyaç duyabilseydin, bu mükemmel olurdu."

"Zaten biliyorum." Onu kendime çektim, kollarımı omuzlarına doladım ve havaya yaydığı *muhteşem* kokuyu içime çektim. Bu onun şurup gibi tatlı arzusu değildi, daha parlak ama bir o kadar da sarhoş edici bir şeydi.

Neşeydi.

Tallulah göğsüme doğru mırıldanarak, "O küçük şirin evi bizim için ne kadar çabuk ayarlayabilirsin, çünkü şu anda gidebileceğimiz özel bir yerimiz olmasını gerçekten çok isterdim," dedi.

Güldüm ve onu biraz daha sıktım. "Ben de öyle."

"Aradaki mi?" diye sordu umutla, başını kaldırıp bana bakarak.

Yüzümü buruşturdum. "O kapı açıkken olmaz. Ayrıca... Bu sefer bunu doğru yapmak istiyorum. Seni bir şiltenin üzerine yatırmak ve sana düzgünce tapmak istiyorum."

Bunu barakadaki tek kişilik küçük yatağında yapma fikri korkunçtu. Hiçbir şey olmasa bile, yeterince mahremiyet yoktu.

Eğer bir başkası onun arzusunun kokusunu alırsa, kariyerim için hiç de iyi olmayacak bir öfkeye kapılabilirdim.

Tallulah'ın sözlerimi bir ret olarak algılayacağından endişelenmiştim ama kokusu hiç olmadığı kadar mutluydu. "Tamam. Bunu yapabiliriz. Sabırlı olabilirim. Belki."

"Yapabilir misin?"

Yaramazca sırtıttı. "Sanırım öğreneceğiz. Ama önce bir öpücük istiyorum."

Hemen bizi gölgelerle gizledim, Tallulah'ı yerden kaldırdım, dudaklarını dudaklarıma bastırdı, elleri omuzlarımı kavradı. Dilini alt dudağımda gezdirmeden önce kör dişleri alt dudağıma alaycı bir şekilde ısırıp ve düğümüm tekrar onun içinde olma beklentisiyle ağrıyordu.

"Baş belasısın," diye homurdandım, bu ses göğsümden yükselen mırıltıya tuhaf bir şekilde karıştı.

Tallulah güldü, göğsüme bir öpücük kondurmadan önce vücudumu aşağı doğru kaydırıp. "Zaten gerçekten kalamam. Keşke kalabilseydim ama Meera ve ben

bu sabah bir toplantıya çağrıldı." "Neyle?"

Doğrulurken sordum.

"Gerçekten bilmiyorum bile - tahminimce kral ve kraliçe ile bir grup Gölge. Sebastian ve Lochan'la yapılacak görüşmeler için." Hüzünlü bir şekilde iç çekti. "Şimdi gerçekten gitmek istemiyorum."

Onu çok sıkmadığımı kontrol ettim, ona, bu ana olabildiğince uzun süre tutunmak için çaresizdim.

"Benimle saraya kadar yürüyecek vaktin var mı? Yoksa vardiyana başlaman mı gerekiyor?"

İçgüdüsel tepkim hayır demek oldu. Tallulah'ın itibarını elimden geldiğince korumaktı. Ama bunu istediğini söylemişti ve onun bana defalarca güvendiği gibi ben de ona güvenmezsem bu iş yürümeyecekti.

"Zamanım var."

Tallulah bana böyle bakarken onu hiçbir şeyden mahrum bırakabileceğimi sanmıyordum.

Bölüm 18

TALLULAH

W Evin'le kol kola saraya kadar yürürken dışarıdan soğukkanlı görünmeye çalışsam da tamamen saf değildim.

Bu onun için büyük bir olaydı ve *benim* için de deniyordu. Aldığımız her nefes veya bakışta onu rahatlık seviyesinin ötesine itmemek konusunda son derece bilinçliydim.

Yanından geçtiğimiz Gölgeleler'in yüzüzlüğü aklımı başımdan alıyordu. Evin hep böyle şeylerle mi uğraşmak zorunda kalmıştı? Tüm hayatı boyunca mı?

Etrafımızdaki havayı öfkeyle koklamaya başlamadan önce derin bir nefes verdim. "İyi miydi?" Kirpiklerimin arasından ona bakarak sordum.

"Kendim için endişelenmiyorum, Tallulah. Senin için endişeleniyorum."

"Ben de senin için endişeleniyorum. Şu halimize bak, ne kadar sevimli ve düşünceliyiz." Gülümsemesini bastırmayı neredeyse başarıyordu.

"İşte buradasın," dedi Meera, ön merdivenlerde beklerken bana dingin bir gülümseme verdi. "Bu sabah seni görmedim."

"Kusura bakmayın, gecikmiş bir konuşma yapmam gerekiyordu." "Bunu görebiliyorum. Tekrar merhaba, Evin."

"Meera." Evrin kolunu benimkinden nazikçe ayırmadan önce başını eğdi. "Vardiyama başlamalıyım. Buradan sonra iyi olacak mısın?"

"Tabii ki. Belki sonra görüşürüz?" Ne kadar umutlu görüldüğünden utanarak sordum.

Evrin'in ifadesi yumuşadı. "Yapacaksın."

Nasıl veda edeceğinden emin değilmiş gibi bir an tereddüt etti, sonra eğilip şakağıma hafif bir öpücük kondurdu. "İyi günler, Tallulah."

"Sen de," diye çıkmayı başardım, arkasını döndüğü anda Meera'ya karşı yalandan baygınlık geçirdim.

Beni içeri sürüklerken kahkahalarla sarsıldı -*gerçek, gerçek*, hakiki kahkahalar-.

"Tallulah!" diye fısıldayarak bağırdı.

"Biliyorum, biliyorum! Ama sakın ol çünkü beklentilerimi yönetmeye çalışıyorum."

"Bu senin için nasıl gidiyor?"

Homurdandım. "Zavallı. Nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun?"

"Sanırım öyle." Yine de, dairesel sarayın merkezine giden sarmal koridorların hepsi aynı görünmeye başladığında durup bir personelden yardım istemek zorunda kaldık.

"Sanırım buraya kadar," dedi Meera, büyük görünümlü bir kapının karşısındaki duvara yaslanarak. "Bu konuda kendini nasıl hissediyorsun? Gergin misin? Ben gerginim."

Elini tuttum ve güven verici bir şekilde sıktım. Garip bir şekilde, gergin hissetmiyordum. Ama bu toplantı benimle ilgili değildi, Avcılar ve Gölgele arasındaki genel ilişkiyle ve ortak geleceğimiz için bir vizyon yaratmakla ilgiliydi.

Ayrıntılardan ziyade soyut konuşmak çok daha az sinir bozucuydu.

"Kendimi iyi hissediyorum. Bundan pek bir şey beklemiyorum," diye ekledim.

alaycı bir şekilde. "Eskiden insan kaynaklarında çalışırdım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

"Çok kurumsal bir vizyon panosu gibi hissettiriyor."

Kapı açılıp Damen kafasını köşeden uzattığında sessizliğe gömüldük, önce boynuzları dışarı çıktı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım ve Meera ile kollarımızı birleştirerek birlikte içeri girdik. Tıklım tıklım dolu odada büyük, yuvarlak bir masa vardı ve Damen bizi kendi masasının yanındaki iki boş koltuğa götürdü. Katılımcıların çoğunu tanıyordum -Allerick ve

Ophelia, Soren ve Astrid, Damen, Sebastian ve Lochan... Ama tanımadığım ve İhtiyarlar Heyeti'ni oluşturduklarından şüphelendiğim pek çok Gölge vardı. Köşede tek başına pusuya yatmış, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatarak Sebastian'a bakan bir Gölge'yi fark edince bir an duraksadım. Verity burada değildi ama görünüşe göre eşi saraya nadiren gelmeye karar vermişti.

"Tanıştırma faslını ben yapayım mı?" Ophelia odadaki tüm Gölgeler'i tek tek saymadan önce yanıt beklemeden parlak bir sesle sordu.

"Siz ikiniz kendinizi tanıtmak ister misiniz?" diye sordu ve bize en cesaret verici gülümsemesini takındı. O kadar tatlı ve sevecendi ki, neredeyse tüm bu kurumsal inziva enerjisini görmezden gelebilirdim.

"Elbette. Ben Tallulah. Eski avcıyım. Şu anda işsizim, ancak zaman zaman dikiş dikiyorum. İnsan diyarındaki yüksek rütbeli ailem için bir utanç kaynağı." Rahatsız bir Lochan ve Sebastian'a en çekici gülümsememi verdim.

Meera biraz daha suskundu. "Ben Meera."

Bunu genişletme zahmetine girmedi ve ben de onu bu yüzden sevdim.

"Harika," dedi Sebastian zayıf bir sesle. "Lochan ve ben deneyimlerinizi ve Avcılar ile Gölgeler arasındaki ilişkileri geliştireceğini ve ileriye dönük daha işbirlikçi ve ortak çalışmaya dayalı bir ilişki kuracağını düşündüğünüz her şeyi duymakla gerçekten ilgileniyoruz."

"İnsan diyarında cisimlendikleri anda onları gümüş hançerlerle bombardımana tutmamak iyi bir başlangıç olur gibi geliyor," diye önerdim.

Lochan'ın dudakları incelirken Ophelia ellerinin arkasına bir gülümseme sakladı. "Sanırım bunu söylemeye gerek yok," diye kestirip attı.

"Emin olmaktan zarar gelmez," diye cevap verdim tatlı bir şekilde. "Nihayetinde, belli bir düzeyde güven yeniden inşa edilmeden işler düzelmeyecek, yani bunların hepsi tartışmalı. Bizim için ideal durum -" Meera ve kendimi işaret ettim, sonra Ophelia'yı da dahil etmek için başımı salladım "- muhtemelen cezalandırılmadan diyarlar arasında hareket etme özgürlüğüne sahip olduğumuz bir dünya. Gidip insan dünyasından ihtiyacımız olan şeyleri alabileceğimiz ve günün sonunda *buraya*, evimize dönebileceğimiz bir yer. Bunun muhtemelen iddialı bir istek olduğunu biliyorum, ama mavi gökyüzü düşünme aşamasındayız, bu yüzden elimden geleni yapabilirim."

Görünüşe göre, nedenini anlayamasam da onları sersemleterek susturmuştum. Açıkçası, her iki dünyanın da en iyisine sahip olmak benim ideal çözümüm olurdu. Belki de hiç kimse katı bir şekilde ayrı tutulmadığımız bir düzeni hayal etmeye cesaret edememişti.

Lochan sonunda, "Bu Austin için işe yaramaz," dedi. "Şu anda sahip olduğun kötü şöhretle olmaz."

Omuz silktim. "Austin'in bunu önemseydiğini sanmıyorum. Onun hayatı burada."

Sessizce, Austin'in insanlar aleminde bu kadar gizemli olmasından hoşlandığından şüpheleniyordum, çünkü o her şeyden önce bir bok karıştırıcıydı. Yine de bunun pek hoşla gideceğini sanmadığım için bu gözlemimi kendime sakladım. "Sınırsız hareket olamaz," dedi Sebastian yavaşça. "En azından h e m e n değil. Ve Austin kesinlikle gidemezdi.

Ama... Bilmiyorum.

Bunda bir şey var, değil mi? Burada geçirdiğim zamandan gerçekten keyif alıyorum, ancak tam zamanlı olarak teknolojisiz bir yaşam için biçilmiş kaftan olduğumu iddia etmeyeceğim."

Theon köşede alaycı bir ses çıkardı ve kral ona uyarıcı bir bakış attı.

"Ama insan diyarını ziyaret eden Gölgele'e ne olacak?" Meera usulca sordu. "Güvenle beslenebilecekler mi?"

"Tercih ettiğimiz sonuç, enerji depolarının öncelikle Gölgele ve Avcılar arasındaki ilişkilerle doldurulmasıdır," diye ekledi Allerick, konuyu düşünürken çok az miktarda gariplikle. "Bu bizim için çok daha güvenli ve verimli."

Herkes kralın yüzüne bakıyordu ama ben Lochan'inkine bakıyordum. Her ne *dediyse, belli ki* bu fikirden pek hoşlanmamıştı, eğer yüzündeki belli belirsiz tiksinti ifadesini çabucak sildiye.

"Ne düşünüyorsun, Lochan?" Sebastian sordu.

"Bu kesinlikle düşünülmesi gereken bir şey. Buraya kalıcı olarak yerleşmiş olan yedi Avcı için hayatı kolaylaştıracaktır. Austin hariç altı kişi."

"Austin hariç beş," diye sertçe düzelttim.

Uzun bir sessizlik oldu ve göz ucuyla Ophelia'nın solduğunu gördüm.

"Benim hatam," dedi Lochan yumuşak bir sesle. "Austin hariç beş.

"Austin hariç beş.

İleriye dönük başka ne önerirsiniz?"

Meera'nın bacağı masanın altında benimkinin yanında titriyordu. Bu gerçek bir dil sürçmesi miydi? Yoksa Iris'i biliyor muydu?

"Bunun aslında gerçek bir sosyal yardım girişimi olduğuna dair bir güvence, ancak bunu bizim inanacağımız şekilde nasıl sağlayabileceğinizi bilmiyorum," diye düşündüm ve Avcıların en son ne zaman bir iyi niyet anlaşmasını bozduğuna dair saçma bir teğet geçmeden önce. Damen'a masanın altından bir fiske vurdum, o da ipucunu aldı ve Iris'i kontrol etmek için sessizce uzaklaştı.

O olmalı, değil mi? Burada olmalarının nedeni bu olmalıydı. Sebastian söylediklerinde gerçeklik payı olabileceğini düşündürecek kadar hevesli görünüyordu ama nihayetinde Iris'i Nash ailesine geri vermek nihai hedefleri olmalıydı.

Neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Meera ve ben Elverston House'a döndüğümüzde yollarımızı ayırdık, ikimiz de yoğun bir sabahın ardından odalarımızda biraz dinlenmeye ihtiyaç duyduk, ancak akşam yemeği için saraya gittiğimizde kendimize gelmiştik.

Sanırım Lochan'ın yorumundan sonra ikimiz de bunu yapmak zorunda olduğumuzu hissettik. İkimiz de burada bir tuhaflık olmadığını kanıtlamak zorundaydık. Bütün bir insanı saklamıyorduk. Burada görülecek bir şey yok.

Evrin'i ne kadar görmek istesem de vardiyasının akşam yemeğinden sonra biteceğini düşündüm. Belki bir gece önce yaptığım gibi onunla yine giriş odasında buluşurdum.

Sebastian ve Lochan başka bir masada birkaç Gölge'yle sohbet ediyorlardı ve ben de kendi yerimize dönme fırsatını değerlendirdim.

"Cora nerede?" Meera sordu.

Boynuzlar ve uzun bedenler denizine baktım, sonunda onu koridorun diğer tarafında, Verity'nin çılgın dükü gibi parlayan pembe gözleri olan, tanımadığım daha genç bir kadın Gölge ile gördüm.

"Orada, gördün mü?"

Meera kaşlarını kaldırarak bakışlarımı takip etti. "Onun hakkında içimde iyi bir his var. Peki ya sen?"

Mırıldanarak onayladım. "Kardeşi, o kadar da değil."

Yerimize oturduğumuzda Meera sessizce, "Anlaştık," dedi ve Astrid karşımızdaki banka çöküp kaşlarını çatarak hiçbir şeye bakmadığında şaşkınlıkla sıçradı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Göğsümü tutarak sordum. "Hayalet gibisin."

"Çoğu insan -ve Shades- dikkat çekecek kadar dikkatsizdir," diye kestirip attı Astrid, her zamanki gibi bir güneş ışığıydı. "Toplantı nasıl geçti? Ophelia gelmeme izin verilmediğini söyledi."

"Neden olmasın?" Meera sordu.

"Bir şey, bir şey, karamsarlık. Bilmiyorum. Bütün gün insanlar alemindeydim, onların tarafındaki geçidi inceliyordum. Nasıl gitti?"

"Yani, çoğunlukla sadece konuşmaydı. İdealizm. Bundan nefret ederdin," diye ekledim gülerek, burnunu kırıştırdı. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. "Lochan'ın tuhaf bir yorumu vardı a m a ."

Ben bir açıklama mırıldanırken, gözlerim ara sıra Lochan ve Sebastian'ın oturduğu yere kayarken masaya doğru eğildim ve Astrid de aynısını yaptı.

"Damen onu kontrol etmeye mi gitti?" Astrid dudakları zorlukla kıpırdatarak onayladı. Başımı salladım. "Pekâlâ."

Ayağa kalkarken masaya hafifçe vurdu. "Ben Soren'i bulmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki yemek başlayana kadar masamızın ne kadar sessiz olduğunu fark edemedim. Hiç talip yoktu. Yanımızdaki banklara sıkışan Shades kalabalığı yoktu.

Aslında, tuhaf bakışlar alıyorduk. Hayır, *ben bakıyordum*.

Uzun bir nefes aldım, farkına varmaya başlamıştım. "Meera, benimle oturmak istemeyebilirsin. Gölgeler boynuzsuz bit kaptığını düşünüyor."

Meera kaşlarını kaldırarak bana baktı ve iki eliyle sert ekmek parçasını kırdı. "Boynuzsuz bitler mi?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Hayır, öyle değil. Evrin'in boynuzları yok. Bu oldukça açıklayıcı."

Yuttuğum et parçası biraz boğazıma kaçtı. Daha fazla açılmasını, çok keskin bir mizah anlayışına sahip olduğunu göstererek biraz daha kendinden emin hissetmesini sevdim.

"Ekmeğimi ve sebzelerimi huzur içinde yiyebilmekten oldukça keyif alıyorum," diye ekledi omuz silkerek ve yemeğine geri döndü.

Peki, tamam o zaman.

"Seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu.

Düşünerek etrafıma bakındım. "Kimsenin bizimle oturmaması umurumda değil. Beni dışlamaları da umurumda değil ama Evrin adına kızgınım."

Yemeğimi bitirir bitirmez tabağımı ittim, buradan gitmeye hazırdım ki parfümümden öfkelenmeye başladım.

"Kızgın görünmüyor," dedi Meera, Evrin'in az önce içeri girdiği kapıya doğru başını sallayarak. Anında keyfim yerine geldi. Bu ne olmalı

uyuşturucu gibi hissettim.

"Dışimde bir şey var mı?" Meera'ya telaşla sordum.

Gölümsemesini bastırarak başını salladı. "Çok iyisin. Çok güzel görünüyorsun. Git o Gölge'ye tüm salonun önünde biraz sevgi göster."

Meera önerdiyse kötü bir fikir olamazdı.

Evrin'le yarı yolda buluşmak için koridorun kenarından aşağıya doğru yöneldim, omuzlarımı geride tutup kararlı bir şekilde yürüdüm. Burada ne utanma, ne de çekingenlik vardı. O Gölge benimdi ve bu konuda kimin ne düşündüğü umurumda değildi.

"Herkes bakıyor," diye mırıldandı Evrin, gölgeleri tedirginlikle etrafında uçuşurken.

"Güzel." Yüzünü kendime çekebilmek için çenesinden tutarak uzandım ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Merhaba, seni özledim."

Gözlerini kırptırdı, bir an için şoka girmiş gibiydi. "Ben de seni özledim. Geç olduğunu biliyorum ama hava hâlâ aydınlıkken seni dışarı çıkarmayı umuyordum."

"Dışarı mı?" Şaşkınlıkla tekrarladım. "Nereye? Boş ver, sen orada olduğun sürece umurumda değil. Hadi gidelim."

Elimi onun elinin içine kaydurdım ve Evrin'in sessiz odadan çıkmamıza öncülük etmesini bekleyerek yukarı baktım. Parmaklarımı sıkıp bizi kapıya doğru yönlendirirken ağzı seğirdi.

"Biliyor musun," diye başladı gelişigüzel. "Şu anda, alemdeki en güzel kadın bana bakarken, elimi tutarken, alemdeki en büyük boynuzlara sahipmişim gibi hissediyorum."

Duyguların kokusunu alamıyor olabilirdim ama bu sözlerin Evrin için hiç de kolay olmadığını hissedebiliyordum. Onları benim için yüksek sesle söylemek için kendini zorluyordu.

"Güzel. Sana her gün böyle hissettireceğim." Başımı onun pazusuna yasladım, ağlamadan başka bir şey söylememek için kendime güvenemiyordum. Neyse ki dışarıdaki serin ve temiz hava duygularımı kontrol altına almama yardımcı oldu.

İlk etapta bu kadar ağlamaklı hissetmem garipti. Duygularım her zaman inişli çıkışlıydı ama normalde ağlama krizlerine girmezdim.

"Nereye gidiyoruz?" Evrin beni geçide doğru götürürken ona iyice sokularak sordum.

"Satılık bir yazlık var, istersen sana gösterebilirim diye düşündüm.

."

"Evet!" Zıplama isteğime zorlukla direnerek ciyakladım. "Ooh, çok heyecanlıyım."

"Bana bu sabahki toplantıdan bahset."

Aradaki yolda ilerlerken sesimi alçaltarak ona bilgi verdim. *Gerçekten* alçak, bu da Shade'in duyma yetisinin daha önce düşündüğümünden çok daha iyi olduğunu fark etmemi sağladı.

Evrin'in tepkileri Astrid'inkilerden daha sessizdi ama Lochan'ın sözlerini aktarırken kolu benimkinin altında gergindi.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Lochan'ın yanında temkinli olmanın akıllıca olduğunu düşünüyorum. Ve onunla aynı çatı altında uyuyor olmanızdan nefret ediyorum."

"Ben de sevmiyorum ama en azından Iris sevmiyor."

Evrin mırıldanarak beni aradan çıkardı ve daha önce girdiğim diğer odalardan çok daha küçük ve alçak görünen bir giriş odasına yönlendirdi.

"Burası Carneath," dedi Evrin, kapıyı iterek açtı, çarpan dalgaların sesi ve okyanus kokusu bizi hemen karşıladı.

"Vay canına," diye nefes aldım, dışarı çıktım ve ufku taradım. Gri arazinin kıvrımlarını ve hatlarını mükemmel bir şekilde takip eden, sanki manzaranın doğal bir parçası olarak oluşmuş gibi görünen kıvrımlı bir taş merdiven vardı. Merdivenlerin tepesinde, aralarında birkaç yüz metre mesafe olmasına rağmen küçük taş kulübelerin dağıldığı bir uçurum vardı. "Evrin, burası büyüğü bir yer."

Bakışlarımı manzaradan ayırıp ona baktım ve onu çoktan bana bakarken buldum. "Beğendin mi?"

"Bayıldım. Bir peri masalı gibi görünüyor." Bir an tereddüt ettim. "Pahalı görünüyor."

"Hiç de değil," diye cevap verdi şaşırarak. "Carneath eski bir yerleşim yeri. Gölgele eskiden şimdikinden daha kısaydı - bu evlerdeki iç kırışler boynuzları olan herkes için tehlike arz ediyor."

"Bu da bizim için bir sorun teşkil etmiyor," dedim neşeyle, her şeyin iyi yanını görerek.

"Hayır," diye alaycı bir ifadeyle kabul etti. "Bu kesinlikle daha önce hiç düşünmediğim bir avantaj. Gidelim mi? Şuradakine gidiyoruz." Merdivenlerin tepesindeki en yakın kulübeye doğru çenesini eğdi. "Sahibi bizim için kilidi açık bırakmış."

"Hadi gidelim!" Onu merdivenlere doğru sürüklemeye başlamıştım bile, daha yakından bakabilmek için çırpınıyordum.

"Buranın senin için çok izole olacağını düşünmüyorsun değil mi?" Evrin sordu.

Sorunun *ciddiyeti* karşısında neredeyse çılgılık atacaktım. Geleceğinden emin olduğunu ima ediyordu. Beklentilerimi kontrol edilebilir bir seviyede tutmaya çalışıyordum ama o böyle konuştuğunda bu imkânsızdı.

"Hiç sanmıyorum."

Başka evler de vardı ama o kadar uzaktaydılar ki uçurumun kenarında zar zor fark edilebiliyorlardı. "Herkesi görmek istersem vardiyandan önce beni saraya ya da Elverston Evi'ne bırakabilirsin, değil mi? Selene ve Austin sarayda yaşamıyor ama Austin yine de düzenli olarak uğruyor gibi görünüyor."

"Ben de aynı şeyleri düşünmüştüm. Ve aradaki vardiyalarımın bu kadar uzun olmasına gerek yok, onları azaltabilirim ya da gün içinde eve dönmek istersen daha sık ara verebilirim," dedi, çoğunlukla kendi kendine sesli düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Evim," diye iç geçirdim, içimden geçen düşüncelerden biri kafamdan çıkmaya başlamıştı. Evrin belimi nazikçe sıktı, merdivenleri tırmanırken üzerime titredi ve hemen ardından kendisi bir tanesine takıldı.

Gülümsememi bastırmaya çalışırken beni dürterek, "Daha kısa Gölgele için tasarlandılar," dedi. "Kulübeye çıktığımızda göreceğin gibi. Bu bölge çok eski."

Mırıldandım, kaba yontulmuş taş basamakları yeni gözlerle inceledim. Ailem bir keresinde beni bir Avcılar toplantısına katılmak için Yunanistan'a götürmüştü ve bu merdivenler bana Rodos'ta gördüklerimizi hatırlattı. Çok eskiydiler.

"Acaba Avcılar -Avlandıkları *zamanlar*- burada *hiç* yaşadılar mı? Belki de Gölgele benim türümü düzenli olarak hamile bırakırken o kadar da dev değillerdi?" Ben önerdim. "Bilirsiniz, insan genleri tarafından küçültülmüşlerdir."

Evrin boştaki eliyle dalgın dalgın saçlarına dokunurken, "Bu konuda haklı olabilirsin," diye mırıldandı. Boynuzlarının olmaması kafasına çok daha insani bir şekil vermişti. Belki de bu lanetten ya da her neye atfediliyorsa ondan ziyade çekinik bir gendi.

Ağır ahşap ön kapıyı iterek açtı ve kalbimin bir anlığına durduğuna yemin edebilirdim. "Ah, Evrin, çok güzel. *Tavan!* Aman Tanrım. Bu inanılmaz."

Oturma alanının hemen üzerinde, çatıda dekoratif desenli cam panellerden oluşan dairesel bir pencere vardı. Ancak burayı gerçekten muhteşem kılan şey, altındaki çıkıntıydı; burada parıldayan asma saksıları, ince

Camın altındaki ipler, büyümeleri için çaprazlama uzanıyordu. Döner gökyüzü sadece yapraklı yeşilliklerdeki parlak boşluklardan görülebiliyordu ve aşırı açık bir alan gibi hissedilebilecek alana çok rahat bir his veriyordu.

"Çok çarpıcı," diye mırıldandım, Evrin'in elinden kurtulup girişin hemen dışındaki, boynuzlu biri için kesinlikle kaosa neden olacak alçak kırıslara sahip küçük ama işlevsel mutfakı keşfettim.

Yeraltındaki bir kaynaktan gelen sıcak suyun aktığı bir banyo ve merkezi yaşam alanının dışına yerleştirilmiş üç küçük yatak odası vardı. Kulübenin arka tarafı, uçurumun dibinde çalkalanan siyah okyanusa bakan taş bir verandaya açılıyordu. İnanılmazdı. Bir rüyadan fırlamış gibiydi.

"Mükemmel değil," dedi Evrin endişeyle. "Ama yaşanabilir. Ve potansiyeli var."

Parmaklarımı parçalanan perdelerin üzerinde gezdirirken, "Çok yaşanabilir," diye onayladım. Görünüşe göre perde dikme günlerim sona ermemiştir ama en azından şimdi becerilerime daha çok güveniyordum.

"Beğendin mi?" Evrin kapı aralığına yaslanmış, çok lezzetli görünüyordu. "Beğenmediysen de sorun değil. Aramaya devam edebiliriz."

"*Bayıldım* ama bundan emin misin?" Yüzümün ısındığını hissettim. "Benim bir işim yok. Bir iş bulmalıyım."

"Bunu rahatlıkla karşılayabilirim," diye beni temin etti. "Yıllardır barakalarda bedavaya yaşıyorum ve alçak kırıslar bu kulübeleri Gölge alıcıları için pek cazip kılmıyor. Çok ucuzlar."

"Ama onlar mükemmel, büyü, masalsı evler!" İtiraz ettim. Boynuzlarım olsaydı, sadece çömelirdim. Ya da kendimi kırıslara çarpmamak için yumuşacık küçük boynuz başlıklar takardım. Bu ev bu zahmete değirdi.

Evrin buna yüksek sesle güldü. "Belki de bizim için mükemmeldir. Burada benimle yaşamak ister misin Tallulah? Hemen kabul etmek zorunda değilsin elbette," diye ekledi aceleyle. "Ne olursa olsun, kışladan çıkmaya fazlasıyla hazırım." Gülümsememi gizlemeye çalışarak dudakımı ısırdım ama Evrin buna izin vermedi. Çenemi dikkatle kavradı, dudakımı dişlerimden çeğiştirerek, gizlemeye çalıştığım o sevimsiz sırtışıımı elde etti. kıkırdamalar da cabası.

"Evet, bunu istiyorum."

"O zaman bunu gerçekleştireceğim."

Ona aşık olmaya başlamışken beklentilerimi nasıl yönetebilirdim ki?

Bölüm 19

TALLULAH

I Evrin beni Elverston Evi'ne bırakırken hâlâ uçuyormuş gibi hissediyordum. Ufacık, güvensiz bir yanımla bunun gerçekten olacağına kendimi inandırmak için mücadele ediyordum. Öyle görünüyordu. Evrin'in sesi gerçekten hevesli geliyordu, sahte bir umutla değil, bunu gerçekleştireceğim tarzında.

Gerçekten hisler beslediğim biriyle deniz kenarında masalsı bir ev, şimdiye kadar istediğim her şeydi ve onu bu kadar korkutucu yapan da buydu. Artık elimdeydi. Elimden alınırsa çok daha fazla acı verirdi.

"Tallulah!" Sebastian girişte beni görünce bağırdı. "Bizimle partiye gel. Doğruluk mu cesaret mi oynuyoruz!"

Kemerin önünde şaşkınlıkla durduğumda neredeyse tüm ekibi oturma odasında toplanmış buldum. Verity, kanepede tünediği yerden şerefe kadehini havaya kaldırmış, Cora'nın yanında gülümsüyordu; Ophelia ise sehpanın önünde yere diz çökmüş, peynir dilimliyordu. Sebastian ve Lochan küçük şezlongda yan yana oturmuş, uzaklara bakıyorlardı.

ellerinde dolu şarap kadehleriyle normalde olduğundan daha rahattılar. Sadece Austin burada değildi.

Astrid köşedeki bir noktadan tüm sahneyi izliyordu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve yüzünde vurdumduymaz bir ifade vardı. Bunu organize edenin o olduğundan hiç şüphem yoktu, belki de biraz sosyal kayganlaştırıcı ve parti atmosferinin dudakları gevşeteceğini umuyordu.

Verity muzip bir sırıtişla, "Otur da bize şu yeni erkek arkadaşından bahsetmen için sana meydan okuyayım," dedi.

"Geleceğim ama Meera nerede?" Odayı tekrar tarayarak sordum.

"Kendini iyi hissetmiyordu," diye cevap verdi Ophelia, sempatik bir ifadeyle yatak odalarının bulunduğu üst kata bakarak.

"Hayır! Birazdan dönerim. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum," dedim ve aceleyle çıktım. Belli ki şarap akıp gidiyordu ve bu konuya girmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Meera'nın büyük bir kalabalığın içinde olmaması pek alışılmadık bir durum olmasa da, genellikle sosyal toplantılardan tamamen kaçınmazdı, bu yüzden gerçekten kötü hissettiğini varsaydım. Uyuyorsa onu rahatsız etmek istemediğim için kapısını hafifçe çaldım.

"Meera? Ben

Tallulah." "İçeri gel."

İçeri girdiğimde Meera'yı yatağının ortasında cenin pozisyonunda kıvrılmış, battaniyeleri çenesine kadar çekilmiş halde buldum.

"İyi misin? Neye ihtiyacın var? Çay?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Rahmim beni öldürmeye çalışıyor, kıyafetlerim tuhaf, saçlarım kıvırcık ve canım tarçınlı çörek istiyor. Ama iyiyim."

Sempati dolu bir ses çıkardım. "Çay olsun. Ve bir ısı paketi."

Tek gözünü umutla açtı. "Çok fazla sorun olmaz değil mi? Ateş yanmıyor-"

"Uzun sürmez," diye onu temin ettim. Ayrıca bu bana doğruluk mu cesaret mi yarışmasından biraz daha kaçmak için uygun bir bahane verdi.

Alt kattaki mutfığa yöneldim ve tek kattan oluşan kulübede yaşamayı hayal ettim. Mutfakta güzel bir şömine vardı, etrafındaki fayanslara daha yakından bakmak isterdim ama önce iyi bir fırçalamaya ihtiyacı vardı.

Ancak ızgarada çirayı yakıp, elimde alevleri beslemeye hazır bir kütük tuttuğumda Meera'nın sözleri gerçekten içime işledi.

Rahmim beni öldürmeye çalışıyor.

Ateşe yakın olmama rağmen alnımda soğuk bir ter oluştu. *Rahmim* en son ne zaman beni öldürmeye çalışmıştı?

Son reglimden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bulmaya çalıştım ama bir şey bulamadım. Ama yanlış hatırlıyor olmalıydım, değil mi? Bakır bir RİA'm vardı. Bu olamazdı.

Kütüğü beceriksizce içeri iterken şömineden küller döküldü. Aşağıya baktım ve elbiselerimin göğüs kısmına tam oturmadığını ilk kez fark etmiyordum. Sanki göğüslerim en az on yıldır aynı boyutta kaldıktan sonra aniden büyümeye karar vermiş gibiydi. Kalın bir şekilde yutkundum. Muhtemelen bunun da tamamen mantıklı bir açıklaması vardı.

Ve son zamanlarda fark ettiğim kısa ama yoğun ruh hali değişimleri. Bunlar için kesinlikle kolayca açıklanabilir bir neden var.

Değil

mi?

Doğru

Meera için çay hazırlama işine giretim; çaydanlıktaki kaynar suyun bir kısmını demliğe döktükten sonra kalanını toprak bir ısıtıcıya doldurdum ve kapağını sıkıca kapattım. Şüphesiz saraydan getirilmiş bir dizi tatlı vardı ve yukarı taşımak için her şeyi bir tepsiye koymadan önce bazılarını bir tabağa yerleştirdim. Meera'nın kapısının önüne gelene kadar mutfaktan çıktığımı bile fark etmemiştim.

"Harikasın," diye iç geçirdi Meera, doğrulup yatak başlığına yaslanmak için kıvrılırken yüzünü buruşturdu. "Cidden, sana borçluyum."

"Lafi bile olmaz."

Bana sertçe baktı. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Tepsiyi dikkatlice yanına bıraktım ve yataktan bir adım geri çekildim. "Bir şey yok." Başımı hafifçe salladım. "Sadece garip bir ruh halindeyim. Sorun değil." Meera yatağın diğer tarafını okşayarak bana sert bir bakış attı. Genelde sorunlarımı başkalarına empoze etmekten hoşlanmasam da, o anda aşağı inip iyi davranma fikri ağlama isteği uyandırdı. Yatağın etrafında döndüm ve Meera'nın daha önce kıvrıldığı pozisyonda battaniyenin altına girdim.

"Neler oluyor, Tallulah?" "Adet dönemim gecikti."

Durakladı, fincanı yarısına kadar ağzına götürdü. "Ne kadar geç?" "Çok geç."

"Tamam." ayından bir yudum aldı. "Bu konuda nasıl hissediyorsun?" "Dehşete düşmüş."

"Bu makul."

"Çocuk istiyorum," diye açıkladım. "Her zaman istedim. Ama Evrin'le bu konuyu hiç konuşmadık. *Sonunda* iyi bir yerdeyiz ama yepyeni ve kırılgan bir yer. Ya bu her şeyi mahvederse?"

Meera kararlı bir tavırla, "Onunla konuşma fırsatı bulana kadar spiral yapma, Tallulah," dedi.

Bu iyi bir tavsiyeydi. Yani, belki mutlu olurdu? Bu her zaman bir seçenektir. Zamanlama berbat olsa bile.

"Bir polisim var," diye mırıldandım. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Hareket falan etmediyse belki?"

Meera'ya biraz umutsuzca baktım ve yüzünü buruşturdu. "Bakır sperm öldürücü görevi görür. *İnsan spermi* için. Gölge spermine karşı ne kadar etkili olduğunu bilmiyoruz."

"Artık var," diye mırıldandım, bunu daha önce düşünmediğim için kendime kızdım.

Ama tamamen sinirlenmedim. Çünkü aynı zamanda sessizce heyecanlanmıştım -kalp çarpıntısı gibi bir şey. Çünkü eğer hamileysem... Bu çocuğu *çok istiyordum* ama Evrin'in de istemesi gerekiyordu.

Meera usulca, "Malzeme dolabında hamilelik testleri var," dedi.

Başımı salladım, yatağından sürünerek çıkmaya başlamıştım bile. Bir yanım alt kattaki parti bitene kadar beklemek istiyordu ama fiziksel olarak bunu yapamazdım. Bilmek zorundaydım.

Neyse ki, hepsi oyunlarıyla yeterince meşgul görünüyordu da kimse tuvalete gizlice indiğimi fark etmedi.

Döndüğümde Meera beklentiyle ayaktaydı, kapıyı arkamdan kapatıp hemen yatağına geri tırmanırken onu onaylamak için basitçe başını salladı.

"İstediğin bu mu?" Meera o çok anlayışlı gözleriyle bana bakarak sessizce sordu.

"Tabii ki."

Cevap ezberden geliyordu. Duymayı beklediği, *istediği* şey buydu. ve ben de ona bunu verdim.

Ama hem kendime hem de başkalarına karşı biraz daha dürüst olmaya çalışıyordum. Hayat, başkalarının kaprislerine boyun eğip kendi kaprislerime öncelik vermemek için çok kısıydı.

"İstediğim şey bu," diye ekledim. "İstediğim her şey bu, ki bu bile başlı başına dehşet verici. Ama ya kötü bir anne olursam? İnsan olmayan bebeğime bakıp onu bir annenin çocuğunu sevmesi gerektiği gibi sevmeyeceğimden korkuyorum. Vücudumun bu hamileliği kaldıramayacağından ve doğum sırasında öleceğimden korkuyorum. Yarı Avcı, yarı Gölge bir çocuğun hiçbir yere uyum sağlayamayacağından korkuyorum."

Meera mırıldandı. "Peki ya *doğru* gidebilecek şeyler? Bunlardan bazıları neler? Dört gözle beklediğin şeyler neler?" "Onları ilk kez kucağıma almak," diye yanıtladım hemen, kendi kendime gülümseyerek. Elim ben farkına bile varmadan koruyucu bir şekilde göbeğime doğru kaymıştı. "Nasıl göründüklerini, gözlerinin nasıl olduğunu, her birimizden hangi özellikleri miras alacaklarını görmek. Onları tanımak, gülümsemelerini, kahkahalarını duymak." Yutkundum, boğazım aniden düğümlendi. "Evrin'i bir baba olarak görmek."

"Sence bu işte iyi olacak mı?" Meera sordu, sesi tamamen nötrdü. Soruyu düşündüm, kendimi boş basmakalıp sözlerle yanıt vermemeye zorladım.

"Evet, öyle düşünüyorum. Yine de, bu işi öğrenmesinin biraz zaman alacağını düşünüyorum. kendine güvenini artıracak. Muhtemelen... Muhtemelen korkacaktır da."

"Muhtemelen," diye hafifçe onayladı Meera. Doulalar terapist olarak mı eğitiliyordu, yoksa duygularımı işlemem için beni cesaretlendirmekte gerçekten iyi miydi?

Orada uzun bir süre sessizlik içinde kaldık, Meera annemin ben küçükken yaptığı gibi saçlarımı okşadı. Gölgeler âlemine geldiğimden beri -hatta ondan önceki yıllarda bile- ilk kez annemi gerçekten yanımda istemiştim. Yine de bu duygusal bir tepkiydi, mantıklı bir tepki değil. Yarı Gölge bir çocuk taşıyor olmamdan iğrenirdi.

"Burada mutlu musun?" Meera'ya bunu uzun zamandır merak ettiğim için sordum.

"Öyleyim. Muhtemelen öyle görünmüyorum," diye ekledi kuru bir sesle.

"Ama bu sadece benim yüzüm.

Söz veriyorum, içimde çok daha mutluyum."

"Bu konuda birbirimize tamamen zıtız," diye güldüm. "Dışarıdan genellikle içimden çok daha mutlu görünürüm. Çok üzgün olduğumdan falan değil," diye aceleyle ekledim, yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum.

"Hayır, biliyorum. Sadece çok güler yüzlüsün. Buraya nasıl geldiğin hakkında hiç konuşmadık," dedi Meera çekingen bir tavırla. "Avcılardan nasıl kovulduğunu hiç konuşmadık."

"Hayır, yapmadık," diye düşünceli bir şekilde kabul ettim. Ne Meera ne de ben Avcılar'dan atılacak *tipte biri* değildi. Kendinden oldukça emindim.

gizli canavar sikişı fantezileri beslemiyordu, kesinlikle beslemiyordu. Meera genel olarak hayatını paylaşma konusunda o kadar suskundu ki hiç sormamıştım.

"Şimdi mecbur olduğumuzdan değil," diye hızla ekledi, yüzü kızarmıştı. "Burnumu sokmak istememiştim. Bu konuyu hiç açmadım çünkü... şey, çünkü kendi hikayemi anlatmayı sevmiyorum," diye bitirdi gergin bir kahkahayla.

"Yapmak zorunda da değilsin. Benimki pek ilginç değil. Sana bunu anlatmaktan son derece mutluyum. Ama bu, karşılık vermen için üzerinde baskı hissetmen gerektiği anlamına gelmiyor." Meera'ya alaycı bir gülümseme verdim. "Ben kovulmadım bile. Pek sayılmaz."

"Gittin mi?" diye sordu, kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı.

"Şey, hayır. Pek sayılmaz. Sayılır mı?" Hayatımın o aptalca, utanç verici döneminden bahsederken bile yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. "Ben bir Thibaut'um, değil mi? Ailem Avcılar arasında eski bir ailedir. Bundan bahsetmekten nefret ediyorum ama bu bir gerçek ve konuyla ilgili. Şahsen o tatlı mı tatlı nesil zenginliğine sahip değilim -büyükbabam onu bir ejderha gibi istifliyor- ama var. Lochan'ın ailesi gibi eski okul ailelerinin çoğu sadece birbirleriyle sosyalleşiyor. Aynı özel okullar, lakros takımları, çatı partileri, tüm bu caz. Hiçbir zaman uyum sağlayamadım, ama yine de her zaman o kalabalıkla takılmaya zorlandım. Ailem neden istemediğimi anlayamıyordu."

Meera anlayışla başını salladı, ancak büyürken Avcılar hakkında çok farklı deneyimlerimiz olduğundan şüpheleniyordum. Avcıların nasıl çalıştıkları ve örgüt içindeki eşitsizlikler konusunda hiçbir yanılsamam yoktu.

"Yapmam gereken her şeyi yapmıştım. Şehirde, büyükbabam tarafından sübvans edilen güzel bir dairede yaşıyordum. İnsan kaynaklarında çok saygın bir isim vardı ve üniversiteyi bitirir bitirmez bu işe girmiştım -büyükbabam sayesinde ve kesinlikle Güzel Sanatlar diplomam sayesinde *değil*. Daha sonra bana doğum günü hediyesi olarak kendi küçük şirketimi hediye etti. Ertesi gün ne kadar yorgun olursam olayım, her gece devriyesine erken geldim ve geç bitirdim ve gözlerimi zar zor açık tutabildiğim zamanlarda işimi yürütmek için kıcımlı yırttım. Sabah alarmım, tekrar tekrar 'kalk ve eziyet et' dediğim bir kayıttı," diye homurdanarak ekledim, fare yarışına ne kadar bağlı olduğumu tam olarak resmetmek istiyordum.

Kurallara uymuştım. Her şeyi *doğru* yapmıştım.

"Ne oldu?" Meera nazik bir merakla ve yargılamadan sordu.

"Bir gece parkta o iğrenç zengin çocuklardan -ya da iğrenç zengin genç

yetişkinlerden- birkaçıyla birlikte devriye geziyordum.

Lisedeyken birlikte olduğum. Alışılmadık bir durum değildi ama genellikle bu kadar çok kişiyle aynı anda birlikte olmazdım. Hiçbiri devriyeyi ciddiye almıyordu. Parkta aylaklık ediyor, sigara ve içki içiyorlardı. Onlarla oturmadığım, Gölge avcılığı yaptığım ve görevlerimi ciddiye aldığım için bana kızıyorlardı."

Tanrım, aradan *yıllar geçmiş olmasına* rağmen bu konu hakkında konuşmak hâlâ çok utanç vericiydi ama bu utanç bugünlerde daha çok kendime yönelikti. Yanlış yapıyorlardı - bugünlerde Avcıların savunduğu her şeye temelden karşı çıksam da bu konuda hâlâ güçlü hislerim vardı - ama bu konuda bir şey yapabileceğimi düşünecek kadar aptal ve naiftim. Konu Avcılar Konseyi olduğunda doğru şeyi yapmak soyadınızdan daha önemliydi.

"Her şeyi not ettim. O gecenin fotoğraflarını çektim, etrafta aylaklık ettiklerini, katkıda bulunmadıklarını gösterdim. Parka bir Gölge girdi, onları tek başıma kovaladım. Onları öldürmedim," diye aceleyle ekledim, gerçi öldürseydim Meera'nın beni yargılayacağından şüpheliydim. "Olayı Konsey'e götürdüm ve şikâyetle bulundum."

"Sana inanmadılar mı?" Meera neredeyse biraz fazla kurnazca sordu. Sanki bu ilk elden deneyimlediği bir olguymuş gibi.

"Muhtemelen yapmışlardır - resimler oldukça netti. Ama ihbar ettiğim kişilerin çoğu Konsey üyeleriyle *akrabaydı*. Çoğu durumda onları kendi ebeveynlerine şikayet ediyordum. Ve o ebeveynler de değerli küçük çiçeklerine yönelik eleştirilerimi hiç de iyi karşılamadılar."

Meera yüzünü buruşturdu. "Yani tembel çocukları hakkında haber yaptığın için seni sürgün mü ettiler? Yani, geriye dönüp baktığımda, Gölge'leri topluca katledemeyecek kadar motivasyonsuz olmalarına sevindim ama yine de çok ikiyüzlü görünüyorlar."

"Sürgün edilmedim, tam olarak değil. Daha çok... dışlandım. Şikayetimin halının altına süpürüldü. Yakın arkadaş olarak gördüğüm insanlar mesajlarıma cevap vermeyi bıraktı. Artık devriyeler için görevlendirilmiyordum. Ailem bile garip davranmaya başladı; aramalarımı engellediler, yemek davetlerini reddettiler, bunun gibi şeyler."

"Çok üzgünüm, Tallulah. Korkunç bir şey olmalı."

"Bilmiyorum. O kadar kademeli oldu ki neredeyse hiç korkunç değildi, hemen *değil*. Hala işle meşguldüm. Herkesin ne kadar mesafeli olduğunu *gerçekten* fark ettiğimde aylar geçmişti ve keder çökmeye başlamıştı. O noktada, Idaho Springs'te inşa etmekte oldukları bir evi olan eski bir üniversite arkadaşımınla temasa geçtim. Ziyaret edip edemeyeceğimi sordum.

Kendisi denizaşırı ülkelerde çalışırken benim orada yaşamama izin vermeyi teklif etti, sadece evle ilgilenmem için. Yeni bir başlangıç yapmak istedim, bu yüzden işi sattım, toparlandım ve ayrıldım. Tam o geri döndüğünde ve ben yeni bir yer ararken Astrid buraya gelmem için teklifte bulundu."

Josh'un evinden aniden ayrıldığım için hâlâ kendimi suçlu hissediyordum. Ona Karayipler'de bir yatta iş fırsatım olduğunu ve iletişime ge memin zor olacağını söylemiştim. Umarım  ld ğ m  düşünmemiştir.

"Bu durumda bir tür kapanış yapmış olmayı hiç istemedin mi?" Meera sordu.

Bir an düşündüm. "Hayır mı? Sanırım bir aşk ihtimali olduğunda - romantik, platonik, ailevi, her neyse- kendimi onu korumak için umutsuzca çırpınırken buluyorum. Ama bu şekilde koparıldığımda, egom nihayet devreye giriyor ve gitmesine izin vermeme izin veriyor. Anlıyor musun?"

Meera başını yana eğdi, düşünceli görünüyordu. "Hayır. Ben kapanış istiyorum.

Daha doğrusu, intikam almak istiyorum. Bir gün alacağım."

Bu konuda sesinin bu kadar soğukkanlı ve sakın çıkması, öfkeli olmasından daha korkutucuydu.

"Bunu yaptığında senin için orada olacağım."

Meera bana o gizemli yarım gülümsemelerinden birini daha verdi.

"Biliyorum.

Bu gece burada uyumak ister

misin?" "Evet, lütfen."

"M kemm l. Hadi biraz dinlenelim. Yarın için stres yapmak yok, tamam mı? Bu iş sende."

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Ben hallederim."

Ve ilk kez yalan s yl yormuşum gibi hissetmedim çünkü artık söz konusu olan sadece benim geleceğim değildi.

Bölüm 20

Tallulah'ın kokusu bugün tamamen yanlıştı. Midem altüst oldu, alışık olmadığım bir gerginlik yerleşti. Birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum. ama belki de ona kulübeyi göstererek çok hızlı hareket etmiştim.

Lanet olsun. Muhtemelen onu dehşete düşürdüm. Bu işler nasıl bir sırayla yapılırdı? Dün neredeyse kardeşlerime gidip yol göstermelerini isteyecektim ama onların da kur yapma konusunda benim kadar az şey bildiklerinden şüpheleniyordum.

Ve belki de biraz korkakça davranmıştım. Onlara gözde bir eski Avcının beni seçtiğini söylediğimde seslerindeki inançsızlığı duymaya hazır değildim.

"Her şey yolunda mı?" Elverston Evi'nin karşısındaki nehir kıyısında dolaşırken neşeli olmaya çalışarak sordum. Yalnız kalabileceğimiz bir yerimiz olsun diye kulübeyi satın almak için yanıp tutuşuyordum ama Tallulah'nın bu fikri sadece beni yatıştırmak için kabul etmediğinden emin olana kadar bekleyecektim.

"Evet. Her şey yolunda." Gülümsemesi titrekti ama kokusundaki endişeyle kıyaslanamazdı bile.

"Neler oluyor Tallulah?"

Yürürken her zaman yaptığı gibi kolumu tutmak yerine ellerini önünde birleştirdi ve kendime sabırlı olmamı ve hemen sonuca varmamamı söyleme çabalarımına rağmen reddetme duygusu tenime acımasızca saldırdı.

"Hamileyim."

Zihnim tamamen boşaldı. Uzun bir an boyunca ne bir düşünce, ne bir duygu, hiçbir şey yoktu.

Ve sonra çok fazla oldu.

"Otur, otur." Tallulah'yı hayal meyal duyabiliyor, vücudumda beni yere doğru yönlendiren ellerini hissedebiliyordum. "Öne eğil, başını dizlerinin arasına al, nefes al. Bu Shades'te işe yarıyor mu? Kahretsin, bilmiyorum. Belki de bir şifacı bulmalıyım-"

Elimi bileğine doladım, onu aşağı çektim, son anda bacaklarımı uzattım, böylece uyluklarımın üzerine yanlamasına oturdu. Hamileydi. Sert zeminde oturmasına izin veremezdim.

"Evrin!" Tallulah ciyakladı ve kendini desteklemek için omuzlarımı tuttu. Neredeyse hemen sakinleşti, beni nazıkçe sıktı ve anlayışlı bir bakış attı. "Bu arada, o senin. Anlaşılmadıysa diye söylüyorum. Başka biriyle birlikte olmadım. Biliyorum bana inanmayabilirsin-"

"Sana inanıyorum."

Bana titrek bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, Evrin. Ben de üzgün sayılırım. Çok korkuyorum ama çok da heyecanlıyım. Ama bunu planlamadığımızı ve beklediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ve istediğin kadar dahil olabilirsiniz-"

"Bu ne anlama geliyor?" İstediğimden biraz daha sert bir şekilde sordum. Bir ara kollarımı beline dolamış, sanki her an ortadan kaybolacakmış gibi onu kendime yakın tutmuştum. "Mümkün olduğunca dahil olmak istiyorum. Hem de sonuna kadar."

Seni istiyorum. Seninle bir hayat kurmak istiyorum. Seninle bir aile. Seni zaten seviyorum. Seni hep sevdim.

Benim ısırtığımı takmanı istiyorum.

Ama bunu söylemedim. Ya Tallulah sadece çocuk için teklif ettiğimi düşünürse? Hayır, çiftleşme işaretleri için bolca zaman olacaktı. Hemen şimdi olmasına gerek yoktu.

Bu tercih edilebilir olsa bile.

"Gidip kulübenin sahibiyle konuşmam gerekiyor. Kendi evimize ihtiyacımız var," diye mırıldandım, zihnim yapmam gereken her şeyi gözden geçirirken gölgelerim Tallulah'ın etrafını koruyucu bir şekilde sarıyordu.

Vardiyalarımın kısaltılması gerekecekti, bu kesindi. Sadece benim üzerimdeki baskıyı azaltmak için daha fazla muhafızın aralarda düzenli devriye gezmesi gerekecekti.

"Bunu gerçekten iyi karşılıyorsun," dedi Tallulah, başparmağıyla boynumun dibinde yatıştırıcı daireler çizerek. Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile merak ediyordum.

"Her zaman baba olmak istemişim. Bu çocuk ölçüsüz bir hediye... Almaya layık olacağımı hiç düşünmediğim bir hediye."

"Sen buna layıksın Evrin. Harika bir baba olacaksın."

Ama öyle miydim? Bu çocuğa verebileceğim her şeyi verecektim, ama bu benim gibi bir babaya sahip olmanın lekesini çıkarmaya yetecek miydi? Onlara hep tepeden bakılacaktı. Hep uzakta tutulacaklardı. Gölgele Konseyi'nde yer almak için yetiştirilen, seçkinlerin arasına karışan ve her şeye rağmen kolay bir hayatı olan Roan bile benimle olan kan bağı yüzünden gölgelenmişti.

"Yeterince ısındın mı?" Tallulah'a sordum. "Yemek yedin mi? Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim," diye kabul etti, esnemesini bastırarak. Gözlerinin altında görmeye alışık olmadığım koyu gölgeler vardı. "Dün gece sana söylemek konusunda biraz stresliydim. İyi uyuyamadım."

Hemen ayağa kalktım, onu da yanıma aldım ve ayağa kaldırdım. "Gel, dinlenebilmen için seni Elverston Evi'ne götüreyim. Uyumaya ihtiyacın var. Senin için göndermemi istediğin bir şey var mı? Vardiyam başlamadan önce kulübenin sahibiyle konuşmam gerekiyor. Ve kaptanla, daha yönetilebilir bir program üzerinde çalışmak için."

Tallulah kollarımı ovuşturdu, yorgun gözlerle ve yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. "Stres yapma, tamam mı? Zamanımız var. Yine de keşke şu anda kendimize ait bir yerimiz olsaydı da birlikte uyusaydık," diye ekledi tekrar esneyerek.

"Kısa süre içinde olacağız, bundan emin olacağım. Şimdi git ve uyu. Vardiyamın sonunda geri geleceğim ve seninle burada buluşacağım."

"Kulağa hoş geliyor." En azından şimdi eve doğru kısa bir yürüyüş yaparken yanıma sokuldu. Gerginliğinin kalıcı kokusu hâlâ oradaydı ama sevincinin tatlılığı tarafından büyük ölçüde bastırılmıştı.

Vedalaşırken şakağına bir öpücük bırakarak onu sıkıca kendime çektim - bebeği ezme ihtimaline karşı eskisi kadar sıkı olmasa da-.

Tallulah uzun bir süre, sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi bana baktı, sonra başını hafifçe sallayarak uzaklaştı.

"Bu geceye kadar, Evrin."

"Bu geceye kadar,
Tallulah."

Bölüm 21

TALLULAH

A Hayatımın en iyi uykusundan sonra Meera ile birlikte öğle yemeği için yiyecek bir şeyler almak üzere saraya doğru yola çıktım.

Iris'le biraz zaman geçirmek için sıvışmadan önce konuşma bitmişti.

Lochan, Sebastian ve Cora etrafta dolanırken Iris dairesine kapandığı ve dışarı çıkamadığı için ben de aynısını yapmadığım için kendimi suçlu hissettim.

Yarın, karar verdim. Yarın gidip günü onunla geçirecektim.

Neredeyse Meera'ya katılacaktım ama o anda kendime iyi bir arkadaş olacağıma güvenmiyordum. Evrin için o kadar endişeleniyordum ki başka bir şeye odaklanamıyordum.

Hayatını mahvetmiş miydim?

Gerçekten anlayamadım. Bana karşı çok ilgili ve dikkatliydi ama heyecanlı olmaktan çok endişeli görünüyordu. Öte yandan ben de endişeliydim. Bu hamilelikle ilgili pek çok bilinmeyen vardı ve eğer onlar hakkında çok fazla düşünürsem, hızla sarmal olmaya başlayacaktım. Sanırım Evrin'in bu duruma kendine özgü sakinleştirici enerjisini getireceğini umuyordum, ki bu adil bir beklenti değildi, onun da bebeği ve hayatı olduğunu düşünürsek.

"Tallulah!" Kuzenimin sesiyle döndüğümde Austin'in bana doğru koştuğunu, Selene'in de arkasından geldiğini gördüm. Onun herhangi bir yere koşarak gittiğinden şüpheliydim, Selene zarif biriydi. Asla acele ediyormuş gibi görünmezdi.

"Merhaba!" Austin'in iyiliği için en parlak gülümsememi takındım ve Selene'in koku alma duyularını kandırma umuduyla sakinleştirici bir nefes aldım. "Nasılsınız çocuklar?"

"Ne oldu?" Austin hemen kaşlarını çatarak sordu. "O hıyar Lochan'dı, değil mi? O adamdan hep nefret etmişimdir."

"Hayır! Bekle, tanıyor musun? Onu tanıdığını bile fark etmemiştim." "Tanımıyorum. Sadece *titreşimler, anlıyor musun?*"

Lochan'ın durumunda, bir şekilde biliyordum. Biraz *garip* bir şeyler vardı. Orada.

"Onunla çok az konuştum," diye Austin'i temin ettim. "O zaman seni üzen ne?" Selene sordu.

"Hamileyim," diye ağzımdan kaçırdım ve hemen ellerimi ağzıma kapattım. Bunu söylemeye niyetim yoktu. Haberi önce Evrin'le paylaşmayı düşünmüştüm. Ama Selene de hamileydi. Neler yaşadığımı bilen biri varsa, o da oydu.

"Sen *nesin?*" Austin yüksek sesle sordu.

Selene bana göz kırptı. "Keşke bunu bana vardiyam başlamadan hemen önce söylemeseydin. Avcıların son faaliyetlerinden sonra bundan kurtulamam."

"Senden bunu beklemiyorum," diye çabucak ona güvence verdim.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum. Hadi Elverston House'a geri dönelim ve biraz kız muhabbeti yapalım," diye önerdi Austin, zaten beni yol boyunca yönlendiriyordu.

"Vardiyamın sonunda buraya geri döneceğim," dedi Selene ve ben de onlara vedalaşmaları için özel bir an vererek arkamı döndüm.

"Pekâlâ," dedi Austin elimi tutarak ve kısa bacaklarımın rahat edemeyeceği bir tempo tutturarak. "Konuşacak çok şeyimiz var. Seni kim hamile bıraktı?"

"Aman Tanrım, Austin."

"Yara bandını yırtıp atarız diye düşünmüştüm, anlıyor musun? Kahretsin, bilmiyor musun? Belki de bunu sormak için daha nazik bir yol bulmalıydım-"

"Lütfen konuşmayı kes. Evrin. Evrin. Onunla tanışmadın. Arada bir yerde görev yapıyor."

"Onunla *tanışmadım* ama Cartava'ya giderken ona bir ya da iki kez el salladım. Onunla nasıl tanıştınız? Onunla çıkıyor musun? Senden dürüst bir kadın yaratacak mı? Onunla erkekçe bir konuşma yapmama gerek var mı? Ben yaparım."

"Seni canlı canlı yer, Austin."

"Bunu ikimiz de biliyoruz, ama bu sana seni ne kadar sevdiğimi anlatmalı. Açıkçası, kışımı kurtarmak için karımı da yanımda getirirdim."

"İkiniz çok tatlısınız, mide bulandırıcı." Ön kapıyı açabilmek için elimi çekmeden önce omzumla onu dürttüm. "Benden dürüst bir kadın olur mu bilmem ama taşınmak için bir ev bakıyorduk. Bilirsin, birlikte."

"Oh. Oh. O zaman durum ciddi. Bunu nasıl şimdi duyuyorum?" Açıkçası ben de bunu merak ediyordum.

Evrin ve ben yemekte birbirimize selam vererek sebep olmuştuk. Yine de Austin sarayda yaşamıyordu ve Selene bana dedikoduyu bırakın aktarmayı, fark edecek biri gibi bile gelmiyordu.

"Şey-" Lochan girişte belirdiğinde sözümü kestim, büyüleyici gülümsemesi mükemmel bir şekilde sabitlenmişti.

"Ah, Thibaut kuzenleri, sonunda bir arada! Austin, buradaki varlığının sadece bir efsane olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Mm, uğrayıp bir merhaba demeyi düşünmüştüm," diye yanıtladı Austin, neden uğramadığına dair bir açıklama yapma zahmetine girmeden. Neden Thibaut genlerini almadım ki? Senin fikrin umurunda değil genleri?

Onun yerine büyükbabamın "herkes seni yakalamaya çalışıyor" paranoyası genlerini almıştım.

Lochan'ın gözleri hafifçe seğirdi. "Gerçekten ikinizle de sohbet etmeyi umuyordum. Ben de tam çay yapıyordum. Siz de ister misiniz?"

Dürüst olmak gerekirse, kesinlikle bir fincan aşırıyordum. Hamilelik aşermesi böyle bir şey miydi? Beklediğimden daha az agresifti. Yakında bir bardak çay içmezsem birini öldürecekmişim gibi hissetmiyordum.

Yine de, yakında bir bardak çay içmezsem ölecekmişim gibi hissediyordum.

Huh.

"Evet, lütfen. Sebastian ve Cora nerede?"

Ona içten bir gülümseme vermek için elimden geleni yaptım. İyi davranıyordu. Kibar olabilirdim. Sarayda Astrid'in yanından geçmiştim ve bana dün geceki içki oyunlarının kötü gittiğine dair herhangi bir işaret vermemişti. Belki de Lochan'ı araştırırken bulacak bir şey bulamamıştı.

Lochan, "Görünüşe bakılırsa Cora onun tarzına uymadığımı düşünüyor," dedi, sesi etkilenmemiş gibiydi. "Bugün yeni arkadaşıyla buluşmak için Sebastian'ın kendisine eşlik etmesini istedi."

Mutfğa doğru giderken başını hafifçe salladı ve küçük kız kardeşler hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Neden kabul ettin?" Onu salona götürürken Austin tısladı. "O etraftayken doğru düzgün konuşamayız."

"Size önemli bilgileri verdiğimi hissediyorum!" Fısıltıyla bağırdım. "Ben hamileyim. Babası Evrin. Birlikte yaşamayı planlıyorduk. Sanırım hâlâ öyle? Belli ki ona söylediğimde çok şaşırdı."

"Ne dedi o?" Austin sertçe sordu.

"Kötü bir şey yok! Sanırım sadece şoktaydı. Daha çok benim için ve rahatım için endişeleniyor gibiydi."

Şezlongun iki ucuna oturduğumuzda Austin bana endişeli bir bakış attı. "Rahatınız konusunda da endişeliyim. İçinin bebek Shade pençelerine dayanacak şekilde inşa edildiğinden emin değilim."

"Bunun için teşekkürler," diye kestirip attım.

"Yine de iyi olacağından eminim," diye ekledi aceleyle. "Yani, harika olacak. Çocuklarımız birlikte büyüyecek. Ne kadar harika değil mi?!"

Aslında bu fikir Austin söyleyene kadar aklıma gelmemişti. "Yapacaklar, değil mi? Bu harika bir şey. Ve eğer onlar, bilirsin, alemdeki diğer herkesten *farklılarsa, birbirlerine* sahip olacaklar."

Austin'in her zamanki parlak ve rahat sırtışı biraz daha yumuşak ve duygusal bir hal aldı. "Evet, öyle olacak. Tıpkı bizim büyüdüğümüz zamanlardaki gibi, değil mi?"

Güldüm. "O kadar yakın olduğumuzdan emin değilim, Austin. Gerçi bir sürünün içinde olduğumuzu düşünürsek, biriyle yakınlaşmak biraz zordu."

Homurdandı. Thibaut'lar çok üretkendi, ailemiz çok büyüktü. Bu büyükbabam için büyük bir gurur kaynağıydı. Bu noktada kaç tane kuzenim olduğunu unutmuştum.

"Hiç özlüyor musun?" Austin sordu. "Evi mi?"

"Elbette bazı şeyleri özlüyorum. Ama negatifler pozitiflerden çok daha ağır basıyor. Peki ya siz? Nükleer seçeneği seçtiğin için pişmanlık duymuyor musun?"

Bunu daha önce pek düşünmemiştim ama en azından istersem insan diyarına geri dönebilirdim, yine de tüm Avcılardan sonsuza dek uzak durmam gerekecekti.

Austin alenen olay çıkarmıştı, onun böyle bir lüksü yoktu.

Sırıttı. "Bir tane bile değil. Seeneğim olsa her şeyi baştan yapardım."

Lochan'ın ayak sesleri salona yaklaştığında sessizliğe gömüldük ve ben pozitif kalmak için elimden geleni yaptım. Bu, Lochan'ı tanımak için iyi bir fırsattı, Austin'in tampon olarak burada olmasının avantajıyla.

Ve eğer onunla ilgili şüpheli bir durum varsa, Sebastian etrafta yokken onunla konuşabilmek belki de bunun ne olduğunu anlamama yardımcı olabilirdi.

Bölüm 22

TCarneath kır evinin sahibi olan yaşlı Shade kır evi için çok az bir para kabul etmişti.

isteseydi daha fazla öderdi. Mobilyaların çoğu kalacaktı ama Tallulah'a haberi vermek ve hangi yeni parçaları istediğini sormak istedim.

Özellikle çocuk odası için.

Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Bir çocuk. *Bizim* çocuğumuz. Tallulah bana bunu söylediğinde duygularıma yenik düşmüştüm ve kendimize ait bir evimiz olmadığı, çiftleşmediğimiz ve benim de bu diyarın yüz karası olduğum düşünüldüğünde paniğe kapıldığım söylenemezdi, ona tam olarak ne söylediğimi bile hatırlayamıyordum. Yeterince destekleyici olmuş muydum? Endişelenmeye meyilliydi ve ona ihtiyacı olan güvenceyi verdiğimden emin değildim.

Eğer yapmamış olsaydım, bu gece yapardım, diye karar verdim ve burada isteksizce nöbet tutan muhafızlardan birine başımı sallayarak teşekkür ettim.

Tallulah'ı sevgi yağmuruna tutardım ve ona olan hislerimin yoğunluğu ile onu korkutmamak için elimden geleni yapardım.

Yazlık. Ve belki de, eğer çok şanslıysam, ne zaman taşınmak isteyeceğini konuşabilirdik.

Ne yazık ki Kaptan Soren'le henüz konuşma fırsatım olmamıştı ama bu konuda herhangi bir engel olacağını düşünmüyordum. Arada geçirdiğim zaman konusunda her zaman temkinli davranmıştı ve muhtemelen çalışma saatlerimi azaltmam konusunda beni memnuniyetle teşvik ederdi.

Tallulah ve ben yemekte birbirimizi o kadar alenen selamladıktan sonra beni kenara çekmesini beklerdim. Belki de haksızlık etmiştim ama eski bir Avcı'yla ilişkim hakkında bir fikri olacağını ve bu fikrin olumsuz bir fikir olacağını varsaymışım.

Herkes hastalığım hakkında bu kadar dar görüşlü değildi. Çoğu öyleydi ama herkes değil.

Adımlarımın ortasında durakladım, gölgelerim bir önsezi duygusuyla dalgalanıyordu. Bir ağırlık, sanki aradaki şeyi oluşturan caspate nefesini tutuyormuş gibi.

Sonra hava titremeye başladı ve kendimi kulaklarımı bu ses bombardımanından korumaya çalışırken buldum, gerçi bu ses yerin içinden yükselirken imkansızdı.

Bir zamanlar, aradaki sesler hep böyle gelirdi. Sessizlik sadece portallar karardığında çökmüştü.

Artık karanlık değillerdi.

Uzakta, ani portal hareketliliği karşısında donup kalmış bir grup Gölge vardı. Onlarla konuşmaya başladığımda benden uzaklaşamayacak kadar sersemlemişlerdi.

"Saraya alarm verin!" Bağırdım. "Muhafızların emriyle. Onlara tüm kapıların açık olduğunu söyleyin."

Saraya ulaşmak için doğru yönde koşmaya başladılar ki bu olumlu bir şeydi.

Burada bizden daha çok kişi vardı ama ben yine de görev yerimi terk etmiyordum. Buranın düzenini herkesten daha iyi bilirken olmazdı.

Portaldan portala geçtim, sürekli nefes aldım, yakınlarda bir Avcı izi aradım ama bulamadım. Yine de bu hiç olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece sinsice hareket ettikleri anlamına geliyordu.

Sebastian ve Lochan müzakereler hakkında Avcılar Konseyi'ne rapor veriyor olsalar da, bunun onlar açısından bir fedakârlık eylemi olmasına imkân yoktu. Eğer bir karar alınmış olsaydı kesinlikle bilgilendirilirdik.

Bu da ya Sebastian ve Lochan'ın krala söylemediği ya da bu karara dahil olmadıkları anlamına geliyordu.

Onlara şüpheyle yaklaşmaya da pek meyilli değildim.

"Evrin!" Soren seslendi, Astrid'le birlikte bana doğru koşuyordu. "Ne kadar sürecek?"

"Dakika-"

İkimiz de sessizliğe gömüldük, titreşimler değişmeye, titremeye ve zıplamaya başladığında etrafımıza bakındık.

Astrid, "Bu koordineli bir çalışma," dedi. "Portalı etkinleştirmek için yerine yerleştirilmesi ve devre dışı bırakmak için tekrar çıkarılması gereken fiziksel kilit taşları var. Bizimle kafa buluyorlar."

Soren'e baktı, yüzünde kararlılık okunuyordu. "Beni oradan geçir, Denver'a geri götür. O tarafta görüntü istiyorum. Sonra sen geri dön. Burada olman gerek."

"Seni orada yalnız bırakacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın," diye hırladı Soren.

"Lochan ve Sebastian nerede?" Araya girdim, çünkü söz konusu arkadaşı olduğunda kaptan asla mantıklı davranmayacaktı. "Biri onları mı izliyor?"

Astrid sabırsız bir ses çıkardı. "Beni geçir Soren, yoksa Denver geçidinin bir dahaki sefere açılmasını bekleyip kendim geçeceğim ve diğer tarafta bekleyen her neyse onun canına okuyacağım. Kaptan sensin. Burada olman gerekiyor."

Soren homurdandı, onu kucağına aldı ve Denver portalına doğru koşmaya başladı, onu geçirmek için karanlık bir nokta arıyordu. "Peşinden birini gönderiyorum. Seni değil Evrin," diye seslendi omzunun üzerinden. "Burada kal. Bulabildiğiniz Muhafız üyelerine bölgeleri devredin."

Tam bir kaostu.

Bulabildiğim herkese emirler yağdırdım ve başka bir liderin yokluğunda beni dinliyor gibi görünüyorlardı. Ama aslında *yararlı* değillerdi. Belirli bir son noktaya doğru yürümedikleri sürece hiçbiri burada iyi bir yön duygusuna sahip değildi. Arada kalmışlığın kendisi insanın odağını kaybetmesine neden oluyordu.

Amirim Selene telaşla yanımdan koşarak geçip giderken kolumdan tutup beni de peşinden sürükleyince sustum.

"Ne oldu?" Çılgın tavırları karşısında telaşlanarak sordum. Selene baskı altında her zaman sakindi.

"Austin. Austin insan alemine geçti, bunu çiftleşme bağı aracılığıyla hissedebiliyorum." Geçiş noktası olması gereken yerde durakladı, ama ikimiz de diğer tarafın ışıkla dolduğunu hissedebiliyorduk. "Daha önce Tallulah'ı ziyaret ediyordu."

Tüm vücudum buz kesti. "Ne dedin sen?"

"Sonrasına kadar bir araya getiremedim. Herkesin bahsettiği çiftin siz olduğunuzu."

"Evet," diye homurdandım, söylenen her şeyin korkunç olduğundan emindim. "Diyarlar arası geçiş yapamam, hamileyim." Selene fazla bir şey söylemedi.

Ama dikkatle dinlerseniz sesindeki umutsuzluk açıkça görülüyordu. "Yapabilsem bile, tutulduğu yer ışıkla dolu."

"Karanlığı bulacağız, mutlaka vardır. Ve bulduğumuzda, geçeceğim."

Başını salladı. "Teşekkür ederim. Ama önce Elverston Evi'ne git ve Tallulah'nın orada olup olmadığını kontrol et. Sanmıyorum ama..."

Ben de şüpheleniyordum. Aklımın bir köşesini kemiren o kötü his hiç azalmıyordu.

"Kral biliyor mu?"

"Bir güncellemeye ihtiyacı olacak. Elverston House'a git, sarayı güncelle, sonra da buraya geri dön," diye talimat verdi Selene.

Sarayın dışındaki geçide doğru koşmaya başlamadan önce bir kez başımı salladım ve giderken Muhafızların birkaç üyesine talimatlar yağdırdım.

Her ne kadar Tallulah'nın ben fark etmeden geçip gitmesinin mümkün olmadığını düşünmek istesem de, kaos mükemmel bir kılıf olmuştu.

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde Elverston Evi'ne doğru koştum, beslenmeyeli uzun zaman olduğunun ve en güçlü halimde olmadığının bilincindeydim. Başka bir durumda bu bir felaket olabilirdi ama Tallulah ve bebek için duyduğum korku beni hareket ettirmeye fazlasıyla yetiyordu.

Shades için belirlenen sınır çizgisini görmezden gelerek patikadan yukarı doğru koşarken Elverston Evi karanlık ve heybetli görünüyordu.

"Tallulah!" İçeri girer girmez bağırdım. Merdivenleri koşarak çıktım, içimde kalmış olabilecek herhangi bir olumsuz duygu izi için derin nefes aldım ve hiçbir şey bulamadım.

Yine de havada tuhaf bir koku vardı, tam olarak çıkaramadığım bir şey. Hoş olmayan bir şey. Doğal olmayan.

Onu üst kattaki bir dolaba kadar takip ettim ve kapağını çekip açtım, aradaki şeye baktığıma fark ettiğimde şok içinde geriye doğru tökezledim. Ya da

En azından ona giden bir yol.

Bu nasıl olabilir? Elverston Evi'nde ya da herhangi *birinin* evinde giriş odası yoktu.

Her ne kadar mantıklı gelmese de, gözlerimin önündeki kanıtlar reddedilemezdi. Gerçi ben izlerken bile caspите arkamdaki koridordan gelen küre ışığında dağılıyor gibi görünüyordu ki bu normal giriş odalarında olan bir şey değildi. Bu bir şekilde yapaydı.

Cesaretim kırılmış bir halde üst kattaki tüm odaları kontrol ettim, boş olduklarını gördüm ve göğsümdeki ağır dinene kadar Tallulah'ın odasında birkaç dakika daha kaldım.

Austin kesinlikle insanlar alemindeydi ve her tarafı ışıkla çevrili aydınlık bir odada olması orada tutsak tutulduğunu gösteriyordu. Tallulah o zaman onun yanındaysa, şimdi de yanında olduğundan neredeyse emindim, ama yine de saraya koşmadan önce alt kata bir göz attım, orada olduğunu umuyordum.

İkisi de öylece gitmez. İkisi de gönüllü olarak gitmeyecekti. Belki bir zamanlar en kötüsünü düşünmüş ve Tallulah'ın benden kaçmak için her şeyi yapacağını sanmış olabilirdim ama artık öyle değil.

Yeni gelenlerin bununla bir ilgisi *olmalıydı*.

Saray kargaşa içindeydi, saray halkının çoğu yemek salonuna doluşmuştu, ancak bu organizasyondan çok tesadüf eseri olmuş gibiydi.

"Evrin!" Meera kolumu tuttu ve paniklemiş gözlerle bana baktı. "Tallulah'ı bulamıyorum."

Durumun gerçekliğini kavrayarak başımı salladım. Neyse ki kral ve kraliçe o anda kalabalığı yararak yanıma geldiler de her şeyi iki kez açıklamak zorunda kalmadım.

"Austin insanlar aleminde. Selene çiftleşme bağını takip ederek Austin'in genel konumuna ulaşabilir ama burası aydınlık bir alan ve belirgin bir giriş noktası yok. Bugün erken saatlerde Tallulah'ı ziyaret ediyordu." Meera şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Bunu kendim doğrulamak için Elverston House'a gittim ve bir malzeme dolabının içinde bir tür geçici giriş odası var gibi görünüyor, ancak ben orada durup izlerken bile caspите ortadan kayboluyordu."

Onların da bu fenomen karşısında benim kadar şaşkın olmalarını beklerdim, ancak elbette benim sahip olmadığım bilgilere erişebiliyorlardı.

"Kardeşimin eseri," dedi kral, daha fazla uzatmadan. "Nasıl yanlış ellere düşmüş olabileceğini anlamıyorum."

Sadece birkaçımız ve Gölge Konseyi onu gördü bile." "Yeni Avcılar nerede?" Sertçe sordum.

Meera kaşlarını çatarak, "Sebastian ve Cora buradalar," diye ekledi. "Ve yaşadıkları şaşkınlık ve kafa karışıklığı gerçek gibi *görünüyor*."

"Kokuları öyle gösteriyor," diye kabul etti kral. "Ama Lochan saatlerdir ortalıkta görünmüyor."

"Iris?" Ben sordum.

"Damen'la birlikte odasında güvende," diye yanıtladı Ophelia. "Soren ve Astrid'i orada gördün mü?"

Onları elimden geldiğince çabuk bilgilendirdim. "Sebastian ve Cora ile konuşabilir miyim? Teğmenin emirleri uyarınca aradaki bölgeye geri dönmem gerekiyor ama önce bunu yapmamı isterdi."

"Devam edin," dedi kral, geri çekilip ikisinin oturduğu bankı işaret ederek. Bu kez etraflarında hayranlarından oluşan bir kalabalık yoktu. Yalnız oturuyorlardı ve inandırıcı bir şekilde kafaları karışmış görünüyordu.

"Yap sen var herhangi bir Haberler?" Cora sordu umarım ve an Yaklaştım. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok.

kardeş-"

"Kardeşinizin Tallulah ve Austin'i bir şekilde insan diyarına geri götürdüğüne ve onları hiçbir Gölge'nin erişemeyeceği aydınlık bir odada esir tuttuğuna inanıyoruz."

Cora'nın çenesi bana bakarken gevşedi. "Hayır. Hayır, bu doğru olamaz."

Tepkisini görmek için Sebastian'a baktım. Cora gibi afallamamıştı ama kaşları çatılmıştı. "Sana yemin ederim ki, bildiğim kadarıyla hepimiz buraya aynı iyi niyetlerle geldik. İkimiz de bu görev için seçildik ve *dünyanın* dört bir yanından çeşitli Avcı Konseylerinin kıdemli üyeleri tarafından görevlendirildik. Avcılar ayaklanmaya başlamadan önce sizlerle bir diyalog başlatmak, bir nebze olsun normallik bulmaya çalışmak için çok samimi bir baskı vardı."

"Neden Lochan?" Meera sordu. "Seni anlıyorum. Verity ile bir bağlantın vardı ve belki de bunun işe yarayacağını düşündüler. Lochan'ın kimseyle önceden var olan bir ilişkisi yok."

"Şey, hayır," diye itiraf etti Sebastian, yanakları kızarmıştı. "Bu konuyu birkaç üst düzey yetkiliye açtım. Ama Lochan Cal Thibaut'nun himayesinde. Kimse ona hayır diyemez, çünkü cüzdan ipleri Bay Thibaut'un elinde."

Meera usulca küfretti. "*Bunun* bahsetmek için uygun bir bilgi olduğunu düşünmedin mi? Lochan'ın Austin ve Tallulah ile yakın çalıştığını

dede?"

Sebastian'ın yüzü kızardı. "Lochan'ın Tallulah ile yaptığı konuşmalarda bu konuyu kendisinin açacağını düşünmüştüm. Ve kesinlikle aklında ayrı hedefler olduğuna inanmak için herhangi bir nedenim yoktu."

Dikkatini bana çevirdi, gözleri hafifçe kısıldı. "Aradaki yeri koruyan sensin, değil mi? Gittiklerini görmek gerekmez miydi?"

"Arada kalan geniş bir yerdir," diye keskin bir şekilde araya girdi kral. "Ve Avcıların kasıtlı şaşırtma yöntemleri vardı. Sanırım siz de bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Sebastian'ın kokusu ekşimişti ama sözleri yeterince zarar vermişti. Yemek salonundaki hava değişmiş, genellikle bana yöneltilen olumsuz ilgi tüm gücüyle geri dönmüştü.

Benden istedikleri kadar nefret edebilirlerdi. Her seferinde yaptığım gibi kibarca ve sessizce yollarından çekilmeyecektim.

"Ben Selene'i kontrol etmeye gidiyorum. Yeni bir gelişme olursa rapor etmesi için bir koşucu göndereceğim," dedim krala ve kraliyet çiftine kısa bir selam verdim.

Ben ayrılmadan önce Meera koluma dokunarak dikkatimi çekmeye çalıştı.

"Ondan vazgeçme, tamam mı?" diye mırıldandı, o karanlık gözlerinde beklediğimden biraz daha sert ve acımasız bir şey vardı. "Avcıları da hafife alma."

"Getirmeyeceğim. Tallulah'ı eve getireceğim. Bundan emin olabilirsin."

Bölüm 23

TALLULAH

W Ağızım neden bu kadar kuruydu? Başım zonkluyordu ve midem sanki bağırsaklarımda bir girdap oluşuyormuş gibi çalkalanıyordu, hatta Gerçi orada gerçekten kusacak bir yiyecek olduğunu sanmıyordum.

"Tallulah! Uyan. Hadi uyan. Uyan, uyan, uyan."

Austin miydi o? Kelimeler o kadar alçak bir tıslamaydı ki sesi seçmekte zorlanıyordum.

"Uyanığım," diye mırıldandım, dilimin bu kadar işbirlikçi olmamasına sinirlenmişim.

"Tallulah." Tamam, bu kesinlikle Austin'in sesiydi. Austin'in ciddi sesi. "Tamamen uyanmanı istiyorum, çünkü şu anda bir çıkmazın içindeyiz."

"Öyle miyiz?" Göz kapaklarımdın beynimle işbirliği yapmasını sağlamaya çalışarak mırıldandım. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Uyuşturulmuşunuz. Biz uyuşturulduk."

Öyle miydik? Cızırtılı, ağır gözlerimi kırpıştırarak açtım ve odayı dolduran rahatsız edici derecede parlak ışıktan hemen kör oldum. Ve bu gölge âleminin yumuşak, gümüşü küre ışığı da değildi. Bu sert, floresan bir ışıktı.

beyaz, aylardır duymadığım hafif elektrik vızıltısıyla tamamlandı.

Sikeyim.

"Buraya nasıl geldik?" Homurdandım.

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum. Yine de Lochan ile bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum."

Doğru. Doğru ya! Lochan oradaydı. Bize çay getirmişti. Ondan sonraki her şey bulanıktı.

Gözlerim yavaşça odaklandı ve nerede olduğumuzu anlamaya çalışarak çevremizi inceledim. Bir tür hücreye benziyordu ama kalıcı bir hücre değildi. Sanki birisi bodrumun içindekileri dış duvarlara tıktırmış ve ortasına geçici bir kafes dikmiş gibiydi. Uzuvarımın hissi geri geldiğinde, bir sandalyeye bağlı olduğumu fark ettim, ayak bileklerim sandalyenin ayaklarına bağlıydı ve bileklerim arkamdan bağlıydı. Austin de aynı pozisyondaydı, sabırsızca oflayıp puflamalarına ve onlara karşı mücadele ederken çıkardığı efor homurtularına bakılırsa, ama onu göremiyordum. Sırt sırta vermiştik, dokunma mesafesinde değildik.

"Nasıl hissediyorsun?" Austin endişeyle sordu. "Herhangi bir ağrın ya da sızın var mı?"

Kalın bir şekilde yutkundum, bebek hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordum yoksa sürdürdüğüm sükunet üzerindeki zayıf tutuşumu kaybedecektim.

"Olağandışı bir şey yok," diye başardım, sesim boğazımda düğümleniyordu. Kendimi kesinlikle susuz hissediyordum ve başım çatlayacak gibiydi ama Austin'in de bunları yaşadığını hayal ediyordum.

"Pozitif kal, tamam mı? Bir yolunu bulacağız."

Onun iyimserliğini paylaşabilmeyi gerçekten isterdim ama henüz o noktada değildim. Bileklerimin ve ayak bileklerimin etrafındaki bağlar sıkıca sabitlenmişti ve ne kadar mücadele etsem de tek başardığım şey cildimi acıtmaktı.

İkimiz de uzun bir süre sessiz ve hareketsiz kaldık ve ben bakışlarımı parmaklıklar arasındaki ahşap panelli duvarlarda uzak bir noktaya sabitleyerek odanın dönmeyi bırakmasını bekledim.

Buraya baktıkça daha önce burada bulunduğumu hissediyordum. Yetmişli yıllardan kalma ahşap paneller beynimde bir şeyleri harekete geçiriyordu ve yakalamaya çalıştığım anı her neyse bana hiç de tatsız gelmiyordu. Şu *anda* durumla ilgili her şey dehşet vericiydi ama yine de bir şekilde her zaman böyle değilmiş gibi hissediyordum.

"Burası sana tanıdık geliyor mu?" Hayal görüp görmediğimi merak ederek mırıldandım. Belki de sadece uyuşturucunun etkisiydi.

Austin temkinli bir şekilde, "Sayılır," diye cevap verdi. "Yine de içinde kesinlikle dev bir kafes yoktu, çünkü bunu hatırlardım."

"Eğer tanıdıysan, belki de çocukken buraya gelmişsinizdir," dedim yavaşça, yeni bir tedirginlikle etrafa bakarak. Carol Teyze'nin bazen saklambaç oynarken indiğimiz devasa bir bodrumu vardı. Her zaman çeşitli kutular, tatil süsleri ve terk edilmiş egzersiz makineleriyle doluydu.

"Aman Tanrım, burası Carol Teyze'nin evi mi?" Austin yüksek sesle fısıldadı, benimle aynı şeyi fark etmişti. "Kendi lanet ailemiz bizi kaçırdı mı? Bu delilik. Çıldırılmışlar. Bir reality şov falan yapmalıyız."

"Dateline'a çıkabiliriz."

Austin boğuk bir ses çıkardı. "Bu çok kasvetliydi, Tallulah." Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Ama aynı zamanda, bilirsin... Belki."

Bunu yüksek sesle söyleyip Austin'i kötü hissettirmek istemedim ama Astrid'den sonra bir numaralı, *belki de* iki numaralı halk düşmanıydı. Ama Astrid genel insan nüfusu tarafından tanınmıyordu ve Austin tam anlamıyla bir internet komplosuydu.

Düşünmesi bile tüyler ürperticiydi ama Austin'in serbestçe dolaşmasına izin verildiği bir senaryoyu hayal bile edemiyordum. Ve eğer beni de götürselerdi... Muhtemelen Büyükbaba kendisine utanç getiren iki torunundan da kurtulmak istiyordu.

"Özür dilerim Tallulah," diye fısıldadı Austin. "Sanırım yaptığım şey yüzünden burada olabilirsin. Ve tehlikeye attığımın sadece kendim olduğunu düşündüğümde bu seçimi yapmakta bir sakınca görmedim. Bunun için acı çekmemelisin."

Kalbim onun için acıyordu. Bizim için de. Gölgeleer âleminde geride bıraktığımız ve şüphesiz endişeden çılgına dönmüş olan sevdiklerimiz için. Her şey için.

"Bu senin hatan değil, Austin. Bunun olacağını tahmin etmeliydik. Büyükbabam aile üyelerinden herhangi birinin alenen ya da başka bir şekilde iltica etmesini asla kabul etmeyecekti."

Bu fikir daha önce aklıma gelmediği için içimde bir tür suçluluk duygusu vardı. Iris'in bir Nash olarak sırtında bir hedef tahtası olduğuna ikna olmuşum, ancak ailemin de aynı şeyi yapacağı hiç aklıma gelmemişti. Hiçbir zaman, bir Nash için yeterince değerli olabileceğimi düşünmemiştim.

geri almaya değeceğini düşünmüştüm. *Değmezdim de*, gerçekten. Ben sadece Thibaut soyundan gelen ve soyadını daha önce bir kez utandırmış biriydim.

"Sence aşağı inip bizi görecek mi?" Austin sordu.

"Hayır." Beni göremediğini hatırlamadan önce başımı salladım. "Bu çirkinlikle ilk elden uğraşmak istemeyecektir."

Büyükbabam böyle bir dağınıklığı kendisine yakıştırmazdı. Sadece Lochan ve diğer köleleri ilk elden göreceğimizi ve ailenin bundan tamamen uzak tutulacağını umuyordum.

"Bizi buraya nasıl getirdiğini anlayamıyorum," diye mırıldandım, başım kalın ve ağrıyordu. Eğer bizi aradaki bölgeye getirdiyse, bunun yapılabilir olduğunu görebiliyordum. Ne de olsa portallardan biri açık kalmıştı ve insan diyarı tarafından erişilebilirdi. Evet, aradaki bölge korunuyordu ama anladığım kadarıyla bu işi ciddiye alan ve yolunu bilen tek kişi Evrin'di ve aynı anda her yerde olamazdı.

Ama Lochan'ın bizi birileri görmeden aradaki yere götürmesine imkân yoktu. İki baygın bedeni bir şekilde taşıyarak saray arazisinde dolaşmak zorunda kalacaktı. Sebastian yardım ediyor olsaydı bile -ve Cora- bu imkânsız bir başarı olurdu.

"İçeriden yardım almadan bunu başarabileceklerini sanmıyorum."

"Bir Gölge'den mi?" Nefesim kesildi, bu fikir aklımdan ucundan bile geçmemişti. Gölgeler âleminin güllük gülistanlık olmadığı açıktı ama orada kendimi hep güvende hissetmişim.

"Belki mi?" Austin lafı dolandırdı. Bu o kadar korkunç bir düşünceydi ki, düşünmek bile istemedim.

Gözlerimi açık tutma savaşıını kaybettim, sandalyemde o kadar uzun süre uyukladım ki uyandığımda boynum ve sırtım kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu.

"Biri geliyor," diye fısıldadı Austin, beni tekrar tam uyanıklığa getirdi. En azından kendimi daha az savunmasız *göstermenin bir* yolunu bulmayı dileyerek eklemlerimi olabildiğince yuvarladım.

Lochan önce bodrum kapısını iterek açtı ve iki kölesinin de onu takip etmesi için kapıyı açık tuttu, ancak ikisini de tanıımıyordum.

"Thibaut kuzenler! Evinize hoş geldiniz," dedi Lochan neşeyle, hücre kapısının kilidini açarak. Uzun boylu bir kadın bana yaklaştı, ağzıma pipetli bir su şişesi sokarken göz teması kurmadı.

Her ne kadar itiraz etmek istesem de, ağzım talaşla kaplanmış gibi hissediyordum ve başım susuzluktan ağrıyordu, bu yüzden içtim ve en iyisini umdum.

"Bütün bunların anlamı ne?" Austin sesindeki korkuyu saklamakta benden çok daha iyiydi. "Bizi öldürmeden önce su içmemizi mi istiyorsun?"

Lochan homurdandı. "Zaman çizelgesi hâlâ oluşturuluyor, bu yüzden bu süre zarfında seni işlevsel tutacağım. Ne yazık ki Konsey bu konuda oldukça dar görüşlü davranıyor ve büyükbabanızın vizyonunu takdir etmiyor."

"Peki bu ne vizyonu?" Ben talep ettim.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Ne derlerse desinler, ikiniz de asla gölge diyarına geri dönmeyeceksiniz. Önemli olan tek şey bu."

"Büyükbabanın bunun için sana ne kadar ödediğini bilmek isterdim," dedi Austin hafifçe. "Bugünlerde ruhunun parçalarını feda etmenin bedeli nedir?"

Sözler bir akorda çarpmış gibi görünüyordu.

Lochan, "Kurban *sizsiniz*, ben değil," diye hırlayarak diğerlerini hücreden dışarı çıkardı.

Lochan kilidi kapatırken Austin, "Elbette," diye kolayca kabul etti. "Ama bu işten değişmeden sıyrılacağını düşünmüyorsun, değil mi? İki can aldıktan sonra?"

"Düzinelerce Gölge öldürdüm!"

Kelimeler midemi bulandırdı ama Austin cevap vermeyi başardı. "Wraith, insan alemi formlarında. Konuşamadıkları yerde. Çılgık atamadıkları. Kanayamadıkları. Kan kaybından ölürken gözlerinin içine bakmaya niyetliyim, bilesin diye söylüyorum. Umarım bu görüntü hayatının sonuna kadar aklından çıkmaz. Çocuğumu babasız bırakacaksın. Bu nasıl bir duygu?"

Çizdiği tablo karşısında gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı süzüldü. Kaçıracağımız geleceğe. Sahip olabileceğimiz, sahip olmamız gereken hayatları.

"Seşşeller'de kumsalda kokteyl içerken gözlerindeki bakışı hatırlayacağımdan emin olabilirsin," diye tersledi Lochan, kapıyı kilitlemeyi bitirdiğinde elleri hafifçe titriyordu, diğer ikisi çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Lochan son bir bakışla -ama temkinli bir bakışla- onu takip etti ve bodrum kapısını arkasından kapattı.

"Onu kesinlikle sarsmışsın," diye fısıldadım titreyerek. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Ben de öyle, ama seçeneklerimiz sıfırdı. Keşke burayı aydınlığa boğan ışıklardan birini bile söndürebilseydik. Bu değildi.

Ulaşılması zor LED aydınlatmalı yüksek teknolojiili bir yer. Carol Teyze'nin yetmişli yıllardan kalma bodrumuydu. Bir köşede sallanan bir ampul vardı ve neredeyse atış talimi olarak kullanılmak için yalvarıyordu, ancak bize uzaktan silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey vermemeye çok dikkat etmişlerdi.

Bölüm 24

TPortallar saatlerce titreşmeye devam etti ve aradaki herkesi panik halinde tuttu. Selene sonunda ayrılmak zorunda kaldı.

Muhafızların üyeleri ve onlara emirler vermek, ama ben beni bıraktığı yerde kaldım, Austin'e -ve umarım Tallulah'a- onların dünyasına geçmeden olabildiğince yakındım.

Krala ve Gölgeleer Konseyi'ne kızmamak için elimden geleni yaptım ama bu bir mücadeleydi. Neden bu savaşta hiç önde değilmişiz gibi geliyordu? Ya insan korkusuna ya da Avcı arzusuna bağımlıydık ve bu bizi dezavantajlı duruma düşürüyordu ama daha proaktif olmaya başlamalıydık yoksa yok olacaktık.

Aralığın derinliklerinden bazı alarm sesleri geliyordu ve ben de şu anda buradaki en yüksek rütbeli Muhafız üyesi olarak görüldüğümünden, araştırmak için kendimi görev yerimden yeterince uzağa sürükledim. Yüzbaşı Astrid'i insan diyarına kadar takip etmiş, diğer taraftan durumu anlamaya çalışıyordu.

Tökezleyerek durdum ve her yaştan on Avcının bir portalın önünde durduğunu ve sinirden *koktuklarını* gördüm.

"Merhaba," dedi bir adam, etrafına göz gezdirerek ve yanındakilerden hiçbirinin konuşmayacağını anlamış gibi görünerek. Yaşlıydı, yüzünde derin çizgiler ve gür gri saçları vardı. "Anlaşmanın Avcılar tarafını yerine getirmek için buradayız."

"Bu anlaşmanın ne olduğunu duymak isteriz," diye cevap verdim, bir kez olsun Muhafızların önüme geçebilmek için yolumdan çekilmelerine aldırış etmedim.

Adamın korkusunun kokusu o kadar keskindi ki uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum.

"Geri dönen iki Avcının yerine buraya taşınmamız için yapılan anlaşma..." dedi tereddütle. Bu grubun her birinin bitkin ve pek de sağlıklı görünmediği gözümünden kaçmamıştı. Bazılarının yırtık pırtık giysileri vardı ve yanlarında neredeyse hiç eşya taşımıyorlardı.

Hepsi de isteksiz görünüyordu.

"Herhangi bir karışıklık olursa Aither'i sormamız söylendi," diye fısıldadı bir kadın, kararlı bir şekilde ayaklarına bakarak.

Aither.

Dişlerimi gıcırdattım. Lanet olası hain.

Selene o anda ortaya çıktı ve yeni gelenleri toplayıp güvenli bir yerde tutmaları için emirler yağdırdı. Onların sinirlerini yatıştırmakla ilgilenmiyordu ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Yine de, büyük bir Muhafız birliği tarafından aradan çıkarılıp bir araya toplandıklarında küçük bir parçam biraz suçlu hissetti.

"Birinin Aither'i bulması gerekiyor," diye homurdandım, öfkemi üretken bir seviyede tutmaya çalışarak.

Selene bir kez başını salladı. "Bu görevi sana devrediyorum. Austin ve Tallulah'ın bulunduğu yere olabildiğince yakın duracağım. Eğer bir değişiklik olursa seni çağıracağım. Zaman çok önemli ama önce dükkânlara gidip beslenmeni istiyorum Evrin. İş göremezsen kimseye yardımın dokunmaz."

Tek bir saniyeyi bile boşa harcamak istemediğimden, saraydaki depoya doğru koştum ve yemek salonuna gitmeden önce olabildiğince verimli bir şekilde beslendim.

Üst düzeydekiler çoktan bilgilendirilmiş olmalı, bu da beni en azından bir görevden kurtardı.

"Aither'i bulmaya mı gidiyorsun?" Kral Allerick yıpranmış bir ifadeyle sordu. Damen'in Iris'e göz kulak olması, Kraliçe Ophelia'nın Cora'ya odaklanmış görünmesi ve Soren'in insanlar âleminde olması nedeniyle

Tek başına gergin bir mahkeme ve bu açıkça onu rahatsız ediyordu. "Burada değil, olsaydı onu çoktan Çukur'a göndermiştim."

İş o noktaya gelseydi, Aither'i ihanetinden dolayı seve seve, isteyerek idam ederdim. Ama bunu yaparsam bunun bana geri dönme ihtimali her zaman yüksekti. Bunun yerine onu yargılanmak üzere Çukur'a kapatmam çok daha iyi olurdu.

Ama Muhafız kaynakları zayıftı ve ben sadece bir Gölge'ydim.

"Daha fazla desteğe ihtiyacın olursa Damen'ı -ya da Theon'u- çağırabilirim," dedi Kral Allerick, beni dikkatle izleyerek ve iki kardeşini önererek.

Ama benim de kendi kardeşlerim vardı, ne kadar uyumsuz ve işlevsiz olsalar da. "Gerek yok. Benim bir planım var. Birkaç saat içinde Aither'ı Çukur'a getireceğim."

Kral başını salladı, görünüşe göre yeteneğime sorgusuz sualsiz inanıyordu ki bunu beklemiyordum. Doğruca geri döndüm ve eve gitmeden önce aradaki mesafeyi hızlıca değerlendirdim.

Marseden'e, büyüdüğüm yere. Reşit olup Muhafızlara katıldığım anda oradan ayrılmıştım ve o zamandan beri de bir daha geri dönmemiştim. Yüzyıllardır aileye ait olmasına ve bu sürekliliğin her zaman bir gurur kaynağı olmasına rağmen, her yerin hiç değişmemiş olması ürkütücüydü.

Ben geldiğimde Roan uyuyordu ve burada olduğumu haber alınca onu uyandırmak için yukarı çıkan görevliyi geri çevirmesini bekledim. Bunun yerine, geniş merdivenlerde belirdi, buruşuk ve çatık kaşlıydı ama oradaydı.

"Ne oldu?"

"Caius'u görmek ister misin?"

Roan doğruldu, ifadesindeki yorgunluk gitmişti. "Elbette."

"O zaman benimle gel."

Bunu sorgulamadı, sadece evden çıkıp az önce geldiğim giriş odasına doğru ilerlerken benimle birlikte adım attı. Rota beni Selene'in devriye gezdiği yerin ötesine götürmüyordu ve her ne kadar uzun yolu seçip bakmak istesem de burada yapmam gereken bir iş vardı.

Caius'un evini yaptığı bölgeye, yani bir dağın eteğindeki soğuk ve nemli bölgeye girdiğimizde Roan sessizdi. Akı yosunu yetiştirmek için iyi bir yerdi, Caius'un burada yaşamasının tek nedeni de buydu. Kesinlikle ambiyans için değildi.

"Caius!" Kapıya vurarak seslendim. "İçeri girebilir miyim?"

Beklediğim kadar ilgisiz bir cevap mırıldandı ve ben de çatlak dairesel kapıyı iterek açtım.

Böylece tek odalı konutta çok ihtiyaç duyulan temiz hava dolaşabilecekti.

Caius yalnız olmadığımı fark etmeden önce yataktan ilgisizce göz kırptı.

"Onun burada ne işi var?" Caius hırladı, ayağa fırladı ve kapı aralığında durmuş, Caius'un yaşam koşullarını dehşetle inceleyen Roan'a ters ters baktı.

"O burada çünkü ben ondan burada olmasını istedim. Acılara yarın dönebiliriz. Şu anda yardıma ihtiyacım var. Kardeşlerime ihtiyacım var."

Caius bir anda doğruldu, gözlerinde yıllardır görmediğim net ve ağırbaşlı bir ifade vardı. Hatırladığım otoriter ağabey buydu. Roan sinsice meydan okuyup onu gasp etmeden önce, aileye liderlik etmek ve mirasımızı korumak üzere yetiştirilmişti.

"Ne oldu?" Caius sordu.

"Avcılar beni aldı-" Boğuk bir sesle sözümü kestim, eş kelimesi boğazıma takılmıştı. Tallulah benim eşim değildi. Olmalıydı ama değildi.

"Tallulah'ım," dedim sonunda, sesim boğuk çıkıyordu. "Aşkım. Gelecekteki eşim. Çocuğumun annesi."

"Onu geri almak için ne yapıyor? Kaptan nerede?" Caius dehşete düşmüş bir halde sordu.

"Koşullar göz önüne alındığında mümkün olduğunca." Derin bir nefes verdim. "Tallulah ve Austin'in kaybına karşılık anlaşmaya varılan bir takas olduklarını iddia eden yeni bir Avcı birliği geldi. Herhangi bir karışıklık olursa Aither'i bulmaları için talimat verildi."

Roan ana dilimizde yüksek sesle küfrederken Caius'un gölgeleri tehlikeli bir şekilde parladı.

"Aither ve ben Gölge Konseyi'nde aynı pozisyon için yarışıyoruz. İkimiz de gölge diyarının iyiliği için projeler üstlenmekle görevlendirildik ve bu hafta bu projeler hakkında rapor vermemiz bekleniyor," diye açıkladı Roan.

"Ve *bunun* onun daha büyük iyilik versiyonu olduğunu mu düşünüyorsun?" Caius sertçe sordu.

"İki avcıya karşılık on avcı," diye belirttim Roan rahatsız bir şekilde kıpırdandığında. "Aither'in Lochan'la -hain Avcı- işbirliği yapmaya bu kadar hevesli olmayacağından şüpheleniyorum.

Tallulah'a kur yapmaya başladı. Muhtemelen onun beni seçmesinden *hoşnut* olmamıştır. Sanırım bu görüşlerinde yalnız değil."

"Bütün o aptalların canı cehenneme," diye homurdandı Caius, sanki zerre kadar kendime güvenim olduğundan şüphelendiği her seferinde boynuzlarımın olmadığını hatırlatan ilk kişi o değilmiş gibi. "Bu konuda benim tam ve sarsılmaz desteğime sahipsin Evrin. Neye ihtiyacın olursa olsun, yanında olacağım."

"Ben de öyle," diye sessizce gönüllü oldu Roan. Bir an için Caius'un yüz ifadesinde neredeyse onay gördüğümü sandım ama sonra yine kayboldu. "Göze batmamak için Cartava'da tuttuğu dairede olacağını tahmin ediyorum. Ona yaklaşacak kişi ben olmalıyım, seninle çalışmamı beklemeyecektir."

Kuşkusuz, çünkü Roan benden uzaklaşmak için onun yanında benim hakkımda çok kötü şeyler söylemişti. Her neyse. Şimdi işime yarayacaktı.

"O halde gidelim," dedi Caius, doğal olarak eski lider rolüne bürünerek. "Aither duruşması sırasında Curia'dan Gölgele Konseyi'ne sunumunu yapabilir."

Bölüm 25

TALLULAH

W Penceresiz ve sürekli parlayan ışıktaki zamanın nasıl geçtiğini takip etmek imkânsızdı. Kesinlikle işlemem gerekiyordu, göz kapaklarım ağırlaşmıştı,

ve kaslarım yanıyordu, bu yüzden Lochan'ın ayrılmasından bu yana en az birkaç saat geçtiğini *varsaydım*, ama bunu bilmenin bir yolu yoktu.

Austin bir süredir sessizce horluyordu ve uykuda kalmasını ve rüyalarının güzel geçmesini umuyordum.

O kadar yorgundum ki beynim çoğunlukla panik sarmalına girecek enerjiye sahip değildi, yani en azından bu iyiydi. Zihnimin ön saflarında kesinlikle bol miktarda korku vardı, ama bununla neredeyse barış içindeydim, çünkü şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Eğer karşı koymamız için en ufak bir şans varsa, o zaman karşı koyacaktım. Tekmeleyerek, çılgılık atarak ve olabildiğince çok insanın başını ağrıtarak aşağı inecektim.

Ama o zamana kadar enerjimi koruyordum.

Merdivenler gıcırdadı ve Austin'e uyanması için tısladım, ancak kapı bir gürültüyle açılana kadar uyanmadı.

Bu kez Lochan yalnızdı ve bu konuda *öfkeli* görünüyordu.

"Nasıl gidiyor?" Austin'in az önceki özgüvenini taklit ederek neşeyle sordum. "Gördüğüm kadarıyla bu sefer yalnızsın. Umarım korkunç seçimlerinin sonuçlarıyla yüzleşmiyorsundur?"

Austin homurdandı.

Lochan öfkeyle, "İnsanlar kendileri için neyin iyi olduğunu bilmiyorlar," diye mırıldandı. "*Minnettar* olmalılar. En azından birileri kararlı bir şekilde harekete geçiyor. Bunun doğru plan -tek plan- olduğunu anlayana kadar, görünüşe göre bebek bakıcılığı görevindeyim."

"Sadece Sebastian ve Cora'nın bu planın bir parçası olup olmadığını bilmek istiyorum," dedim, ses tonumu hafif ve çatışmacı tutarak, Lochan hücre kapısının kilidini açıp içeri girerken, bir elinde tuttuğu hançeri saklamak için herhangi bir çaba sarf etmedi.

Vücut dili "Seni öldürmek üzereyim" diye bağırıyordu ama daha önce hiç ölümle yüz yüze gelmemiştim, belki de işaretleri yanlış okuyordum.

"Hayır." Lochan gözlerini bana dikti. "Söylediğimiz hiçbir şey doğru değildi. Sebastian ve bana Avcılar Konseyi tarafından iletişim kanallarını açmamız için bir görev verildi. Kız kardeşim gerçekten benimle gelmek istedi." Kalın kalın yutkundu, bundan rahatsız olmuş görünüyordu. "Onu gelmemesi için ikna etmeye çalıştım ama... Neyse, önemli değil. Konsey'in planından hoşlanmayan büyükbaban tarafından bana ayrı bir görev verildi. Açıkçası, onların başlıca mali destekçilerinden biri olarak, onun görüşünün daha ağır bastığını hissettim."

"Ne yazık ki senin için, Avcılar Konseyi henüz tam bir oligarşi değil," diye karşılık verdi Austin. "Yani bu garip bir seçim oldu. Elbette bazı tepkilerle karşılaşacaktınız."

Kaçıran kişiye daha iyi yaşam tercihleri yapması konusunda moral konuşması yapıyor olmamızda komik bir ironi vardı.

"Siz ikiniz beş dakikalığına konuşmayı kesebilir misiniz?" Lochan homurdandı. "İpleri keseceğim. Ben hücreden çıktıktan ve hücre tekrar emniyete alındıktan sonra parmaklıklara yaklaşabilirsiniz, kelepçeleri serbest bırakacağım. Belli bir düzeyde uzlaşmaya varılana kadar, görünüşe göre, sizi hayatta tutmam gerekiyor."

"Büyükbabamızı herhangi bir noktada görecek miyiz?" Ben sordum.

"O New York'ta," diye cevap verdi Lochan, dikkatini Austin'in iplerine verirken sıkıca oturmamı sağlayan bir uyarı bakışıyla önce bağlarımı kesti. "Herkes New York'ta. Onun vizyonunu anlamayan küçük beyinli moronlarla pazarlık yapıyor."

Bu ilginçti. New York, büyük Avcı karargâhının bulunduğu yerdı. Eğer hesap vermek için oraya çağrıldıysa, bu planı gerçekten de çok kötü gidiyordu.

Bu fikir bana büyük bir sevincin yanı sıra küçük bir umut kırıntısı da verdi.

Eğer büyükbabam çoğunluğa karşı geldiyse, o zaman birilerinin bizim adımıza araya girip gitmemize izin vermesi için küçük de olsa bir şans vardı; Sebastian'ın iyi niyetle sürdürdüğü müzakerelere verdiği zararı telafi etmeye çalışmak için.

"Bizi buraya geri getirmek için herhangi bir Gölge ile çalıştın mı?" Ben sordum.

Lochan homurdandı. "Evet, bu arada bunun için teşekkürler. İşbirliği yapacak birini bulmakta biraz zorlanıyordum, ama görünüşe göre sakatlanmış biri yerine mükemmel derecede iyi bir zengin çocuğu reddetmeniz gerçek bir ego darbesiydi. Aither seni gölge aleminden çıkarmak için yardım etmekten çok mutlu oldu."

Lanet olası pislik. O gün Evrin'e bu kadar kaba davrandıkları için ona ve korkunç ailesine yüklenmediğim için kendime yeniden kızdım.

Austin bağlarından kurtulduktan sonra Lochan ayağa kalktı, hücre kapısına doğru ilerledi ve bir bip sesiyle kapının kilidini açtı. Austin de ben de ona baktık ama ikimiz de harekete geçmedik. Ellerimiz hala arkadan kelepçeliydi ve Lochan silahlıydı. Bu konuda akıllı davranmak zorundaydık.

Lochan parmaklıkların önünde durmadan önce kilidin yerinde olup olmadığını üç kez kontrol etti. "Teker teker yaklaşın, arkanızı dönün ve kelepçeleri çıkarabilmem için ellerinizi bana uzatın. Aptalca bir şey yapmayın."

Ama aklıma çok aptalca bir fikir gelmişti. Ya da dahice bir fikir. Ya da belki ikisinden de biraz vardı.

"Önce sen," dedim Austin'e, çenemi Lochan'a doğru eğdim ve omuzlarımı yuvarlayarak kanın kollarıma akmasını sağlamaya çalıştım. Austin'in buna bir itirazı varsa bile belli etmedi. Ayağa kalkarken Lochan'a dik dik baktı, arkasını dönmeden önce küçük alanı geçti ve kelepçelerin çıkarılması için itaatkâr bir şekilde sırtını gösterdi. Lochan kelepçeleri tutup parmaklıkların arasından geri çekmek için bir süre mücadele ederken, ben de elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde kelepçelerin açılmasını izledim.

Planım, o anda sahip olduğumdan tam olarak emin olmadığım bir el-göz koordinasyonu seviyesini içeriyordu, ancak her antrenmana katılan, insanları memnun eden bir Avcı ve ortaokulda Dünya Softbol Şampiyonu olmuştum. Bunu başarabilirdim. Belki de.

Austin uzaklaştı ve ben de titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkarak onun yerine geçmeye çalıştım. Lochan'a sırtımı vermek, bana daha önce yaptıklarını düşünürsek, korkunç bir ihtimaldi. Ama bu kelepçelerin çıkarılması gerekiyordu.

İlki tıkladığında nefesimi tuttum, bileğim anında yüz kat daha hafifledi. İkincisinin sesini duyduğum anda Lochan'dan uzaklaşıp keskin metali elime aldım.

"Hey!" diye bağırdı ama ben çoktan hücrenin dış köşesine doğru koşmaya -ya da tökezlemeye- başlamıştım. Bize daha yakın bir ışık olsaydı, ona doğru giderdim, ama net olarak görebildiğim tek şey odanın köşesinde, arşiv kutuları yığınının üzerinde sallanan yalnız bir ampuldü. Kelepçeleri parmaklıkların arasından fırlattım, ampule tam olarak istediğim gibi isabet ettiremedim ama en azından camı beton blok duvara çarptırdım, bu da benim işimi gördü.

Ampul kırılıp camlar kutuların üzerine sıçrarken ve odanın bir köşesi karanlığa gömülürken Austin bir çığlık attı. Fazla bir şey değildi - bir Gölge'nin girebileceği kadar karanlık olacağından bile emin değildim ama yine de... bir şeydi. Çok kısa bir an için kendimi biraz güçlü hissettim.

"Tanrı aşkına!" Lochan eliyle parmaklıklara vurarak beni zıplattı. "Bunun için teşekkürler. Umarım yenisini alıp aşağı inmeme için gereken üç dakika boyunca kendini iyi hissediyorsundur," diye tersledi ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. "Ne kadar da etkileyicisin. Lanet olası çocukça."

"Çocukça," diye homurdandı Austin bodrum kapısı Lochan'ın arkasından çarparak kapanırken. "Görünüşe göre, adam kaçırmaya karşı daha olgun bir tepki vermemiz gerekiyor. Biri bunu el kitabına koymalı. Şu köşe oldukça karanlık görünüyor. Belki işe yarar?"

Ses tonundaki umutlu tonun, bir işe yarayacağına inanmaktan ziyade, tamamen benim iyiliğim için olduğundan emindim ama yine de buna tutunmayı seçtim.

Evrin'in geleceğine inanmayı umuyordum. Onu hissedebileceğim bir çiftleşme bağına sahip değildim, bu yüzden bilmemin bir yolu yoktu ve endişem pratikte buna inanmamamı talep ediyordu. En kötüsünü varsaymamı, çünkü içimde bunu hak ettiğimi düşünen yeterince büyük bir parça vardı.

Ve hiç şüphesiz bunun üzerinde çalışmam gerekecekti. Kendim için değilse bile, benim en iyi versiyonuma sahip olmayı hak eden çocuğum için.

Ama şimdilik, o ısrarcı olumsuz seslere çenelerini kapamalarını söylemek yeterliydi.

Eğer o karanlık yama yeterliyse, Evrin benim için gelecekti, bizim için. Günü kurtarmak için içeri dalacaktı. Ve buradan kurtulduğumuz an, beni ısırmasını, sahiplenmesini ve sonsuza dek bende kalmasını isteyecektim.

Bölüm 26

A Anlaştığımız gibi, Roan'ın söz verdiği gibi Aither ile birlikte çıkacağına güvenerek arada bekledim. Ne olduğunu bildiğine ikna olmuş görünüyordu.

Aither'in onu takip etmesini sağlamak için söyleyecek bir şeyim yoktu ve her ihtimale karşı yakındaki birkaç muhafızı uyarmıştım.

Aither'ı buraya getirdiğimiz sürece, onu Çukur'a götürebiliriz.

Caius yanımda kıpırdandı, son zamanlarda yeterince beslenemediği için gölgeleri zayıftı. "Ona güveniyor musun?"

"Roan?"

Caius homurdandı.

"Pek sayılmaz. Bu yüzden buradasın." Bana baktı. "Ben mi?"

"Roan beni sikine takmıyor." Omuz silktim. "Ama her zaman seni etkilemek istedi. Elbette sana ihanet etti ve konumunu çaldı ama senin onayını alma arzusunun onu gerçekten terk ettiğinden şüpheliyim."

"Evrin! Selene'nin sana ihtiyacı var!" diye bağırdı muhafızlardan biri, bana doğru koşarak. Kardeşime veda etmek ya da herhangi bir talimat vermek için duraksamadım bile. Aither için dileklerimi bildirmiştim ve eğer

Tallulah ve Austin'in durumlarında herhangi bir değişiklik olursa, önceliğim buydu.

Yaklaştığım anda, daha önce kesinlikle orada olmayan karanlığın küçük parıltısını gördüm. İçine dalmak için Selene'in cesaretlendirmesine ihtiyacım yoktu, kendimi değişmiş hissederken bir tuzağa doğru yürüyor olabileceğimin belli belirsiz farkındaydım, fiziksel bedenim geçici insan-âlemi formuma dönüşerek yok oluyordu.

Ama umurumda değildi. Tallulah'ı görebildiğim sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kalabalık bir odanın karanlık bir köşesinde ortaya çıktım, odanın ortası parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, metal parmaklıklar ve içlerindeki iki eski Avcıyı aydınlatıyordu.

Tallulah!

Çok sıkıntılı görünüyordu. Cildi solgundu ve gözlerindeki ışık neredeyse tamamen sönmüştü. Onu buradan çıkarmalıydım.

Onu çağırarak, Shades'in bu formdayken iletişim kurduğu şekilde iletişim kurmak içgüdüsel oldu. Ama o cevap vermedi. Beni duymadı. Çiftleşme ısırtığı olmadan, Tallulah'ın benimle bu alemde iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu.

"Biri seni bekliyor," dedi Austin, gözlerimi kısarak beklediğim karanlığa bakarken. Doğru, Austin çiftleşmişti. Beni duyabiliyordu. "Sanırım bu senin bebeğinin babası."

"Şu anda komik olmaya çalışma, Austin. Onun bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun." "Üzgünüm, bunu biliyordum," dedi Austin, sesi gerçekten pişman olmuş gibi çıkıyordu.

"Üzgünüm, Evrin. Zor bir gün geçiriyorum. Karım nasıl?"

Biraz çılgınca. İkinizi de ne kadar çabuk eve götürürsek o kadar iyi.

"Ne söyledi?" Tallulah sordu.

"Selene beni özleyiyor." Austin'in sesi hafifçe çatladı ve boğazını temizledi.

Lütfen Tallulah'a onu özlediğimi söyle. Ne pahasına olursa olsun ikinizi de eve götüreceğiz.

Bu sefer Austin mesajımı kelimesi kelimesine ilettili. Tallulah hemen gözyaşlarına boğuldu ve ben de yanlış bir şey söylediğim için paniğe kapıldım.

"Fazla vaktimiz yok. Lochan köşedeki ışığı değiştirmek için geri geliyor," diye atıldı Austin. "Bir planın var mı?"

Belki. Geri geleceğim.

Tallulah'ı arkamda bırakıp oraya geri dönmek için yıllarca aradaki bölgede devriye gezerken edindiğim tüm disiplini kullanmam gerekti ama

desteğe ihtiyacım vardı. İnsan alemindeki halim yeterli değildi.

Arada kaldığım an Meera ile yüz yüze geldim.

"Astrid'e ihtiyacım var," dedim etrafıma bakarak. Selene nereye gitmişti?

"Selene, Astrid ve Soren'i almaya gitti ama şu anda onlar yok. Ben varım."

"Ve biz," dedi Andrus, Muhafızların birkaç üyesine daha yol göstererek.

Genellikle bana bu kadar yaklaşmamak için her şeyi yapabilecek

olanlar. "Şu anda hepimize yetecek kadar karanlık yok-"

Meera ön kolumu tutarak, "Beni oraya götür," dedi. "Işığı söndüreceğim. Sonra daha fazlası gelebilir."

"Sen de nereden çıktın?" Astrid'in önümde belirmesini umarak çaresizce etrafıma bakındım ama onu hiçbir yerde bulamadım.

"Yardım edebileceğimi düşünmüştüm! Yardım *edebilirim*. Hadi, Evrin." Meera kolumu çekti, gözleri endişeyle açılmıştı.

"Hassiktir! Tamam. Tamam. Lütfen öldürülme," diye mırıldandım, Meera'yı da yanımda sürükleyerek. Bu karara tam olarak güvenmiyordum - bildiğim kadarıyla Meera savaşçı değildi- ama zaman bizden yana değildi.

Girişimizde hiçbir incelik yoktu-Meera resmen karanlığın içinden bir kutu yığınının içine düştü, onları yuvarladı ve son anda yüz üstü düşmeden önce kendini ancak yakalayabildi.

"Meera!" Tallulah fısıltıyla bağırdı. "Aman Tanrım, burada ne işin var? Astrid nerede?"

"Benim de sağlam bir formum ve karşı konulabilir başparmaklarım var," diye tersledi Meera, çeşitli ıvır zıvır kutularını tekmeleyip odayı geçerken duvardaki küçük beyaz şeylere çarparak odayı giderek daha karanlık hale getirdi. Tekrar açmadan önce tek kapının yanındakini kapattı, eliyle yerinde duruyordu, tekrar yapmaya hazırdı.

Onunla iletişim kuramıyordum ama yine de aynı plana varmış gibiydik.

Andrus ve Galen, cisimlenebilecekleri kadar karanlık olduğu anda arkamdan içeri süzıldüler, hücre parmaklıklarının arasından kolaylıkla süzıldüler, ancak kapının üzerindeki ışık çemberinden uzak durmak için duvara yakın durmak zorunda kaldılar.

Tallulah ve Austin'i gölge diyarına geri götürün, diye emrettim.

"Bekle!" Tallulah bağırdı. "Evrin, ne yapıyorsun? Neden gitmiyorsun?"

Meera sakince, "Lochan olmadan gitmiyoruz," dedi.

"Hayır!" Austin onu geri sürüklerken Tallulah bağırdı, Andrus ve Galen karanlığın içinde onlara rehberlik ediyordu. "Bırakın onu! Benimle geri gel!"

Sana geri döneceğim, diye tahmin ettim, onlar kaybolmadan önce mesajın ulaştığını ve Austin ya da diğerlerinin bunu iletceğini umuyordum.

Gittiğimiz yolda devam edemezdik, sürekli yüksek yolu seçemezdik ve Avcıların saldırılarına sadece tepki veremezdik. Belki de ben hiç kimse değildim ve bu benim vereceğim bir karar değildi.

Ama aşkımı *elimden* almışlardı, bu yüzden her halükarda bu konuda bir şeyler yapacaktım-sonuçlar ne olursa olsun.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Meera benimle kararlı bir şekilde başını salladı, elini duvara dayamıştı, bizi tekrar karanlığa gömmek için hazırды.

Silahsız olduğu gözünden kaçmamıştı. Kapı açılır açılmaz Meera ışıkları söndürdü, Lochan'ı yere yıktı ve elindeki bıçağı kontrol etmek için onunla güreşti. Hançer ön kolunu kestiğinde haykırdı ama yaralanmamış kolunu Lochan'ın boynuna dolamayı başardı, sırtına tırmanarak onu yere sabitledi ve nefes nefese kalana kadar başını kabaca yukarı doğru çekti.

"Bıçağı bırak," diye emretti, sesi her zamanki gibi yumuşaktı ama daha önce hiç duymadığım ölümcül bir tonu vardı.

Bıçak gürültüyle yere çarptı.

"Şimdi mutlu musun?" Lochan hırladı, onun elinden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Meera'yı kesinlikle hafife almıştım.

"Bizden daha çok var-"

Meera hafifçe, "Onlar yardıma gelmeden önce gölge âlemine geri dönmüş olacaksın," dedi.

"Yaparım amına koyayım."

Soren ve Astrid karanlığın içinden geçerek yanımda belirdiler. Astrid o kadar sessiz ve hafifti ki Meera ve Lochan onun gelişini fark etmediler bile.

"Pazarlık edecek durumda değilsiniz," dedi Astrid, kalçalarındaki kılıflardan iki gümüş bıçak çıkarırken enkazın arasından kendine yol açarak. "Seni gördüğümüz yerde öldürmemiz gerektiğini söylemiştim. Ophelia'ya haklı olduğumu göstereceğimden emin olabilirsin."

"Kız kardeşime zarar vermeyin," dedi Lochan aniden, korkusunun keskin kokusu odayı doldururken. "O bu işin içinde değildi. Haberi yoktu. Gitmek istediğini söylediğinde Cal Thibaut onu da yanımda getirmem için ısrar etti. Onun iyi bir... dikkat dağıtıcı olacağını düşündü."

"Sen iğrenç küçük bir adamsın," dedi Meera, aynı anda hem yumuşak hem de lanetleyici bir sesle. Soren ve ben üçüne gölge diyarına geri dönmeleri için rehberlik ederken, o ve Astrid, Lochan'ın muhafızlar tarafından derhal yakalandığı yerde onu aralarında sıkıca tuttular.

Formum katılaştığı anda Tallulah bana çarptı ve onu yerden kaldırdım, bacakları belime sıkıca sarıldı.

"Geri döndün," diye fısıldadı boynuma doğru, gözyaşlarının kokusu kalan korkusuna ve karşı konulmaz rahatlamasına karışıyordu.

"Elbette. Senin için her zaman geri geleceğim, Tallulah. Seni seviyorum."

Gözyaşları daha gürültülü hale geldikçe ona biraz daha sıkı sarıldım ama ilk kez yanlış bir şey söylemediğimden emindim.

"Ben de seni seviyorum. Çok korktum Evrin."

"Artık güvendesin. Seni eve götüreceğim ve güvende tutacağım." Onu nazikçe tekrar ayaklarının üzerine yatırdım. "Ama önce bununla ilgilenmeyi bitirmem gerek."

Gülümseyen Austin'i sıkıca kavramış olan Selene'e baktım. "Şimdi ne olacak?"

"Krala haber vermem ve Meera için tıbbi yardım almam gerekiyor," dedi Soren, bana sert bir bakış atarak uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Kardeşlerin Aither'le birlikte döndü," dedi Selene, Austin'i çekiştirerek. "Çukur'a olan yolculuğunu denetlemek için Muhafızlardan bir grubu yanımda götüreceğim."

Austin sırtıttı. "Biz sizin krallığınızın vatandaşı değiliz. Bizim için duruşmalarla uğraşmanıza gerek yok."

Kalabalık dağılırken anlayışla başımı salladım, gölgelerim Lochan'ın etrafını sararak onu yerinde tutmaya başladı.

"Beni öldürecek misin?" Lochan homurdandı.

"Onu öldürecek miydin?" Kokusu cevabını çok iyi ele verdiği için sözlü bir cevaba gerek duymadan karşı çıktım.

"Bakma aşkı," dedim Tallulah'a sakince, gözlerimi Lochan'dan bir saniye bile ayırmadan. Onu güvende tutmak için bundan çok daha kötüsünü yapardım ama buna *tanık olmasını istemiyordum*. Daha sonra beni aynı şekilde göremeyeceği riskini almak istemedim.

"Tamam," diye kabul etti Tallulah ve arkasını döndü.

Ne yazık ki bu onu pençelerimin Lochan'ın göğsünü delerken çıkardığı etli, kanlı sestten koruyamadı, kemiği delerek hâlâ atan kalbine ulaştılar. Bir an için onu avucumun içinde tuttum, ağzı sessiz bir çığlıkla açık, gözleri görmez bir halde guruldamasını izledim.

Sadece adil görünüyordu. Aşkımı ve çocuğumu benden kopardığında kalbimi ellerinde tutmuştu. Şimdi ödeştik.

Kırmızı kan elimi ve ön kolumu ıslattı, pençelerimden aşağı damladı, ben çekildim ve bedenini yere yığıldı.

Tallulah iç çekti, beklediğim gibi tiksintiyle değil, neredeyse rahatlamıştı. "Sonsuza kadar biter mi bilmiyorum ama en azından şimdilik bitti."

Kanlı olmayan kolumu omuzlarına doladım ve onu aradan çıkarıp saraya doğru götürdüm.

"Benden korkmuyor musun?" Bu ihtimal karşısında dehşete düşerek kontrol ettim. "Hayır. Beni kaçıran herkese bunu yapmaktan çekinme."

Kendime rağmen gülümsedim ve omuzlarını sıktım. "Gel hadi. Seni buradan çıkaralım ve temizlenelim. Yemeğe ihtiyacın var mı? Su? Tıbbi yardım? Ben ayarlarım. Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, Tallulah."

"Tıbbi müdahaleye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum ama şu anda Elverston House'a tek başıma dönmeyeceğim, bu yüzden birlikte kalabileceğimiz bir yer bulmanız gerekiyor."

"Tamamdır."

Bölüm 27

I Sonunda, herhangi bir talepte bulunmak zorunda kalmadım.

Damen bizi sarayın merdivenlerinde karşıladı, içeri buyur etti ve saraydaki büyük, boş dairelerden birine götürdü, daha sonra yiyecek ve malzeme getireceği sözünü vererek bizi kapıda bıraktı. Onu zar zor duydum. Tallulah içeri girer girmez, gölgelerimle ön kilidi sağlamlaştırmadan önce dört küçük, zarif odayı gözden geçirdim.

Ben banyoya girerken sessizce beni takip etti, pompayı kullanarak önce küçük lavaboyu doldurdu ve kanlı kolumu dirseğime kadar suya daldırdı. Tallulah yanıma geldi, paketlenmişti ince kâğıttan gümüş çizgileri olan bir kalıp gri sabunu çıkardı ve ben onu almaya gittiğimde ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

"İzin ver," diye mırıldandı.

"Tallulah..." Uyarmıştım. "Bu senin türünden birinin kanı. Bunu yapmana gerek yok."

"Onun kanına bulandın çünkü beni koruyordun. Bizi." Çubuğu çamurlu görünen suya indirmeden önce eli kısa süreliğine karnına dokundu. Kolumu nazikçe kendine doğru çekti ve

derimin her santimini düzenli bir şekilde ovdu. Pençelerimin etrafını temizlerken gözümü bile kırpmadım, seğirip hassas cildini keseceğimden endişelendim.

Temizlendikten sonra leğeni boşaltıp kurulanırken Tallulah dişlerini fırçaladı, ağzını birkaç kez çalkaladı ve ben de banyoya su pompalamak gibi zahmetli bir işleme başladım.

Tallulah'ın üzerinde hiç kan yoktu ama dehşetinin kokusu tenine sinmiş, beni çıldırtıyordu. Onun üzerinde bir daha asla korku kokusu duymak istemiyordum. Ben yaşadığım sürece bunu asla hissetmemeliydi.

Bunun olmasını nasıl sağlayabilirim? Çiftleşme ısırtığı yardımcı olabilir. En azından diyardı terk edip etmediğini hissedebilirdim.

Belki o da yanında silah taşımaya başlamalı. Astrid'e uygun olanları bulmasını öneririm.

Ve artık Aither'la ya da başka biriyle çıkmak yok. Şu andan itibaren Tallulah'ın her randevusu olmaya niyetliydim.

Kıyafetlerini parçalara ayırırken tek kelime etmedi, harap olmuş kumaş parçalarını nazikçe vücudundan uzaklaştırdım, elimi karnının üzerinde gezdirmek için bir an durakladım.

Normalde, giysilerini yapmak için ne kadar çaba harcadığını bildiğimden, giysilerine karşı bu kadar nazik olmazdım ama bunları bir daha asla üzerinde görmek istemiyordum. Onu o kafeste görmeden, korkusu etrafımızdaki havayı kaplamadan onlara bakamazdım. Hayır. Buna dayanamazdım.

Tallulah'ı banyoya yönlendirdim, kolumu tutup onunla gitmem için ısrar ettiğinde neredeyse kenardan düşüyordum.

"Kal," diye yalvardı. "Yemin ederim, zamanın yüzde doksan dokuzunda güçlü ve bağımsızım ama şu anda sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin," diye onu temin ettim, banyonun kenarındaki banka oturdum ve onu kucağıma çekip kollarımın arasına aldım.

İkimiz de huzursuzduk, ellerimiz birbirimizin vücudunda geziniyor, hala orada olup olmadığımızı kontrol ediyordu. Güvende, bütün ve birlikte olduğumuzu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Tallulah omzuma doğru, tenime yumuşak öpücükler kondurarak. "Umarım burada bir süre kalmamıza izin verirler. Senden ayrı uyumaya hazır değilim."

"Kulübeyi satın aldım."

"Öyle mi?" Arkasına yaslandı ve parlayan gözleriyle bana gülümsedi.

"Gerçekten mi?"

Onaylarcasına mırıldandım ve kalçasını hafifçe sıktım. "Yaptım. Ama iyice dinlenebilmen için birkaç gün geçireceğiz. Orada bir

Orada yapılması gereken binlerce şey var ve bunların hepsini hemen yapmaya çalışacağınızdan şüpheleniyorum."

Gülüşünü boğazıma sakladı, kör dişlerinin hafifçe sıyrılması sikimin kalçasının altında kıpırdanmasına neden oldu.

"Beni çok iyi anladın." Tallulah'nın kokusu çiçek açmıştı; neşesi, arzusunun baş döndürücü kokusuna karışıyordu.

"Tam olarak değil," diye itiraf ettim. "Ama niyetim var." "Beni şimdi yatağa götürebilir misin lütfen?"

Bizi anında sudan çıkardım. Onu kabaca kurulamaya çalıştığımda Tallulah güldü, havluyu vücuduna sarmadan ve bitişikteki yatak odasına geçmeden önce kendisi yapabilsin diye elimi itti.

"Isırmamı istemiyorsan şimdi söyle," dedim Tallulah'a ve onu yatağa sırt üstü yatırdım. Havlu anında açıldı ve bacaklarını da aynı şekilde yönlendirdim.

"Bunu her şeyden çok istiyorum. Seni istiyorum. Seninle bir hayat, bir aile kurmak istiyorum," diye nefes aldı Tallulah, parlayan gözlerle bana bakarak. Nihayet, *nihayet*, balo gecesindeki, birlikte geçirdiğimiz *ilk* gecedeki bakışları geri gelmişti. Bu güven, umut ve hayranlıktı ve bunu boşa harcadığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Vücudundan aşağıya doğru öpücükler kondurdum, ara sıra tenini tatmak ve muhteşem kokusunu içime çekmek için bir an ayırdım.

"Bacaklar yukarı, Tallulah. Bu tatlı amcığın tadına bakmayalı çok uzun zaman oldu."

Dizlerini göğsüne doğru çekip, ben dilimi tatlı, parıldayan amcığında gezdirirken onları mükemmel bir şekilde sabitlerken, biraz çaresiz bir anlaşma sesi çıkardı.

Göğsümden bir mırıltı yükseldi ve ulaşabildiğim her damla kayganlığı yalayıp açgözlülükle vücudundan daha fazlasını talep ederken onu tutmak için hiçbir şey yapmadım.

Boşalırken ellerimi kalçalarının arkasına götürdüm, içgüdüsel olarak kıvranıyordu ama onunla işim henüz bitmemişti.

"Tekrar, dilimin üzerine," diye emrettim. "Seni benim için güzel ve ıslak istiyorum, Tallulah. Bu gecenin çoğunu benim düğümümde geçireceksin."

Sersemlemiş gibi bir ses çıkardı, başını yastığa koymadan önce kısa bir süre kalçalarının arasından bana baktı.

Hazır olduğuna ikna olmadan önce ondan iki orgazm daha çıkarmıştım. Tallulah'ın yattığı yerdeki battaniyeler sıırılsıklam olmuştu.

gelecekteki eşimin içinde olmak için çaresizce sikimi yatağa sürttüğüm yerde kesinlikle prekum vardı.

Tallulah saçlarıma dokunmak için hareketlendi, son anda tereddüt etti ve bunun yerine omuzlarımı tutarak beni yatakta yukarı çıkmaya teşvik etti. Üzerine tırmandım, kalçalarının arasına yerleştim ve parmaklarımı bileğine dolayarak onu başımın üstüne kadar yönlendirdim.

"Bana dokunabilirsin."

"Emin misin?" diye sordu usulca, parmaklarını saçlarımin üzerinde hafifçe gezdirerek.

"Elbette, Tallulah. Sensin."

Bana verdiği gülümseme *her şeydi*. Ellerini saçlarıma doladı, ben yavaşça onun ılık, ıslak amına girerken başparmakları kütüklerimin dibinde duruyordu.

Bir anda düğümüm zonklamaya başladı, içine girmek için yanıp tutuşuyordum ama ağırdan almam gerekiyordu. Nazikçe. Tallulah çok şey atlatmıştı. Hamileydi. Kendimi kaptıramazdım. Ama onu çok özlemiştim ve nihayet ısırığımı onun teninde göreceğim olmanın yakın vaadi, sahip olduğumu bilmediğim, ancak vahşi olarak tanımlanabilecek bir içgüdüyü harekete geçiriyordu.

"Kırılmayacağım," diye homurdandı Tallulah, narin ayak bileğini uyluğumun arkasına doladı ve beni öne doğru çekmeye çalıştı.

"Olabilir," diye huysuzca cevap verdim, kendimi vücudunun üzerine indirirken ağırlığımı dikkatlice ondan uzak tuttum. "Sen çok kırılabilirsin aşkım. Seni tek elimle ezebilirim. Pençelerimin sıradan bir hareketiyle seni parçalayabilirim. Dişlerimle boğazını yırtabilirim."

Tallulah bana sırtıttı ve kendi kör küçük dişlerini gösterdi. Başparmakları saçlarımin altındaki kütüklere masaj yapmaya başladı ve boynuzların başkaları için erojen bölgeler olabileceğini bilsem de, bunun benim için geçerli olmayacağını varsaymışım. Bunu öğrenmek için daha önce kimsenin onlara dokunmasına izin vermemişim.

Hiç kimse bunu istememişti.

Ama *lanet olsun*. Böyle devam ederse, bu iş beklediğimden çok daha çabuk bitecekti.

"Ama yapmayacaksın. Sana kıyasla ne kadar kırılğan olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tamamen farkındayım. Ama beni -ve çocuğumuzu- senden ya da başkasından gelecek zararlardan korumak için elinden gelen her şeyi yapacağına inancım tam. Seni sadece sevmiyorum, Evrin. Sana *güveniyorum*."

"Tatlı, güzel sözlerin beni sakinleştirmiyor," diye homurdandım, ancak bu gereksiz bir gözlemdi çünkü zaten huysuzlanmaya başlamışım

bir canavar gibi.

"Seni sakinleştirmeye çalışmıyorum. Çok sabırlı davrandım Evrin ve bugünden sonra düzgün bir sikişi hak ediyorum-"

Kollarını başının üzerine sıkıştırıp onu ele geçirilmiş gibi sikmeye başladığımda kendime olan son hakimiyetim de kırıldı.

"Sonunda," diye soludu Tallulah, biraz hava emerek, itişlerimi karşılamak için sırtını eğdi.

Her hareketinde göğüsleri zıplıyor, yanaklarındaki pembelik boynuna kadar iniyor ve ince bir ter tabakası tenini kaplıyordu. Tallulah'ın siyah saçları bağından kurtulmuş, karmakarışık bir şekilde yastığın üzerine yayılmıştı ve amcığı etrafımda sıkılaşıırken mavi gözleri puslu ve odaklanmamıştı, başka bir orgazm onu hırıltılı bir inilti ile sürükledi.

O mükemmel, güzel bir *karmaşaydı* ve tamamen benimdi.

Isırmak için kendimi kontrol etmeye çalıştım ama Tallulah bana fırsat vermedi. Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı kabaca aşağı çekerek boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye yatırdı. Dişlerim kendiliğinden derisini parçaladı, ne yaptığımın farkına varmadan kanının bakırimsı tadı dilime çarptı. Ama artık geri dönüş yoktu ve ben de istemiyordum.

Sonunda Tallulah'ı istediğim yere getirdiğimde değil. Her zaman olması gereken yerde. Yatağımda, bebeğimi taşıırken, bedeninde benim izim varken, onu sonsuza dek bana bağlarken.

Dişlerim hâlâ tenine gömülüyken düğümüm şişti ve kolları omuzlarıma sıkıca sarıldı. Kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim. *Görölmek*, dokunulmak, duyulmak için içimde duyduğum çaresiz özlem... Sanki hiç var olmamış gibi kayboldu, çiftleşme bağı yerine yerleşti ve hayatım boyunca yalnız olan parçalarımı doldurdu.

Bu noktaya gelmemizin bu kadar uzun sürmüş olması delilikti - ve hata tamamen benimdi - ama artık buradaydık ve onu asla bırakmayacaktım.

Bölüm 28

TALLULAH

"W "Bu sefer gerçekten kalkacaksın," dedim Evrin'e sertçe, bana uzanmaya çalıştığında bir adım geri çekilerek. "Evrin! Herkes iki gündür burada ne yaptığımızı merak edecek."

Evrin homurdandı. "Tallulah, aşkım, kimse merak etmiyor."

Yanaklarım kızarıırken ona en acılı bakışımı attım. "Yine de yüzümüzü göstermeliyiz. Arkadaşlarımız iyi olduğumuzu bilmek isteyeceklerdir."

"Arkadaşların," diye düzeltti, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak.

"Onlar bizim dostlarımız. Onlar da seni önemsiyor," dedim kararlılıkla, Meera'nın insan âlemine herhangi biriyle gitmeyeceğini biliyordum.

İçini çekti, yatağa uzandı ama ağzında saklamaya çalıştığı küçük bir gülümseme belirdi. "Sanırım kıyafetlerini giymelisin o zaman."

"Neyse ki Meera bana biraz getirmiş." Son birkaç gündür apartman kapısına sürekli bir şeyler bırakılıyordu ama kimse bizi rahatsız etmeye çalışmamıştı. Bu konuda kendimi biraz kötü hissettim.

Cevaplanması gereken sorular ve yaşananların bir daha asla tekrarlanmamasını sağlamak için uygulamaya konulan planlar.

Ama belki de Evrin ve benim henüz bunlara cevap vermeye hazır olmadığımızı fark etmişlerdi. Sadece birlikte olmak, yeniden bağlanmak ve ilk sahip olduğumuz şeyi mühürlemek için zamana ihtiyacımız vardı. Meera'nın benim için hazırladığı kıyafet çantasını karıştırırken parmaklarım boynumdaki çiftleşme izinin kabarık izini boş boş okşadı ve gülümseyerek sadece üst kısmı bol olan şeyleri paketlediğini fark ettim.

Sonunda sade bir etek, bluz ve düz ayakkabılarla yetindim ve saçlarımı çiftleşme izimi gösterecek şekilde topuz yaptım. Kendimi toplum içinde prezentabl hissetmek için ihtiyacım olan en az makyajı çabucak uygularken, Evrin yataktan yuvarlandı, gölgelerle örtüldü ve bir gün aradı.

Hazırlanma zamanını kesinlikle kısıkanıyordum.

"Sifona ihtiyacın var mı?" Kapıya yönelirken bir kazak alarak sordum.

Başını salladı, zaten enerji depolarını doldurmak için birkaç kez dışarı çıkmıştı.

"Gergin misin?" Evrin kokumun nüanslarını okumaya çalışırken derin derin içine çekerek sordu.

"Hayır, gergin demezdim. Sanırım biraz endişeliyim. Son iki gündür düşünmekten kaçındığım her şey bir anda beynime sızıyor."

Evrin parmaklarımızı birleştirdi ve elimi hızlıca sıkarak pençelerinin üst kısımlarının elimin arkasında hafif girintiler bırakmasını sağladı. "Merak etme aşkım. Bu diyarı yöneten ve bu sorunları biz olmadan çözebilecek çok yetenekli bir grup var, yine de bizim katkımızın takdir edileceğinden eminim."

Evrin'in alaycı davrandığından şüpheleniyordum ama yakında ne kadar takdir edildiğini anlayacaktı. Her şey ters gittiğinde inanılmazdı, hücreden ve Austin'in sözlerinden gördüğüm kadarıyla zahmetsizce liderlik etmişti.

"İşte buradasınız!" Damen koridorda bize doğru yürürken sıırttı. "Kapınızı çalmak için gönderildim. Bir iddiayı kaybettim," diye ekledi gülerek.

Evrin'in kolunu dürterek, "Neyse ki senin için biz zaten terbiyeliyiz," dedim. Neredeyse gülümsüyordu ama ikimiz baş başayken olduğu kadar rahat olmadığı kesindi. Hiçbir zaman da öyle olacağını sanmıyordum ama sorun değildi. Onun rahat edeceği yer olmaya niyetim vardı ve

Güvenlik, tıpkı onun benim için olduğu gibi. "Kahvaltı bitmeden yemekhaneye ulaşmaya çalışacaktık."

"Gerek yok, Allerick ve Ophelia özel bir kahvaltı hazırladılar. Senin de onlara katılmanı umuyorlardı."

"Tabii ki." Haddimi aşmadığımdan emin olmak için Evrin'e baktım, o da başıyla onayladı.

Evrin'in sifon çekebilmesi için mağazalarda kısa bir mola verdikten sonra ikinci kattaki küçük ama büyük yemek salonuna yöneldik.

"Vay canına, herkes burada," dedim şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak. Pembe bir bulanıklık oldu ve ardından Verity vişne-vanilya kokulu bir kobra gibi etrafıma sarıldı.

"Burada olmana çok sevindim! İyisin, değil mi?" Geri çekildi, bakışları boynuma takılmadan önce yüzümü taradı. "Ooh, burada çiftleşmiş bir bayan var! Tebrikler."

Tüm bu heyecanlı ilgiden telaşlandığımı hissediyordum ama Evrin daha telaşlıydı ve bu da beklenmedik bir şekilde beni sakinleştirdi. Onun iyiliği için istikrarlı ve destekleyici olmak istedim.

Verity, Ophelia'nın bana sarılması için önümden çekildi, ardından Meera, sonra da Austin geldi. Astrid, Iris'in yanındaki masada oturduğu yerden çenesini bana doğru eğdi.

Şaşırtıcı bir şekilde Cora ve Sebastian da oradaydı ve masada oldukça mahcup bir şekilde oturuyorlardı.

"İyi misin Tallulah?" Cora sordu, gözleri yaşlarla doluydu. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum-"

"Biliyorum," diyerek ona titrek bir gülümseme verdim, ancak karşılarındaki koltuklarımıza otururken Evrin'in eline biraz daha sıkı sarıldım.

Lochan'ın olaydan sağ çıkamadığını biliyor muydu? Bana kayıtsızca bakan Astrid'e gergin bir bakış attım - gerçi bunun onun sevecen yüzü olduğundan emindim. Dudaklarını büzdü ve hafifçe başını salladı, ben de bunu onaylama olarak algıladım. Gerçi Cora'nın Lochan'ın öldüğünü bilse bile öldürücü darbeyi vuranın Evrin olduğunu bilmediğinden şüpheleniyordum ve bu benim için gayet iyiydi.

Masa, Meera'nın bahçesinden etkileyici bir insan-dünyası sebze seçkisi de dahil olmak üzere, ağız sulandıran bir dizi yiyeceklerle doluydu.

"Bilmeniz gereken ilk Gey, sizi Elverston Evi'nden taÇıdığımızdır," dedi Ophelia özür dileyerek ve masanın başında kralın yanına oturdu. "Bunun krala danışmadan gerçekleştiği için üzgünüm."

Ama on tane dehşete düşmüş Avcı geldi ve onları bir yere koymamız gerekiyordu."

"Ben de taşındım," diye ekledi Meera. "Odanı topladım."

"Teşekkür ederim. Sen nerede kalıyorsun?"

"İşte." Meera belli belirsiz sarayı işaret etti.

"Meera'nın yanındaki odayı senin için ayırdık," dedi Ophelia yavaşça, gözleri boynuma kayarak.

"Evrin'in yanına taşınacağım." Ona hızlı, güven verici bir gülümseme attım ve o da sıcak, rahatlatıcı bir elini kalçama koydu.

"Carneath'e," diye homurdandı Evrin odadaki meraklı Gölgeler'in yararına. Selene, Austin'e fısıltıyla bir açıklama yapmak için eğilmeden önce başıyla onayladı.

"Yani burada mı kalacaklar?" Hepimiz tabaklarımızı doldurmaya başladığımızda sordum. "Şu Avcılar mı?"

Allerick yüzünü buruşturdu. "Henüz bir karar verilmedi. Hemen geri dönme seçeneği sunulduğunda - portalların çoğu yeniden aktif - hepsi de şeytanın gazabını göze almaktansa kalmayı tercih etti..."

Austin bana bilmiş bir bakış atarak, "Büyükbabamız," dedi. "Kulağa haydutluğa başlamış gibi geliyor. Eğer finansmanını çekerse Avcılar Konseyi için ilginç bir zaman olabilir. Onları işbirliği yapmaya daha istekli bulabilirsin," diye ekledi ve kadehini düşünceli görünen krala doğru kaldırdı.

"Peki ya Aither?" Evrin karanlık bir sesle sordu. "Hâlâ Çukur'da," diye yanıtladı Kaptan Soren.

"Yasal olarak durumu biraz karanlık," diye mırıldandı kral. "En azından Gölgeler Konseyi'nin gözünde. İkiniz de hayatta ve iyi olduğunuza göre-"

"Onun sayesinde değil," diye tersledi Austin.

"-cezalandırılmaması gerektiğini ve aslında *ödüllendirilmesi* gerektiğini savunuyor çünkü artık gölge aleminde on Avcı daha var. Açıkçası, bu gerçekleşmeyecek, ancak Gölgeler Konseyi muhtemelen aylarca anlamlar üzerinde ileri geri gidecek. Caspita küresini çaldığı inkâr edilemez ve sırf bu yüzden Çukur'da çok zaman geçireceği kesin." Allerick Evrin'e baktı. "Roan'a kıdemsiz pozisyon teklif edildi ama o bunu reddetti."

"Öyle mi yaptı?" Evrin'in eli kalçamın etrafında biraz sıkıştı. "Caius'la olan mücadelesinin tekrarlanmasını istedi."

"Ve kaybettim," diye tahmin etti Evrin, sesi rahatlamış gibi çıksa da. Son birkaç gündür ailelerimiz hakkında biraz konuşmuştuk.

Kardeşleri arasında yıllardır çözülmemiş bir gerilim vardı. Sonunda ilerleme kaydedilmiş gibi görünüyordu.

Bir süre yemek yedik ve herkes Evrin'e ve bana yeni öğrendiğimize bilgilere alışmamız için zaman tanımaya çalıştığından sohbet hafif geçti. Belli ki daha fazlası gelecekti. Bunu havada hissedebiliyordum.

Bir noktada benim de paylaşmam gereken haberler vardı. Meera, Austin ve Selene zaten biliyor olsalar da, başka kimseye söylememişler gibi görünüyordu.

Allerick boğazını temizledi. "Bilmeniz gereken başka bir şey daha var. Dn Avcılar Konseyi'nden bir heyet gelerek Lochan'ın eylemleri için şahsen özür diledi ve bir müzakere grubu gönderirken niyetlerinin iyi olduğu konusunda ısrar etti. Sebastian ve Cora da aynı şeyi tekrarladılar ama elbette hepsinin yalan söylüyor olabileceğinin farkındayız."

"Lochan da öyle dedi," diye araya girdim. "Ne olursa olsun."

Allerick bir kez başını salladı. "Yine de, eğer görüşmeler yeniden başlayacaksa, süreç üzerinde çok daha fazla kontrole sahip olmamız gerekiyor. şimdilik Sebastian Avcılar Konseyi'nin temsilcisi olarak kalıyor, ancak hem Avcılar Konseyi hem de Gölgeler Konseyi ile daha incelikli tartışmalar yapabilecek daha dengeli bir parti oluşturmak için kendi eski Avcılarımızdan biriyle işbirliğı yapmasını istiyoruz."

"Kulağa akıllıca geliyor." Böylece Sebastian'ın Avcılar Konseyi'ne söyledikleri daha doğrudan denetlenebilecekti ve bu da akıllıca görünüyordu.

"O eski Avcının sen olmasını isteriz, Tallulah," dedi Ophelia nazikçe, yüzünü buruşturmadan önce bana umutlu bir gülümseme verdi. "Yemin ederim bu senden son iyilik istediğim zamanki gibi olmayacak."

Buna yüksek sesle güldüm. "Başka randevu yok. Ben kapıldım."

"Artık çıkmak yok," diye söz verdi Ophelia. "Ve tüm bunların nasıl sonuçlandığı için zgnm -özellikle de Aither için. Yemin ederim onları inceledik. Bunun olacağın tahmin etmemiştim."

"Tallulah beni semeseydi, bu onun için sorun olmazdı. Bu onun gururunu incitti," diye araya girdi Evrin, başparmağı bacağımın üzerinde nazik daireler çiziyordu. "Bu rolü kabul ederse Tallulah'ın güvenliğinden nasıl emin olabiliriz?"

Sesindeki endişe karşısında biraz eridim.

"Her şey burada, gölge âlemde gerçekleşecek; insan âleminde herhangi bir müzakere olmayacak," diye teminat verdi Allerick. "Ama bunun dışında, senin de görüşmelere katılmanı istiyoruz, Evrin."

Evrin'in parmakları hafifçe kıpırdadı ama konuşamayacak kadar sersemlemiş görünüyordu.

Kaptan Soren, "Her iki âlem arasındaki hareketin en iyi nasıl kolaylaştırılabileceği konusunda en fazla bilgiye sahip olan sizsiniz," diye ekledi. "Arada kalan hem çözemediğimiz bir sorun hem de henüz keşfedemediğimiz bir potansiyel. Bu konuda çalışmak için sizden daha donanımlı kimse yok."

"Aynı fikirdeyim," diye mırıldandım ona gülümseyerek. Evrin sertçe başını salladı ama bu tekliften çok etkilendiği her halinden belliydi. Olaylara daha fazla dahil olmak *istiyordu*, sadece daha önce hiç böyle bir fırsat verilmemişti. "Evrin bu iş için biçilmiş kaftan. Buna karşılık ben çok yetersizim. Yararlanabileceğim herhangi bir deneyimim yok."

"Bunu senden daha iyi kim yapabilir?" Meera nazik ve cesaretlendirici bir gülümsemeyle sordu. "Merhametlisin, herkesle konuşabiliyorsun, inandığın şeylerin arkasında duruyorsun ve büyük hayaller kurmaktan korkmuyorsun. Gerçekten Tallulah, sen bu iş için mükemmelsin."

Elimi Evrin'in elinin üzerine koydum ve sıkıca kavradım. "Bunun anlamı çok büyük çocuklar. Eğer bu konuda eminseniz... Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Yapmayacağını biliyoruz," diye cevap verdi Ophelia kendinden emin bir şekilde.

"Bu iş doğum izniyle birlikte mi geliyor? Birkaç ay içinde biraz izin almam gerekecek-"

İnsanlar âleminden gelen heyecan çılgınlıklarını duyabildiklerinden emindim.

Sonsöz

"Y Bunun normal olduğundan emin misin?" Şifacıya sordum, arkadaşım bir kez daha acı dolu bir inilti çıkarırken yatağının ayak ucunda bir ileri bir geri volta atıyordum.

Hem Meera hem de Şifacılardan biri "Gayet normal," diye beni temin ettiler, ikisi de olması gerektiği gibi tamamen karıma odaklanmışlardı. Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Durduğum her yerde, Tallulah'ın etrafında koşuşturan destek ekibinin yoluna çıkıyor gibiydim ve o acı çekiyordu ve ben bunu engelleyemiyordum.

Bir daha asla. Asla başka bir çocuğumuz olmayacaktı. Bu onun acı çekmesi anlamına geliyorsa, hayır.

"Ev," diye inledi Tallulah. "Neden bu kadar uzaktasın?"

"Buradayım aşkım," dedim ve Meera'nın yanından dikkatlice geçerek Tallulah'nın yanına gittim. "Ben buradayım. Neye ihtiyacın var? Ne yapabilirim?"

"Sarıl bana," dedi Tallulah, kasılmalara ara verdiği bir anda zor nefes alıyordu. "Seni yatakta yanımda istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?" diye sordu, Şifacılar ve Meera arasında bir bakış attı, hepsi de aceleyle yapabileceğimizi söylediler.

Tallulah'ın arkasındaki yatağa tırmanmadan ve onu göğsüme doğru çekmeden önce dikkatlice öne doğru kaymasına yardım ettim, ellerim tam başka bir kasılmayla sertleşirken karnının üzerine geldi.

"Bu hayatımın en uzun günüydü," diye nefes aldı Tallulah, hemen ardından tekrar acı içinde inledi. "Meera, ıkmak istiyorum."

Şifacılar yardım etmek için buradayken, insan tarafında doğum deneyimi olan tek kişi Meera'ydı.

"Sizi ölçeceğim, tamam mı?" Meera, Şifacıları yoldan çekerek nazıkçe konuştu ve onlar da boynuzlarının sıkışmasını önlemek için kırıışların altına dramatik bir şekilde eğildiler. Kulübe gerçekten de bu kadar çok Gölge'yi barındıracak şekilde tasarlanmamıştı ve hepsinin gitmesini bekleyemezdim.

Bu ev bizim mabedimizdi ve içinde eksik olan tek şey çocuğumuzdu.

Meera başını kaldırdı, Tallulah'a sakinleştirici bir gülümseme ve başıyla onay verdi. "Pekâlâ anne. Bu bebeği doğurmaya hazır mısınız?"

Ben dehşetimi kontrol altına almak için elimden geleni yaparken Tallulah nefes nefese bir kakhaha atarak başını omzuma yasladı. "Evet, öyleyim."

"Tıpkı sana benziyor," diye mırıldandım, annesinin göğsünden süt emen oğluma hayretle bakarken. Simsiyah saçları, pençesiz, narin parmakları ve Meera'nın önümüzdeki birkaç gün içinde soluk pembemsi bir tona dönüşeceğini söylediği parlak kırmızı bir teni vardı.

"Yine de gözleri..." Tallulah yorgun bir gülümsemeyle bana bakarak cevap verdi. "İnsan bebeklerin böyle gözleri yoktur. Onları zar zor açarlar. Flynn'inkiler zaten çok net ve belirgin ve seninkiler gibi biraz parlıyorlar."

Flynn'e - oğlumuza - baktı ve Flynn canlı gözlerle ona göz kırparken gülümsemesi hülyalı bir şekilde yumuşadı. Neredeyse Tallulah'ın parlak mavisi ile benim lacivert rengimin çizgilerinin mükemmel bir karışımıydılar.

"İnsan diyarını hiç ziyaret edebilecek mi?" Ben sordum. "Yoksa çok mu farklı görünüyor?"

Tallulah başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bugünlerde çok farklı görüneceğini sanmıyorum. İnsanlar sadece renkli kontakt lens taktığını düşüneceklerdir. Eski günlerde, Avcılar ve Gölgeler bir arada yaşarken... O zamanlar biraz olumsuz dikkat çekmiş olabilir."

Kontakt lenslerin ne olduğunu sormama fırsat kalmadan, Flynn'in minik yumruğunun etrafında belli belirsiz bir gölge hortumu dönüp kayboldu.

Tallulah bana bakmadan önce gözlerini iki kez kırptırdı. "Sen miydin o?"

Güldüm. "Hayır. Oğlumuzun içinde düşündüğümüzden biraz daha fazla Shade olabilir."

Tallulah dudağını ısırmadan önce sırttı. "Hayal kırıklığına uğramadın, değil mi? Bana benzediği için?"

"Tabii ki hayır." Onun yanındaki yatağa tırmandım ve her ikisini de dikkatlice kollarımın arasına aldım. "Denesem bile daha mutlu olabileceğimi sanmıyorum, Tallulah. Bir daha hiçbir şey için hayal kırıklığı yaşayabileceğimden emin değilim. Sen ve Flynn... Siz benim her şeyimsiniz. İkinize de çok iyi bakacağım. İkinizi de çok mutlu edeceğim."

Tallulah başını omzuma yaslayarak, "Bundan hiç şüphem yok, çünkü sen zaten biliyorsun," dedi. "Seni çok seviyorum Evrin."

"Ben de seni seviyorum. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Thank you

Bu kitabı alan ve bu seriyi destekleyen herkese teşekkür ederim, sizin sayenizde her gün sevdiğim şeyi yapabildiğim için hepinize minnettarım. Ream abonelerime ekstra özel bir teşekkür, sizler inanılmazsınız.

Books Checked'den Marcelle bu kitabın sadece redaktörü değil, aynı zamanda kalbi ve ruhuydu. Bunu sensiz yapamazdım.

<3

Ayrıca bana katlandığı için asistanım Nikki'ye ve harika, destekleyici, sabırlı arkadaşlarıma da teşekkür etmeliyim. Panik içindeki Tallulah'ıma mantığın sesi Meeras olduğunuz için teşekkür ederim.

Colette R. xx

About the Author

Colette Rhodes Yeni Zelandalı bir paranormal romantizm yazarıdır. Aşkın her türlü hakkında yazmayı seviyor ve birbirlerinde mükemmelliği bulan kusurlu kahramanlara ve kadın kahramanlara bayılıyor. Onu sık sık eserlerine antik tarih ve mitolojik etkileri dahil ederek diplomasını haklı çıkarmaya çalışırken bulabilirsiniz.

Eğer yazmıyorsa, onu okurken bulacağınız neredeyse kesindir - ideal olarak elinde bir fincan çay ve ruh haline uyacak şekilde yanan kokulu bir mumla.

coletterhodes.com

Colette'i burada da bulabilirsiniz:

- [Facebook grubu](#)
- [Instagram](#)
- [BookBub](#)
- [Goodreads](#)

Also By

Colette Rhodes tarafından

da yazılmıştır:

Run Riot

Silver Bullet

Wild Game

Dare Not

Saving Grace

Shades of Sin:

MF canavar romantizm serisi

Luxuria

Subergia

Gula

Avaritia

Invidia

Ira

Acedia

Rafta:

Program

Fazlası

Üç Ayı düeti:

Yaldızlı Karışıklık

Altın Kaos

Küçük Kırmızı düet:

Scarlet Felaketi

Kırmızı Görmek

Knotty By Nature:

T.S. Snow ile RH omegaverse

Allure Bölüm 1

Allure Bölüm 2

Empat Bulundu:

Empath Found: Eksiksiz Üçleme

Ölümcül Ejderhalar:

Lanetli (Değil) Ejderha

Tatmin Olmuş (Değil)

Ejderha **Tek Başına:**

Baharın Ölüsü (*MF - Hades & Persephone yeniden anlatımı*)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.